

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ဖြတ်နိုး

ငါနဲ့အဝေးဆုံးကိုမင်းထွက်သွား

၂၀၁၁ ခု ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၅၅၀၆)
- ပျူစာပေ၊ အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ(၄)လမ်း၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းနှင့်အရုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (မြ-၁၀၀၉၈)
- (ရွှေပြည်သာပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၀လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလ
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - စိုးလပြည့်စာပေ
- အမှတ်-၂၂၃၊ ၃၇လမ်း၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ရန်း - ၀၉ ၅၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

အခန်း (၁)

“ငွေမှုံချယ်ကို မင်း စောင့်ရှောက်ပေးစေချင်တယ် မောင်ချိုသာ ... ဦးလေးသောင်းမှာ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေလို့ လူ့လောကကြီးထဲမှာနေဖို့က သိပ်မကြာတော့ဘူးလေ ... မင်းလက်ထဲကို အပ်ပါတယ်ကွာ ... နော် ... မင်း တာဝန်ယူပေးပါ”

တကယ်တော့ ငွေမှုံချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒက ခွန်းချိုသာမှာ ရှိမနေပေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငွေမှုံချယ်က ဦးလေးသောင်းရဲ့ မွေးစားသမီးဖြစ်ပြီး ခွန်းချိုသာ ငယ်စဉ်လေးထဲက မုန်းတီးရွံရှာခဲ့ရသော သူတို့မိသားစုနှင့် အိမ်နီးချင်း နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ ဦးကျော်ကျော်ငွေရဲ့သမီးဖြစ်နေ၍ ဖြစ်သည်။ ဦးလေးသောင်းက ခွန်းချိုသာရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဦးလေးအရင်းအမေရဲ့မောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ငွေမှုံလေးကို ဦးလေးသောင်း မွေးစားခဲ့ပေမယ့် မွေးကထဲ

၈၉၅-၀၃

ရှင်မြတ်နိုး
 ငါနဲ့အထေးဆုံးကိုပင်ထွက်သွား/ရှင်မြတ်နိုး ရန်ကင်း
 ပျူစာပေ ၂၀၁၅
 (၂၅၅)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၅ စင်တီမီတာ
 (၁) ငါနဲ့အထေးဆုံးကိုပင်ထွက်သွား

ရှင်မိုး

က ဦးလေးသောင်း လက်ပေါ်မှာကြီးပြင်းလာခဲ့တာပဲ ... ချိုသာ အသိဆုံးပဲလေ၊ တစ်မိသားစုနဲ့တစ်မိသားစု ဆွေမျိုးတွေလိုနေထိုင် ခဲ့ကြတာပဲ မောင်ချိုသာက နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်နေခဲ့လို့ စိမ်းသွားရတာပါကွာ”

ငွေမှုံချယ်မိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ ခွန်းချိုသာက နိုင်ငံခြား မှာ ပညာသင်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်နေသည်။

“ဦးလေးသောင်း တောင်းဆိုပါတယ် မောင်ချိုသာရယ် ... သေတော့မယ့်သူရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပါ”

ခွန်းချိုသာ မငြင်းဆန်ခဲ့ပေ။ ငွေမှုံချယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဦးလေးသောင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ လက်ခံလိုက်သည်။

“မောင်ချိုသာကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့ ဦးလေးသောင်း အပ်ခဲ့ တာပါ။ ငွေမှုံလေးက လိမ္မာပါတယ် ... ပညာလည်းထူးချွန်တယ်၊ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ကလေးပါ”

ငွေမှုံချယ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ဘာသာစုံ ဝုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ထားကြောင်း ခွန်းချိုသာ သိထားသည်။ သူ့ရှေ့မှာ မျက် လွှာလေးချပြီး ထိုင်နေတဲ့ ငွေမှုံချယ်က လွန်စွာရိုက္ခိုးနေခဲ့၏။ သူ့စ ဖခင် ဦးကျော်ကျော်ငွေရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေနှင့် ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ် နေသည်။

“မောင်ချိုသာရယ် ... ဦးလေးသောင်း စိတ်ချပါရစေကွာ၊ ငွေမှုံချယ်ရဲ့ဘဝလေး သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်တည်နိုင်ပြီး

ပါနဲ့အဝေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

အေးရမ်းစွာ ဘဝခရီးဆက်စေချင်ပါတယ် ... မောင်ချိုသာလက်ထဲ အပ်ခဲ့ပါရစေ”

သူ လက်ခံလိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် ကတိကဝတ်တွေ မပေး ခဲ့။ ဦးလေးသောင်းရဲ့ အခြေအနေအရ သူ့တာဝန်ယူပါမယ်ဟုသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

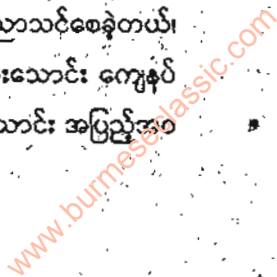
“ငွေမှုံ”

“ရှင် ... လေးလေးသောင်း”

“မောင်ခွန်းချိုသာက သမီးအစ်ကိုပဲနော် ... လိမ်လိမ်မာမာ နေပါကွယ် ... သူ ဆုံးမသွန်သင်တဲ့စကားတွေကို သမီးနာခံရမယ် သမီးဘဝလေးကို တင့်တယ်ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုပိုင်ဆိုင် အောင် ကြိုးစားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ လေးလေးသောင်းရယ် ... ငွေမှုံအတွက် ချုပ်နှံနော် ... လေးလေးသောင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရပါ မယ် ... နားနေပါတော့”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... မောင်ချိုသာက လေးလေးသောင်း သူ့အရင်းပါ။ လေးလေးသောင်း ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မောင်ချိုသာအမေဆီအပ်ပြီး မောင်ချိုသာကို ပညာသင်စေခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝလေးပေါက်မြောက်အောင်မြင်ရင် လေးလေးသောင်း ကျေနပ် ခဲ့တယ် ... ငွေမှုံလေးအလှည့်ကျမှ လေးလေးသောင်း အပြည့်အဝ

ခင်ပြန်မိုး

တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်ရတယ်”

“ငွေမဲ့လည်း ကတိပေးပါတယ် လေးလေးသောင်း ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ဘဝတစ်ခု ငွေမဲ့ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်နော်”

ဦးလေးသောင်း၏အပြုံးသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် ရပ် တန့်သွားသည်။ ဇက်ကျိုးကျသွားပြီး လူလောကကြီးထဲကနေ အပြုံး အပိုင် ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်၏။ ငွေမဲ့ချယ် ဖက်၍ ငိုကျွေးနေသည်။

“ဦးလေးသောင်း သေဆုံးခြင်းက မင်းဘဝရဲ့ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခြင်းရဲ့အစပဲ ငွေမဲ့ချယ် ...”

ငွေမဲ့ချယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ခွန်းချိုသာရင်ထဲကနေ ခါး ခါးသီးသီး ပြောဆိုပြစ်လိုက်မိသည်။ ဦးလေးသောင်းရဲ့စကားတွေ ကို သူဆန့်ကျင်လိုက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ငွေမဲ့ချယ်ရဲ့ဖခင် ဦးကျော်ကျော်ငွေကိုတော့ ခွန်းချိုသာ လွန်စွာမုန်းတီးနာကျည်း ပျံ့ရှာစက်ဆုတ်နေခဲ့၏။ ဘယ်သူမျှ မသိရှိခဲ့ကြ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့် သူ့အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ထဲက ဖြစ်ခဲ့သည်။

“လေးလေးသောင်းရယ် ငွေမဲ့ကို အခုလိုစောစောစီးစီး ခြန် ခြန်ကြီးထားခဲ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး ... ငွေမဲ့ကို စိတ်ချသွားပြီ လားဟင်”

ဦးလေးသောင်းက ခွန်းချိုသာရဲ့ဦးလေးအရင်း ကျေးဇူးရှင် ပါ။ မေမေ့ရဲ့မောင် လူပျိုကြီး။

ငါ့နှုတ်ခွေးအဖေ့ကို မင်းထွက်သွား

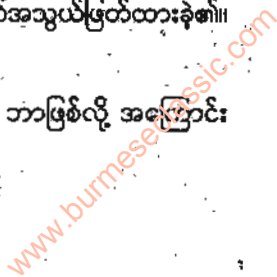
“မင်းလေးသောင်းက သူ့အမွေစေ့ကို မမပဲယူပါဆိုပြီးပေးခဲ့ တယ် ... မေမေက မင်းကိုပညာသင်ပေးခဲ့တယ် ... သူကတော့ နယ်မှာပဲနေခဲ့တယ်”

မိဘအမွေတွေခွဲတော့ ဦးလေးသောင်းက အမွေစုမယူခဲ့။ မေမေနှင့်ရန်ကုန်ပြောင်းလာတော့ လေးလေးသောင်းက နယ်မြို့ လေးမှာပဲနေခဲ့သည်။ မေမေက မွေးရပ်မြေကိုစွန့်ခွာပြီး ဘာဖြစ်လို့ အလျင်အမြန်ကြီး ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရတာလဲဆိုတဲ့အကြောင်းအရင်း ကို ခွန်းချိုသာ သိနေခဲ့၏။ လေးလေးသောင်းကတော့ ဘာမှမသိခဲ့။ ငွေမဲ့ချယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ဖခင် ဦးကျော်ကျော်ငွေနှင့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်၍တကြောင်း ငါးနှစ်သမီးအရွယ် ငွေမဲ့ချယ်ကို လေးလေးသောင်းက သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းသူဖြစ်၍ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်အမွေစုကို မမပဲယူပါ ... တူလေး ရှေ့ရေး အတွက် မမကြိုက်သလို သုံးစွဲပါ ... ကျွန်တော်ကတော့ ကျော် ကျော်ငွေနှဲ့ပဲ နေခဲ့မယ် ... ငွေမဲ့လေးကိုလည်း မခွဲနိုင်လို့”

သူက လေးလေးသောင်းအား အတူတူလိုက်ခဲ့ဖို့ ဇွတ်အ တင်း ခေါ်ပေမယ့် လေးလေးသောင်းက ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သူ စိတ်နာပြီး လေးလေးသောင်းကိုပင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့၏။ မေမေဆုံးသွားသည်။

“မမဆုံးတာကို ဦးလေးသောင်းဆီ ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်း မကြားခဲ့ရတာလဲ မောင်ချိုသာရယ် ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“လေးလေးသောင်းသိလည်း ဘာထူးမှာလဲ ... မေမေ အနားမှာ လေးလေးသောင်းက နေချင်တဲ့ ဆန္ဒမှမရှိခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... သေတဲ့သူက သေပြီပဲ”

လေးလေးသောင်းက သူ့ကို နည်းနည်းလေးမှ အပြစ်မတင်ခဲ့။ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ငါးနှစ်လောက်သူနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့ပြီးမှ သူ့အားလာတွေ့ရန် ဆင့်ခေါ်သဖြင့် သူလာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးကြီးစားမှာပါ ... လေးလေးသောင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို မဖြစ်မနေ သမီးကြီးစားပါမယ်နော်”

လေးလေးသောင်း အသုဘချပြီး ခုနှစ်ရက်ပြည့်တဲ့နေ့တွင် ငွေမဲ့ချယ်အား သူနှင့်လိုက်ခဲ့ရန် ပြောခဲ့သည်။

“သမီး ဒီမှာတစ်လလောက် နေခွင့်ပြုပါအုံးနော် ... လေးလေးသောင်းအတွက် တစ်လပြည့်ကုသိုလ်လေး လုပ်ဖို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းလိုက်လာခဲ့ပါ ... ငါလာမခေါ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

သူတစ်ယောက်ထဲ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ ရန်ကုန်ရောက်တော့ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတဲ့ မေမေရဲ့ကိုယ်လုံးပေါ် ပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ ရပ်မိ၏။ မေမေသည် ချောမောပြီး ကျက်သရေရှိလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မေမေသားနားမှာ

ငါ့နှုတ်ခမ်းအားကို မင်းထွက်သွား

ဖေဖေရဲ့ ဓာတ်ပုံရှိနေသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ... ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စူးနှစ်ဝင်နေခဲ့တဲ့ အမုန်းတရားတွေကို ပြေပျောက်အောင် လက်စားချေခွင့်ရတော့မယ် ... ဖေဖေအတွက်ပါ မေမေဟာ လင်ယောက်ျားအပေါ် သစ္စာကြီးမားပြီး အကျင့်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

ဟိုလူယုတ်မာကြီးကြောင့်ဟု တွေးမိတိုင်း သူဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲခဲ့ရပြီး နံရံအား လက်သီးနှင့်ထိုးပစ်လိုက်မိသည်။ အကြိမ်တွေမနည်းတော့ ဖေဖေသေဆုံးသွားရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သူ မေ့ပစ်လို့မရနိုင် ...။

“မင်း အဖေက အရက်တွေအလွန်အကျွံ သောက်ပြီး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာပဲ ... အခုတလော အရက်တွေအရမ်းသောက်လွန်းနေတယ် ... စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘာများရှိနေလဲ မသိဘူး ... ”

ဖေဖေဆုံးစဉ်က လေးလေးသောင်းကပြောခဲ့သည်။ သူသိနေ၏။ လေးလေးသောင်း သံယောဇဉ်ကြီးရတဲ့ ဦးကျော်ကျော်ငွေကြောင့်ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

“သား မသိတာတွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးပါသားရယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းပါနဲ့ ... ”

မေမေကို သူချစ်သည် အမြဲတမ်းလေးစား ဂုဏ်ယူနေရ၏။

ရှင်မြတ်နိုး

မေမေ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မျိုသိပ်သင့်သော အရာတွေကို သူ ရောင့် နှုတ်ပိတ်နေလာခဲ့သည်။

“တောက် ...”

သူ ဒေါသတကြီးနှင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး အပြင်လေ သာဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်တွေ အမြဲတမ်းအတွေး တစ်ခုနှင့် မီးတောက်နေခဲ့တာ နှစ်တွေဘယ်လောက်အထိ ကြာမြင့် ခဲ့ပြီလဲ ... သူမေ့ထားခဲ့သည့် အရာက ငွေမှုံချယ်ကြောင့် အသစ် ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ဆောင်းရဲ့အေးစက်မှုက သူ့ရင်ကိုမအေးချမ်းနိုင် ခဲ့။ ငွေမှုံချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအား ခွန်းချိုသာ အမှန်းကြီးမှန်း တီးမိနေသည်။

“ငါတကယ်တော့ မင်းကိုလုံးဝ မစောင့်ရှောက်ချင်ခဲ့ဘူး။ ငွေမှုံချယ် မတတ်နိုင်ဘူးလေ ... မင်းကဲပဲ”

သူ လသာဆောင်ကနေ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြံထဲဆင်းလာပြီး ခြံစောင့်ကြီးဦးကြွေထံရောက်လာခဲ့၏။ ငွေမှုံချယ် အား ဦးကြွေတို့လင်မယားနှင့် ထားရန်ဖြစ်သည်။

“ဦးကြွေ ... ဒေါ်နှင်းတို့နဲ့အတူတူနေဖို့ တောကနေအိမ်ဖော် မလေးတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ် ...”

“မိန်းကလေးလား ဆရာလေး”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော့်ဦးလေးက ပို့ပေးတာပါ။

ဦးလေးရဲ့ မွေးစားသမီးပဲ ... တိုက်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့နေဖို့ မသင့်တော်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာလေးရယ် စိတ်ချပါ ဒေါ်နှင်းလက်ထဲ သာ အပ်လိုက်ပါ ... စည်းကမ်းတကျ ဖြစ်စေရပါမယ်”

ဒေါ်နှင်းက ခွန်းချိုသာရဲ့ စားသောက်ရေးကို စီမံခန့်ခွဲရသူ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေး အိမ်ဖော်တွေပဲရှိပြီး မိန်းကလေးမရှိခဲ့ အပြောအဆိုလည်း ကြမ်းတမ်းသည်။ ဦးကြွေက အရက်သမား။

“ကျွန်တော် မလွှဲမရှောင်သာလို့ လက်ခံလိုက်ရတာပါ ဒေါ်နှင်း ... ကျွန်တော်ကို ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာလေးရယ် ... ဒေါ်နှင်းစည်းကမ်းတွေပေး မယ် ... မကြာခင် ဆရာလေးလည်း ခရမ်းပြာနဲ့ လက်ထပ်တော့ မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်နှင်း ... ဒီကောင်မလေးကို ခရမ်း အတွက် ရည်မှန်းထားတယ်”

ခွန်းချိုသာမှာ ချစ်သူခရမ်းပြာရှိသည်။ မကြာခင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ မင်းကိုတော့ ငါ့ချစ်ဇနီးလောင်းခရမ်း ပြာအတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတယ် ငွေမှုံချယ်။ မင်းက ငါ့ရဲ့အစေအပါးပဲ ဖြစ်စေရမယ် ... မင်းကို ပညာဆက်သင် ဖို့ ငါလုံးဝ ခွင့်မပြုဘူး ... မင်းဘဝကို အိမ်စေအဖြစ်ပဲ ငါလက်ခံရ လိမ့်မယ် ... မင်း အဖေကြောင့် ငါ့အဖေ စိတ်သောကတွေ့ရောက်

ရှင်ဗုဒ္ဓ

ခွဲရတယ် ... အသေဆိုးနဲ့ သေခွဲရတယ် ငွေမှုံချယ် ... ရင်တွေ မီး
ထတောက်လာခဲ့ရသည်။

အခန်း (၂)

“ဒီကောင်မလေးက မောင့်ဦးလေးရဲ့ မွေးစားသမီးလေး
ငွေမှုံချယ်ပဲ ... မင်း သွန်သင်ဆုံးမနိုင်တယ်နော် ... မောင်က
ယောကျာ်းဆိုတော့ ဒီကောင်မလေးကို ထိန်းသိမ်းဖို့ အဆင်မပြေ
နိုင်ဘူး ခရမ်း”

“ခရမ်းအတွက်လည်း လိုအပ်တယ် ... မောင်နဲ့ လက်ထပ်
ပြီးရင် လိုအပ်တယ်လေ”

“လောလောဆယ်တော့ ကောင်မလေးကို ဦးကြွေနဲ့
ဒေါ်နှင်းလက်ထဲ အပ်ထားမယ်”

“ကောင်းတယ်မောင် ... ကောင်မလေးကို သွားကြိုရမယ့်
နေ့မှာ ခရမ်းနဲ့အတူတူ သွားကြိုမယ်နော်”

“ခရမ်း သဘောပဲလေ ... မောင်ကတော့ ဝင်မစွက်ဖက်ပါ
ဘူး ... ခရမ်းဆန္ဒအတိုင်း စီမံအုပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ခရမ်းနှင့်သူက နိုင်ငံခြားမှာတွေ့ဆုံပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။ လက်ထပ်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တာကိုပဲ သူဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေခဲ့၏။ ခရမ်း ပညာတတ်မိန်းကလေး တစ် ယောက် ... သူ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကလည်း ပညာတတ် ဖြစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“မောင်”

“ဟင် ... ”

“ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သွားရတာလဲ ... တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသလိုပဲ”

တစ်ခါတစ်ရံ မောင်ကတွေ့ဝေလွန်းပြီး ဇီဇာကြောင်တာကို ခရမ်းသဘောမတွေ့မိပေ။ အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ မိန်းမောငေး ဝိုင်လျက် ... တစ်ယောက်ထဲ ဒေါသဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေတတ် သည်။

“ကောင်မလေးကို ဘယ်နေ့ သွားကြိုရမလဲမောင်”

“ရှေ့လမှပါ ... လောလောဆယ် လေးလေးသောင်းတစ်လ ပြည့်စောင့်နေတယ်”

“ဘယ်အရွယ်လဲ ... ”

“ဗဟိုသိုလ်ဝင်တန်းကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ထား တယ်”

ငါနဲ့အဝေးဆုံးလို မင်းထွက်သွား

“ဟယ် ... ဟုတ်လား”

“ငွေမှုံချယ်ကိုတော့ ဆေးကျောင်းထားပေးဖို့ မောင်ကတိ ပေးလိုက်ရတယ်”

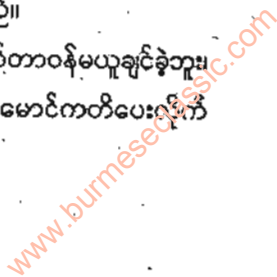
သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ငွေမှုံချယ်ကို အိမ်စေအဖြစ် ပညာမတတ် ဘာမတတ်နှင့် နေစေလို ခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် ခရမ်းရှေ့မှာ ဆန္ဒနှင့် သူ့စကားတွေက ဆန့်ကျင် ဘက် ဖြစ်သွားရသည်။

“ကောင်မလေးက မခေဘူးပဲမောင် ... နေပါဦး မောင့်လေး လေးသောင်း အကြောင်းလည်း ခရမ်းကို တစ်ခါမှပြောမပြုဖူးဘူး နော် ... ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပေါ်လာရတာလဲ ရှင်းပါဦး”

“ဟုတ်တယ် ... မောင့်ဘက်က တမင်တကာ ကင်းကင်းနေ ခဲ့တာပါ ... စိတ်နာစရာအကြောင်း တစ်ခုရှိနေလို့လေ”

ငွေမှုံချယ်ကို တာဝန်ယူမွေးစားလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်း က လေးလေးသောင်းအား ချိုသာ မုန်းတီးနာကြည်းစရာ အကြောင်းဖြစ်စေခဲ့သည်။ ငွေမှုံချယ် သံယောဇဉ်ကြောင့် သူတို့နှင့် ဖိုက်မပြောင်းခဲ့တာကို သူစိတ်နာကြည်းနေခဲ့၏။ လေးလေး သောင်းက ဆက်သွယ်မှ သူသွားတွေ့ခဲ့သည်။

“ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တာဝန်မယူချင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် လေးလေးသောင်း ဆန္ဒဖြစ်နေလို့ မောင်ကတိပေးလိုက် ရတယ်လေ”

“မောင်လေး ခရမ်း ကြည့်စိစဉ်ပါမယ် ... ကျောင်းကတော့

သုတေသနရင် တော်သလိုပေါ့နော်မောင်”

ငွေရှိချယ်ကို သူ့ အရမ်းမှန်းတီးနေခဲ့တဲ့အကြောင်းကို သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်ပြောပြချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိမနေပေ။ တစ်သက်လုံး လည်း ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောပြခဲ့ ... မေမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဖြစ်သည်။

“မောင်”

“ဟင် ...”

“ခရမ်းတို့ လက်ထပ်ပွဲအတွက်ပဲ အရေးကြီးပါတယ်လေ ဖိတ်စာတွေ သွားကြည့်ရအောင်ပါ”

“ခရမ်းသဘောပဲ”

“မောင်ဟာလေ အမြဲတမ်း ခရမ်းသဘောပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေတာလဲ”

“အိမ်မှုကိစ္စတွေက မိန်းကလေးတာဝန်ယူသင့်တယ်လေ ခရမ်း မောင်က စီးပွားရေးပဲ အာရုံစိုက်ထားချင်တယ်”

“မောင်က ခရမ်းကို မောင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလောက် စိတ်မဝင်စားဘူး ... ခရမ်းကို အိမ်ရှင်အဖြစ် အစေအပါးလို ထားမလို့ လား”

“ခရမ်းရယ် မင်းလည်း စီးပွားရေးရှိတာပဲ ... မောင် အမြဲ တမ်း ခရမ်းဆန္ဒကို အလေးအနက် ထားတဲ့သဘောပါ”

မောင်က ခရမ်းကို လက်ထပ်တာ ... အေးစက်လွန်းသည်။ ချစ်သူဘဝမှာလည်း ကြင်နာယုယမှုတွေ မပါခဲ့ ... မောင်ခေါင်းထဲ မှာက စီးပွားရေးပဲရှိနေသည်။ လူချင်းတွေ့လျှင် ပညာရပ်တွေ အကြောင်းနှင့် စီးပွားရေးအချက်အလက်တွေပဲ မောင်ကဆွေးနွေး နေသည်။

“ကပါမောင်ရယ် ... စီးပွားရေးလုပ်တာက လုပ်တာပဲ ... ဖိတ်စာအတွက် မောင်ရွေးပေးရမယ် ... ဒါပဲ ... လာသွားမယ်”

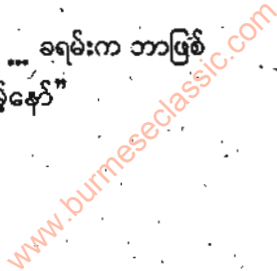
“မဖြစ်သေးဘူး ခရမ်း”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ရှိတယ် ... ခရမ်းပဲ ဖိတ်တိုင်းကျ လုပ်လိုက်ပါ ... အရေးကြီးတာက ခရမ်းကျေနပ်ဖို့ပဲ လေ”

ခရမ်းဘာမှ မပြောနိုင်သေးခင်ဘဲ ... သူ့ ထထွက်လာခဲ့ သည်။ သူ့လက်ထပ်ပွဲကို အလျင်အမြန်ကြီး မလုပ်ချင်ခဲ့ပေ။ ခရမ်း တောင်းဆို၍ဖြစ်၏။ သူ့သဘောထားက ဘာလဲ ... အသေအချာ မစဉ်းစားနိုင် ... သူတို့က လက်ထပ်ရမယ့် အရွယ်ဖြစ်နေ၍ဖြစ် သည်။

“အား ... အလုပ်တွေက ရှုပ်နေတယ် ... ခရမ်းက ဘာဖြစ် လို့များ အလောတကြီးလက်ထပ်ချင်ရပါလိမ့်နော်”

ရှင်မြတ်နိုး

ချိုသာက စီးပွားရေးကို လောဘတကြီးလုပ်ချင်သည်။ ငွေမလိုပေမယ့် အောင်မြင်မှုက အထွတ်အထိပ်လိုအပ်နေခဲ့၏။ ခရမ်းက အပျော်နှင့်အချစ်ကို ဦးစားပေးလွန်းသည်။

“အင်းလေ ... ခရမ်းမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး ... အရွယ်လွန်နေပြီပဲ အရေးထဲမှာ ငွေမှုချယ်ကတစ်မျိုး ... မလွှဲမရှောင်သာလို့ ငါ လက်ခံလိုက်ရတာ ... ဒီကောင်မလေး မျက်နှာကိုမမြင်ချင်ဘူး”

သူ ဘယ်လောက်ပဲ အိမ်စေအဖြစ် နှိမ်ချဆက်ဆံနေပါစေ ပညာရေးတော့ အားပေးချင်နေသည်။ ရှုပ်ပါတယ် ခရမ်းသဘောပဲ ခရမ်းစိစဉ်လိမ့်မယ် ... ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မတွေးတာပဲ ကောင်းတယ်ဟု အတွေးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ အလုပ်ထဲမှာ သူ့စိတ်တွေကို နှစ်ထားပစ်လိုက်၏။ ခရမ်းဆီက ဖုန်းလာမှ သူ့အလုပ်ကို လက်စသတ်ရသည်။

“မောင် ... တွေ့ရအောင် ခရမ်းဖိတ်စာတွေရပြီ ... မောင်ကို နမူနာပြုချင်လို့နော်”

သူ အလုပ်တွေကိုဖြတ်ပြီး ခရမ်းအပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ... ဖိတ်စာ နမူနာလေ မောင် ... ကြည့်ပါဦး”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ် ... အရေးကြီးတာက ခရမ်းကြိုက်ဖို့ပဲလေ”

ငါနဲ့အဝေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

“မောင်ရယ် ... တကယ်ပါပဲ ... ခရမ်းတို့ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စက မောင့်အတွက် အရေးမကြီးသလိုကြီးပဲ စိတ်ပျက်တယ်”

“ခရမ်းရယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က စီးပွားရေးကို ဂရုစိုက် စိတ်ဝင်စားတာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ”

သူ ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်စကားတွေပြောနေရတာရော ... ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်ရတာရော သူအရှက်ကြီး ရှက်နေမိသည်။ လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာပဲ ခရမ်းကို တည်တည်ကြည်ကြည် ဆက်ဆံပြောဆိုချင်ခဲ့၏။ ခရမ်းနှင့် သူ့အမြဲအမ်း ပဋိပက္ခ အသွင်ဆောင်ရသည်။

“မောင် ...”

“ဟင် ...”

“ခရမ်းကို ချစ်လား”

“လက်ထပ်ဖို့တောင် စိစဉ်နေပြီပဲ ... ခရမ်းရာ ဘာတွေလာ ... နေတာလဲ”

“မရဘူး ... ဒီတစ်ခါတော့ မောင် အတိအကျဖြေရမယ် ဖြေ”

“ဟာ ... မောင် အခုမှ သတိရတယ် အိမ်ပြန်ရမယ် ခရမ်း ...”

“မောင် ...”

“မောင်ပြန်တော့မယ် ... မောင့်အလုပ်တွေ အရေးကြီးနေ”

ရှင်မြတ်နိုး

ခရမ်းကိုထားခဲ့ပြီး ချိုသာ ကားကိုအလောတံကြီးမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခရမ်းကို အားနာပေမယ့် ချိုသာ အလုပ်ထက် ဘာကိုမှ ဦးစားမပေးလိုပေ ... ခရမ်းက အရေးမပါတာတွေ လုပ် တတ်သူဟု သူ ထင်နေခဲ့၏။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ သူ့စိတ်တွေ ပေါ့မီး လွတ်လပ်သွားသလိုပင်။

“မောင်ချိုသာ ... ညစာ အပြင်ကစားခဲ့ပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး ဒေါ်နှင်း”

“ဒေါ်နှင်း ပြင်လိုက်မယ်နော်”

“ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး ဒေါ်နှင်း ... အိပ်ပါတော့ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်တွေပါလာလို့ ... ”

“မောင်ချိုသာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“မင်း အိမ်စေကောင်မလေးက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ထားတာဆို”

“ဒေါ်နှင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ခရမ်း ... ”

“အင်း ... ”

“ဆေးကျောင်းတက်မှာဆို ... ”

“ဒေါ်နှင်း ... ”

“ဟင် ... ”

ပါနဲ့အင်္ဂလိပ်မင်းထွက်သွား

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်းသာလုပ်ပါ ... သူဟာသူ ဘယ် ကျောင်းပဲတက်တက် ဒီကောင်မလေးက အစေခံပဲ ပြန်နားတော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်နှင်းက အရမ်းစပ်စုပြီး စကားများလွန်းသည် ... ပွစိ ပွစိပြောတတ်တဲ့ အကျင့်လည်းရှိ၏။ အပြောအဆို ကြမ်းသည် ... ဦးကြွေကြောင့် ချိုသာ သည်းခံထားရပြီး သူ့အပေါ်တာဝန်ကျေ လွန်းသည်။

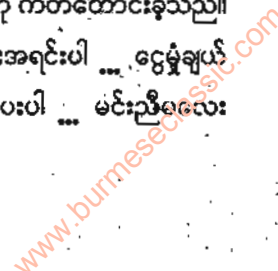
“မဟုတ်ပါသေးပါဘူး ... ဘာတွေလဲ ရွှပ်ရွှပ်ယှက်ယှက်”

ဒေါ်နှင်း-ပွစိ ပွစိပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူကလည်း သူပဲ လေးလေးသောင်းရှေ့မှာ ကတိပေးလက်ခံထားခဲ့ပြီး အမုန်း တွေ နာကြည်းတွေမှုနှင့် ငွေမှု့ချယ်ကို အနိမ့်ချဆုံး ဘဝတစ်ခုမှာ ရှိနေစေချင်တာပဲဖြစ်သည်။

“မင်းဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အမြင့်ဆုံးကို ရောက်သွားအောင် ငါလုံးဝ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး ... ငွေမှု့ချယ် အဲဒီအချက်ကို ငါလုံးဝ ဆန့်ကျင်ရမယ်”

လေးလေးသောင်းက ငွေမှု့ချယ်ဘဝလေးကို မြင့်မားတိုး တက်စေရန် ပညာရေးကို ဆက်သင်ပေးပါဟု ကတိထောင်းခဲ့သည်။

“လေးလေးသောင်းက မင်းဦးလေးအရင်းပါ ... ငွေမှု့ချယ် က ဦးလေးသမီးပဲ ... မင်းစီစာငှ်ရှောက်ပေးပါ ... မင်းညီလေး

ပဲကွယ်”

လေးလေးသောင်းက ချိုသာတို့သွေးသားထဲမှာ နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်သူပါ ... မေမေ ကိုယ်တိုင်က မသေခင် ... လေးလေး သောင်းကို သွားတွေ့ဖို့ သားရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တယ်ဟု အထပ်ထပ် ပြောနေတတ်သည်။

“လေးလေးသောင်း သားတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ... ဦးကျော်ကျော် ငွေဆိုတဲ့ လူကြီး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးလေးသောင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ မေမေနဲ့ သားကိုတော့ စိတ်ချလား”

“ကျော်ကျော်ငွေက အရက်တွေ အရမ်းသောက်နေတယ် မကြာခင် သေလောက်တဲ့ ရောဂါတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ် ... ငွေခွံ ချယ်လေး ရှေ့ရောစိတ်ပူလို့ပါ ... ချိုသာနဲ့ မမကို စိတ်ချတယ် ... အထူးသဖြင့် ချိုသာက အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ”

လေးလေးသောင်း အရမ်းရက်စက်တယ်ဗျာဟု တစ်ခွန်း ပြောပြီး ချိုသာ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်း ဘယ်သူ့ကို နာကြည်းပြီး တလောကလုံးကို ဘာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရတာလဲ သား ... လေးလေးသောင်းက မေမေ တို့ သားအဖအပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲ ... မင်းငယ်ငယ်လေးထဲ က ထိန်းကျောင်းချိဦး မွေးမြူလာခဲ့တာပဲ”

ဦးကျော်ကျော်ငွေနှင့် မေမေတို့ ဖေဖေကွယ်ရာမှာ ဖောက်

ပြန်ခဲ့ကြတဲ့ မြင်ကွင်းကို ချိုသာတွေ့ခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့။ ရှက် လွန်း၍ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်း မရှိခဲ့။ ဖေဖေ သိသွားခဲ့ပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲခဲ့တာလည်း သူသိနေခဲ့သည်။

“ဖေဖေ သေသွားတာ မေမေအရမ်းပျော်နေလား ... မေမေ ငိုတောင် မငိုဘူး ... ဟန်ဆောင်လေးတောင် မငိုဘူး ... ဟန် ဆောင်လေးတောင် နည်းနည်းလေးမှ ဝမ်းနည်းမပြခဲ့ဘူး”

ချိုသာ လုံးဝမကျေမနပ်နှင့် မျိုသိပ်ခံစားနေခဲ့သည်။ မေမေ ထိုလည်း သူထုတ်ဖော် အပြစ်တင်တာတွေ မလုပ်ခဲ့ ... သူ့ဘဝ တစ်လျှောက် နိုင်ငံခြားမှာပဲနေထိုင်ခဲ့ပြီး မေမေသေဆုံးမှသာ သူ ပြန်လာခဲ့၏။ လေးလေးသောင်းနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့။ သူ့ဘဝက တကယ့်ကို ယောင်ချာချာနှင့် ရှုပ်ထွေးပူလောင်စွာ နေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

အခန်း (၃)

“ဟိုမှာ လျှောက်လာနေတာ ငွေမှုံချယ်ပဲ ခရမ်း”

“ဟင် ... သူလား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ကောင်မလေးက ချောချောလေးပဲ ... မောင်တို့က ဘာတွေလဲ ... ခရမ်းက တောသူမ အစုတ်အနုတ်လေးထင်နေတာ”

ခရမ်းစိတ်ထဲမှာ လုံးဝကို မထင်မှတ်ထားမိ ... ငွေမှုံချယ်က ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။ ဘာတွေလဲ အရှင် ဇယားတွေလားပဲ ... မောင့်ဦးလေးအကြောင်း ဘယ်တုန်းကမှ ထုတ်ဖော်ပြောမပြခဲ့ ... ခရမ်းစိတ်ထဲမှာ သံသယတွေဖြစ်လာရင် ငွေမှုံချယ်က အိတ်လေးဆွဲပြီး ခရမ်းတို့အနားရောက်လာသည်။

“မင်းပဲ သူ့ကို ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့ပါ ခရမ်း ... ကားပေါ်ထဲပဲ မောင်စောင့်နေမယ်”

ပြောပြီး မောင်လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ခရမ်းပဲ စိတ်ဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်ရသည်။

“မင်းက ငွေမှုံချယ်လား ...”

“ဟုတ်”

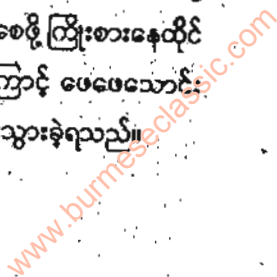
“မမက မောင်ရဲ့ဇနီးလောင်း ခရမ်းပြာပဲ ... လာ မောင် ကားပေါ်မှာ စောင့်နေတယ်”

“ဟုတ် ...”

ဖေဖေသောင်းက ငွေမှုံအား ဦးချိုသာနှင့်နေရမည်။ ပညာရေးအတွက်ပဲ အာရုံစိုက်ကြိုးစားပါ ... သမီးဘဝ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ဖို့ပဲ ... အရေးကြီးပါတယ်ဟု တဖွဖွမှာကြားထားခဲ့သည်။ ငွေမှုံ ဆယ်နှစ်သမီးမှာ ဒက်ဒီဆုံးသွားပြီး အရက်သမားကြီး လုံးလုံးဖြစ်နေတဲ့ ဒက်ဒီကြောင့် စီးပွားလည်းပျက်၍ လေးလေးသောင်းရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။

“ဖေဖေသောင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ် ငွေမှုံ ... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ သမီးလေး ပညာသာကြိုးစားပါ လိမ်လိမ်မာမာနေ”

ငွေမှုံ ပညာရေးကိုကြိုးစားသည်။ ဖေဖေသောင်းစကားတွေ ထည့်မတိမ်း နာခံလျက် သူမဘဝအဆင့်မြင့်စေဖို့ ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့ရ၏။ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့် ဖေဖေသောင်း အစာအိမ်ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်လာပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“မောင်ချိုသာ နောက်ကို သမီးလိုက်သွားရမယ် ... လိမ်လိမ်မာမာနေပါ ... မောင်ချိုသာက လေးလေးသောင်းကို အထင်လွဲပြီး စိတ်နာနေတယ် ... သမီးကို အပ်စရာက မောင်ချိုသာ ပဲရှိတော့တာလေ”

ဖေဖေသောင်းစကားကို ငွေမုံနားထောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ ဦးချိုသာရဲ့စကားကို ငွေမုံနားထောင်မည် ဖြစ်၏။ ဦးချိုသာက လေးလေးသောင်းရှေ့မှာသာ ငွေမုံကိုလက်ခံ ခဲ့ပြီး ဖေဖေသောင်းဆုံးတဲ့ နောက်ပိုင်းတွင် အလိုမကျသလို တင်း တင်းမာ ဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့လေသည်။

“ငွေမုံချယ်”

“ရှင် ...”

“မောင်နဲ့ ဘယ်အချိန်က စသိတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကမှပါ ... ဖေဖေသောင်းဆုံးအိ နီး အချိန်လေးပဲ တစ်ရက်ပဲတွေ့ဖူးပါတယ် မမခရမ်းပြာ”

“လေးလေးသောင်းဆိုတာ မောင့်ဦးလေး အရင်းလား”

“ဟုတ် ... ငွေမုံသိရတာတော့လေ ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးချို သာတို့နဲ့ အိမ်ချင်းကပ်နေကြတာပါ ... ငွေမုံဒက်ဒီက အရက်တွေ အရမ်းသောက်ပြီးနေလို့ ဖေဖေသောင်းက ဦးချိုသာတို့နဲ့ လိုက် မပြောင်းဘဲ ဒက်ဒီနဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့တခုပါ ... ငွေမုံကို သံယောဇဉ်တွယ်

လို့တဲ့ ... လေးလေးသောင်းက ပြောပြပါဖူးပါတယ် ... ဦးချိုသာ က ဖေဖေသောင်းကို အထင်လွဲနေတယ် ... စိတ်နာနေတယ်တဲ့”

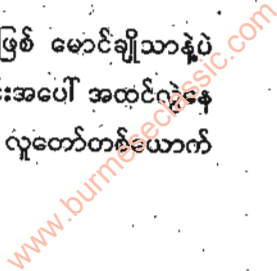
“ဪ ... ဒီလိုလား”

ငွေမုံချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ စွဲမက်စရာ အလှ တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလေးဖြစ်နေသည်။ ခရမ်းပင် မနာလိုဖြစ်နေ ရ၏။ မောင် စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ... ငယ်ကျွမ်း ဆွေတွေ မောင်က အချစ်ရေးကိစ္စတွေ မိန်းကလေးကိစ္စတွေ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူးဆိုတာတော့ ခရမ်းသိထား၏။ ဒါပေမယ့် လည်း ခရမ်းစိတ်မချ ... မောင် အလေးအနက်မထားပဲ ခရမ်းလက် ထဲ အပ်နေတာလည်း မောင့်ရဲ့ရိုးသားမှု ထင်နေမိပြန်သည်။

“တကယ်တော့ ဦးချိုသာက ငွေမုံကို သိပ်လက်ခံထားချင် တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ဖေဖေသောင်းကြောင့်ပါ ...”

မမခရမ်းပြာနှင့် ဦးချိုသာတို့နှစ်ယောက် သံသယမပွားစေ နှို့ ငွေမုံ အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေမုံလည်း မလွှဲ သာ မရှောင်သာလို့နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ငွေမုံအလုပ်လုပ် ခုင်း တစ်ယောက်ထဲပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကင်းကင်းနေချင် သည်။

“ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ချိုသာနဲ့ပဲ နေပါသမီး ... မောင်ချိုသာက ဖေဖေသောင်းအပေါ် အထင်လွဲနေ လို့ပါ ... စိတ်သဘောထား ရိုးဖြောင့်တယ် ... လူတော်တစ်ယောက်

ပါ ... ”

ဖေဖေသောင်း ဆန္ဒအရ ငွေပွဲနေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေပွဲကို ဖေဖေသောင်း ဘယ်လောက်အထိ အနစ်နာခံကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာခဲ့လည်းဆိုတာ ငွေပွဲအသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။

“ကားပေါ်တက်တော့ ငွေပွဲ”

“ဟုတ် ... ”

ဦးချိုသာ မျက်နှာထားတည်တံ့ကြီးနှင့် ထိုင်နေသည်။ ငွေပွဲကို နည်းနည်းလေးမှ အရေးအရာမလုပ်ခဲ့ ... အင်းလဲ ဦးချိုသာ ဘယ်လိုပဲနေပါစေ ... သူထားရာမှာ ငွေပွဲနေဖို့ပဲ ကြိုးစားရမည် မဟုတ်လား ... ငွေပွဲမှာ ငွေလည်းမရှိဘူး ... ဖေဖေသောင်းက သူ့ကိုယ်သူဆေးမကုဘဲ ငွေပွဲအတွက် စုပေးထားတဲ့ ငွေတွေကို ဖေဖေသောင်း မသိအောင် ငွေပွဲဆေးကုပေးခဲ့၏။ သူများတွေက ဆေးကုပေးသလိုလိုနှင့် ဖေဖေသောင်းကို ဒီလောက်အထိ အနစ်နာ မခံစေလို၍ ဖြစ်သည်။

“သမီး ပညာရေးအတွက်ပဲထားပါ ... ဖေဖေကသေမယ့်သူပဲ ငွေကုန်မခံနဲ့တော့ ... သမီးက အသက်ရှင်လျှက် ဘဝကို ရှေ့ဆက်ရမှာလေ ... သေမယ့်သူက သေမှာပဲ ဆေးမကုနဲ့တော့ သမီးက အတင်းကုပေးလည်း ဖေဖေ လက်မခံဘူး။”

ပတ်ဝန်းကျင်က အကုန်အကျခံပြီး ဆေးကုပေးတာဆိုပြီး ငွေပွဲဆေးကုသခဲ့သည်။ ဖေဖေသောင်း ဝေဒနာတွေကို ကြိတ်မှိတ်

ခံစားနေရတာ ငွေပွဲမကြည့်ရက်လို့ပါ။ ငွေလည်း မရှိတော့။ ဖေဖေသောင်းစကားတွေကို ဒီတစ်ခါတော့ သမီးအတိအကျ နားထောင်ပါဆိုပြီး ဦးချိုသာဆီမှာ ဘယ်လိုပဲနေရနေရ သည်းခံနေပါတဲ့ ... ပညာရေးအတွက် ရှေ့ဆက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါတဲ့ ငွေပွဲကတိမြဲခဲ့ရလေသည်။

“ငွေပွဲရယ်”

“ရှင်”

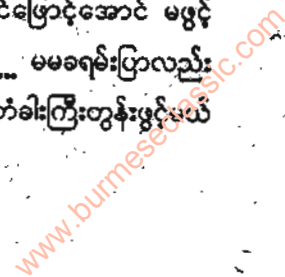
“ခြံတံခါးဆင်းဖွင့်လိုက်စမ်း ... ရောက်ပြီ၊ ဦးကြွေ ဘယ်ရောက်နေလည်း မသိဘူး ... ဦးကြွေကို ခရမ်းမကြိုက်တာ အဲဒါပဲ သိလား ... သူ မိန်းမကို ဝိုင်းပြီး လုပ်ပေးနေပြီ”

မမခရမ်း အမိန့်နှင့် ငွေပွဲ ကပျာကယာဆင်းဖို့ ပြင်တော့ထားတံခါးကို မဖွင့်တတ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ ... တောက် ညှပ်ဖျင်းလိုက်တဲ့ တောသူမပဲ ... ဒါကို ချွေရတယ်ဟဲ့ ဖျင်းလိုက်တာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

ငွေပွဲကလည်း ငွေပွဲပဲ တံခါးကောင်ဖြောင့်အောင် မဖွင့်တတ်ဘူး ... ကိုယ်ပိုင်ကားမှ မစီးဖူးတာပဲ ... မမခရမ်းပြာလည်း ပြောချင်စရာ ... ငွေပွဲအောက်သို့ဆင်းပြီး တံခါးကြီးတွန်းဖွင့်မယ်

ရှင်မြတ်နိုး

လုပ်တော့ ခြံစောင့်ကြီးထွက်လာပြီး ဖွင့်ပေးသည်။

“တိ ... တိ ... တိ ... က မောင် ကားစက်နီးလေ ... ဘာဖြစ်လို့ စက်ရပ်ထားရတာလဲလို့ မောင်းဝင်လေ ... ”

ခရမ်းပြောမှ ချိုသာလည်း အသိတွေဝင်လာပြီး စက်ကို ပြန်နီး၍ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ငွေမှုချယ်လည်း ခြံထဲလိုက်ဝင်လာပြီး မတ်တပ်လေးရပ်နေ၏။ ချိုသာတိုက်ကြီးထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ကလေးမက ငွေမှုချယ်ဆိုတာလား?”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“လာ ... သမီးက ဦးကြွေတို့နဲ့ နေရမှာ”

“ရှင် ... ”

“မောင်ချိုသာက ငွေမှုချယ်ကို ဦးကြွေတို့လင်မယား လက်ထဲ အပ်ထားတယ်လေ ... ဦးကြွေက ခြံစောင့် မိန်းမက ထမင်းဟင်းချက် ... ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ဦးချိုသာက ငွေမှုကို အိမ်ဖော်အဆင့်ပဲထားချင်ပုံပင်။ အင်းလေ ဘယ်လိုပဲနေရပါစေ ... နေဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူက ချမ်းသာလိုက်တာ ဒီလောက်ချမ်းသာတာကို ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဖေဖေသောင်းအား အဆက်အသွယ် လုံးဝ မလုပ်ခဲ့ပေ။ ရက်

ငါနဲ့အလေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

စက်လိုက်တာ ငွေမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ ဦးချိုသာကို အထင်မကြီးတော့ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ် ယောက်ျား မဟုတ်ဟုပဲ သတ်မှတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းအတွက် အခန်းပဲကလေးမ ဦးကြွေဇနီးကတော့ နည်းနည်း အပြောကြမ်းတယ် ... ဒါပေမယ့် စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ငွေမှုနေတတ်ပါတယ် ... ဆုံးမသွန်သင်စရာ ရှိရင်လည်း သွန်သင်ပေးပါ ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း ခိုင်းပါနော်”

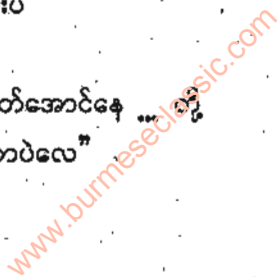
ငွေမှုချယ်လေးက ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမောလွန်းပြီး လိမ်မာယဉ်ကျေးပုံပါ ... မောင်ချိုသာရဲ့ ဦးလေးကမွှေးစားထားတာပဲ ... ဘာဖြစ်လို့များ နှိမ်ချဆက်ဆံနေတာ စဉ်းစားမရ။ မောင်ချိုသာကလည်း စိတ်ယုတ်မာသူလည်း မဟုတ်ပါဘူး မိန်းမရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ငွေမှုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရောက်လာပြီ”

“ဟင် ... ညည်းလား အရမ်းချောတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ဒါကြောင့်ထင်တယ် ... မောင်ချိုသာက ငါတို့လက်ထဲအပ်ထားတာ သူယူမယ့် မိန်းမကလည်း အပြောကြမ်းကြမ်းပဲ”

“ရှင် ... ”

“ညည်းလေး ညည်းအနေအထိုင် တတ်အောင်နေ ... မောင်ချိုသာက ဘာပဲလုပ်လုပ် မိန်းမသဘောပဲလေ”

“ငွေမှုကို သွန်သင်ဆုံးမပေးပါနော်”

“ညည်း ... ကျုပ်နဲ့တွဲလုပ်ရမယ် အိမ်မှုကိစ္စတွေရောပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခိုင်းပါ”

“ညည်း လက်လေးတွေက နုဖက်နေတာပဲ ... အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်နိုင်ပါ့မလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မလုပ်နိုင်ပါတယ် ... ကျွန်မက သူငွေ့သမီး မဟုတ်ပါဘူး ... ဖေဖေသောင်း မသိအောင် ကျွန်မ တခြား အိမ်တွေမှာ အဝတ်တွေသွားလျှော်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်”

ဖေဖေသောင်းက ငွေမှုကိုခြေမွှေးမီးမလောင် လက်မွှေးမီးမလောင်ထားခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေသောင်းမသိအောင် ငွေမှုပိုက်ဆံရှာဖွေခဲ့သည်။

“ညည်း အလုပ်လုပ်ရင်း စာမေးပွဲဖြေတာ ... ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးထွက်တယ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ငွေမှု အရမ်းကြိုးစားခဲ့ပါတယ် ... မွေးစားအဖေရဲ့ ဆန္ဒပြည့်စေဖို့ပါ ... အသေအလဲ ကြိုးစားခဲ့တာ”

“မင်းက လိမ္မာလိုက်တာကွယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေမှုကို ဦးကြွေတို့ သမီးလေးအဖြစ်စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ် အားမငယ်နဲ့နော်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေးကြွေရယ် ... ဘယ်လိုပဲနေ

ရ နေရ ဦးချိုသာ ထားရာမှာနေပါ့မယ် ... ဒေါ်လေးနှင်း အလုပ်တွေကိုလည်း ဝိုင်းကူပေးပါ့မယ်”

“ဦးကြွေရော ဒေါ်နှင်းရော ကောင်မလေးရဲ့ လိမ္မာရေးခြားရှိမှုကို သဘောကျသွားကြသည်။ ရိုးသားဖြူစင်လွန်း၏။ မာနကင်းသည်။

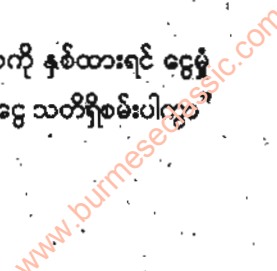
“ကဲ ... သမီးငွေမှု အနားယူလိုက်ဦးနော် ... ဒေါ်နှင်းလည်း နားပြီ ... ခရမ်းပြာရှိနေရင် အလိုက်သိသိ ရှောင်ပေးကြရတယ်လေ”

ငွေမှု အခန်းလေးထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေသောင်းသိရင် တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမလားပဲ။ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့အထိ ငွေမှုကို စောင့်ရှောက်မနေပါနဲ့တော့နော် ... လွတ်ကျွတ်သွားပါတော့ ... ငွေမှု ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ် ... ဖေဖေသောင်းကို သတိရနေမိ၏။ မျက်ရည်တွေ ပြည့်တက်လာသည်။

“ဦးချိုသာ အထင်လွဲပြီး ဖေဖေသောင်းကို စိတ်နာရတာ ထည်း ငွေမှုကြောင့်ပါ”

ဦးချိုသာတို့ သားအမိပြောင်းရွှေ့သွားထဲက ဒက်ဒီ အရက်သမားကြီးဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဒီလိုသာ အရက်ထဲမှာ မင်းဘဝကို နှစ်ထားရင် ငွေမှုလေး ဘယ်လိုရှင်သန်နေထိုင်ရမလဲ ... ကျော်ငွေ သတိရှိစမ်းပါဉာဏ်”

ရှင်မြတ်နိုး

အက်ဒီက ပြောမရ ... အရက်တွေသောက်ပြီး အသည်းကင်
ဆာနှင့် ဆုံးသွားသည်။ ဖေဖေသောင်းက အစ်မနှင့် တူအရင်းကို
ပစ်ထားကာ ငွေမှိုကိုပဲ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့၏။ ဦးချိုသာ
အမုန်းကို ခံယူခဲ့သည်။

“ငွေမှိုလေးဘဝအတွက် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြံကြံခံစမ်းပါ
ကွယ်”

ဖေဖေသောင်းက ငွေမှိုအပေါ် သွေးသားရင်းကဲ့သို့ သံယော
ဇဉ်ကြီးရှာသည်။

“ဦးချိုသာရယ် ... ငွေမှိုထားရာမှာ နေပါမယ် ... ဒါပေမယ့်
လေ ငွေမှိုပညာရေးကိုတော့ ဆက်ပြီး တာဝန်ယူပေးပါနော် ...
တောင်းပန်ပါတယ် ... ငွေမှို ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ်”

ဖေဖေသောင်းရဲ့ ကြီးမားသော ဆန္ဒတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဦးချို
သာက ငွေမှိုကို ဘယ်လိုသဘောထားမှာလဲ ... ဖေဖေသောင်းဆီ
မှာ ကျောင်းဆက်ထားပေးပါမယ်ဟု ကတိပြုခဲ့ပေမယ့် ဦးချိုသာရဲ့
ပြုမူဆက်ဆံပုံက စိမ်းလွန်းနေကာ အိမ်ဖော်အဆင့်ပဲ သတ်မှတ်
ထားပုံရသည်။

အခန်း (၄)

“ငွေမှိုချယ်”

“ရှင် ...”

“မမခရမ်းရဲ့ ထမီတွေကို မီးပူတိုက်ပေးဦး ... အိမ်မှာ အလုပ်
သမားတွေ မအားကြဘူး ... မမခရမ်း မကြာခင်ဒီမှာပြောင်းနေ
တော့မယ် ... ပစ္စည်းတွေ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့နေတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ထားခဲ့ပါ ငွေမှို အားလုံးလုပ်ပေးပါမယ် ... ညနေ
အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားပေးပါမယ် မမခရမ်း”

ငွေမှိုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအား ခပ်နှိမ်နှိမ်ဆက်ဆံထား
ဖို့ ခရမ်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒီကောင်မလေးက ခေသူတော့
မဟုတ်ဘူး ... ထူးချွန်ထက်မြက်ပုံပင် ... ဆေးကျောင်းလည်း တက်
ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ... မောင်က ဘာမို့လို့လဲ ... အခုတောင် မောင့်
အပြုအမူတွေက သွေးအေးလွန်းသည်။ မောင် မိန်းကလေးတွေကို
စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုပေမယ့်လည်း ခရမ်းစိတ်မချ ... ငွေမှိုချယ်က

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အလှူအပစ္စည်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

“ကြမ်းပြင်တွေကို သေသေချာချာ တိုက်နော် ... မမခရမ်းက သန့်နေမှ နေတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ... မမခရမ်း အားလုံး စိတ်တိုင်းကျ ငွေရှုံ့လုပ်ပေးထားပျံ့မယ်”

“ငွေရှုံ့ချယ် ...”

“ရှင် ...”

“ညည်းက ထင်ထားတာထက်တောင် လူမှုဆက်ဆံရေး ကောင်းနေသေးပါလား”

“ရှင် ...”

“ညည်းနေထိုင်ရတဲ့ဘဝကို နှိမ်ချဆက်ဆံတာလို့ မထင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မထင်ပါဘူး ... မမခရမ်းရယ် လက်ခံပြီး စောင့်ရှောက်ပေးထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတွေအများကြီးတင်ပါတယ် ... တစ်ခုပဲရှိပါတယ် ငွေရှုံ့ဆေးကျောင်းတက်ချင်ပါတယ် ဦးချိုသာကို ငွေရှုံ့မပြောရဲဘူး ... မမခရမ်းက တဆင့်ပြောပေးပါနော်”

“မောင်က လက်မခံဘူး ငွေရှုံ့ ... မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ရှင် ...”

“ညည်းကို မောင်က အိမ်ဖော်အဆင့်ပဲ သတ်မှတ်ထားတာ

ငါနဲ့အဖေအဖို့ မင်းထွက်သွား

ကျောင်းတက်ဖို့ ညည်းလေး စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့တော့”

ဒီကောင်မလေးကို ဆေးကျောင်းထားပေးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်က ပြောထားပေမယ့် ခရမ်းတားဆီးရမည်ဖြစ်သည်။ ညည်းလေး အစေအပါးပဲဖြစ်ရမယ် ... မောင့်ကို ကြည့်ရတာ ငွေရှုံ့ချယ်ကို မျက်နှာမပေး မာမာထန်ထန်ကြီး ဆက်ဆံနေတာ ခရမ်း သတိထားမိနေ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီကောင်မလေးနှင့်မောင်က သွေးသားတော်စပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ... ခရမ်းစိတ်ထဲမှာ မနာလိုစန့်တိုမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။

“ညည်း စာပေးစာယူနဲ့ ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရအောင် မမ ခရမ်းကူညီမယ် ... ဒီလောက်လေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်”

ငွေရှုံ့ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် မမခရမ်းက ထွက်သွားသည်။

“မောင်က ညည်းလေးကို မမခရမ်းအတွက် လက်တိုလက်ထောင်းခိုင်းဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာတဲ့ ... မမခရမ်းလိုအပ်တာတွေက အများကြီးပဲ ... ညည်းလေးကို ပြောပြထားရဦးမယ်”

ဖေဖေသောင်းက ငွေရှုံ့ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါသမီးရယ်တဲ့ ... ငွေရှုံ့ခိုချင်လာသည်။ ဦးချိုသာရက်စက်တယ် ငွေရှုံ့မှာ အာအပြစ်ရှိလို့လဲ ... ပြောတော့ စိတ်ထားပြည့်ပါတယ်တဲ့ ဘယ်

အညှိုးနဲ့များ ငွေမှုကို ကျွန်တစ်ယောက်လုံးလုံးဖြစ်စေရန် တမင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနှင့် ကျွန်တော်သွင်းနေပုံရသည်။

“အဟင် ... ဟင် ဟင်”

“အဟင် ... ဟင်”

“အဟင် ... ”

တွေးမိပြီး ငွေမှုဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ... ထောင့် ကွယ်လေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်လျက် ငိုမိသွားသည်။

“အဟင် ... ဟင် ဦးချိုသာ အရမ်းရက်စက်တယ် ... ငွေမှု ကို ကျွန်တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ထားချင်တာ အညှိုးအတေးကြီးလွန်း တာပါတယ် ... ငွေမှုမှာ ဘာမဖြစ်ရှိလို့လဲလို့ အဟင် ဟင် ... ကတိ မတည်တဲ့ လူကြီး”

“ဟင် ... ”

ခြေသံကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ငွေမှုအထိတ်တလန့် နှင့် ကြမ်းပြင်လေးပေါ် ခွေကျသွားသည်။ ဘုရားရေ ... သူမရှေ့မှာ ရပ်နေသူက ဦးခွန်းချိုသာရယ်ပါ ... မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသလို မျက်နှာထားကြီးနှင့် ခက်ထန်စွာ ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ... ဟို ... ဟို ဦးချိုသာ ဟိုလေ ငွေမှု ငွေမှု”

“တိတ်စမ်း ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“မင်း အလုပ်မင်းလုပ် ... ငါထားရာမှာနေ စေရာသွား ဒါပဲ မင်းဘာတစ်ခုမှ စောဒကတက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဒါပေမယ့်လေ ... ”

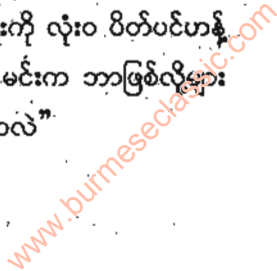
“မင်း ဘာမှဆက်မပြောနဲ့လို့ ပြောနေတယ်လေ ... မင်း ပြောချင်တာရှိရင် ခရမ်းတဆင့်ပြော”

ငွေမှုချယ်အနားကနေ ချိုသာထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီကောင် မလေး မျက်ရည်ကျနေတာကို သူ့ကျောနပ်မိသလိုပင်။ ငွေမှုချယ် ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကို သူ့အားလုံးကြားခဲ့၏။ ကျွန်ထက် တောင် နိမ့်ကျတဲ့ဘဝမှာ ငါထားချင်ခဲ့တာပါ ... မင်း ဒက်ဒီရဲ့စော် ကားမှုကြောင့် ငါ့အမေ နာကျင်ခံစားခဲ့ရတာ ... ငါ့မျက်စိနဲ့တပ်အပ် တွေ့ပြီး ငါကြိတ်မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာ ... အရှက်ကြီးရှက်ခဲ့ရတယ် ငွေမှုချယ် ... မင်း မသိပါဘူး ... သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဦးချိုသာ ရက်စက်တယ် ... ငွေမှုမှာ ဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ”

သူ့ကို ရက်စက်သူအဖြစ်သတ်မှတ်တာကိုပဲ သူ့ကျောနပ်သည်။ မင်းကို ဒီထက်အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး ရက်စက်ချင်နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း ဒီကောင်မလေးကို ပညာရေးတော့ ဆက်သင်ပေး လိုခဲ့သည်။

“ငါက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပညာရေးကို လုံးဝ ပိတ်ပင်ဟန့် ထားတာမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး ငွေမှုချယ် ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ ထူးချွန်ထက်မြက်နေရတာလဲ”

ငွေမှီချယ်ပညာရေးမှာ ထူးချွန်နေတာကိုတော့ သူ့ကြိတ်ပြီး ချီးမွမ်းမိသည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို စုတ်ပြတ်သပ်သွားစေ ရန်အထိတော့ ချိုသာ မလုပ်လိုပေ။ သူ့နှလုံးသားတွေက မာကျော ပြတ်သားမှု မရှိခဲ့။ သူ့ကိုယ်သူတောင် မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်။

“အလကား လူကြီး ... အကြင်နာတရား လုံးဝ မရှိဘူး၊ မှန်းတယ် ...”

“ဟင် ... အို ... တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ငွေမှီက မကြား ဘူးထင်လို့ပါ”

သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးက စုထော်နေ၏။ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး ဖေဖေသောင်းရှေ့မှာတော့ ကတိတွေအထပ် ထပ်ပေးပြီး တခြားစိပ် ... ငွေမှီ အရမ်းပဲကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိ သည်။

“အဟင့် ... ဟင့်”

“ဟဲ့ ... ကလေးမ ဘာဖြစ်လာရတာလဲ ... မျက်ရည်တွေ နဲ့ ခရမ်းဆူလိုက်လို့လား ...”

“အဟင့် ... ဟင့်”

“ငွေမှီ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဒေါ်နှင်းကိုပြောလေ”

“ဟို ... ဟို ... ဦးချိုသာပေါ့ ငွေမှီကို ကျောင်းဆက်မထား ဘူးတဲ့”

“အဲဒီလို ပြောလား”

“အင်း ...”

ငွေမှီ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်း ကျလာသည်။

“ငွေမှီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ... ငွေမှီ ကျောင်းဆက် တက်ခွင့်ရမှ ဖြစ်မယ် ... ဖေဖေသောင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆရာဝန်မ ကြီးဖြစ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဒေါ်နှင်းလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲအေ ... မောင်ချိုသာက စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပါတယ် ညည်းလေးကိုမှ ...”

“မောင်ချိုသာ ဇနီးလောင်း ခရမ်းပြာကြောင့်လား”

ဦးလေးကြွေရော ဒေါ်လေးနှင်းတို့ပါ ငွေမှီအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။ မောင်ချိုသာက ငွေမှီချယ်ကို အိမ်ဖော် တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ထားချင်သည်တဲ့ ... ဖေဖေသောင်းကို ငွေမှီ အပိုင်စားထားလို့လား ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အထိ အညှိုးအစေးမထားသင့်ဟု ထင်မိသည်။

“အင်းလေ ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ... ငွေမှီမှာ ခိုနားစရာ မှ မရှိတာပဲ ... မမခရမ်း ထမိတွေ လျှော်ရဦးမယ်”

“ငွေမှီ ...”

“ဂို ...”

“ညည်းလေးဘဝက အိမ်ဖော်အဖြစ်နဲ့ မတန်ပါဘူးအေ ...”

စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ခရမ်းပြာတို့အိမ်မှာ အစေအပါးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

ငွေမှုံလေးကို ထမိလျှော်ခိုင်းတဲ့ အထိတော့ မလုပ်ခိုင်းသင့် ပါဘူးဟု ဒေါ်နှင်းထင်မိသည်။ ပြောပစ်ချင်တယ် ငွေမှုံလေး ပညာ ရေးရော ရုပ်ရည်လက္ခဏာအရော အိမ်ဖော်အဆင့်မထားသင့်ဟု ထင်မိနေ၏။ ထမီးတထပ်ကြီးကိုပြီး ထွက်သွားရတဲ့ ငွေမှုံလေးကို သနားလွန်း၍ မောင်ချိုသာဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မောင်ချိုသာ ...”

“ဗျာ ... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“ဒေါ်နှင်း တစ်ခုလောက်ပြောစရာရှိလို့လာတာပါ”

“ပြောပါ ...”

“မောင်ချိုသာရဲ့ ဇနီးလောင်းက တရားဝင်ဇနီးတောင် မဖြစ်သေးဘူး ... ငွေမှုံလေးကို ထမီးတွေလျှော်ခိုင်းတဲ့အထိ မနှိမ် ချသင့်လို့ထင်တယ် ... ကလေးမလေးကို အိမ်ဖော်အဆင့်လည်း မထားသင့်ပါဘူး မောင်ချိုသာဦးလေးအရင်းရဲ့ မွေးစားသမီးလေးပါ ငဲ့ညှာထောက်ထားသင့်ပါတယ်”

ဒေါ်နှင်းဒေါသတကြီးနှင့် မကျေမနပ်ပြောလိုက်မိသည်။ လွန်တယ် ကလေးမလေးအပေါ် တမင်သက်သက် နှိမ်ချဆက်ဆံ သလိုကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်နှင်းက ပြောစရာရှိလျှင် ညှာတာထောက် ထားတတ်ခြင်း မရှိ။ အလုပ်မှာ တာဝန်ကျေကျေ သစ္စာရှိရှိ လုပ်

ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ခရမ်းပြာကိုတော့ ဒေါ်နှင်း အမြင်မကြည်လင် မီး။ အကြောကြီးနှင့် ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်၏။ မောင်ချိုသာက အရေး ပေးလွန်းသည်။

“မင်း ဘယ်လိုပဲသဘောထားပါစေ ကလေးမပညာရေးကို တော့ ဆက်ပြီးထားပေးသင့်ပါတယ်ကွယ် ... မင်း မသင်ပေးဘူး ဆိုရင်တော့ ဒေါ်နှင်းတို့ ချွေတာစုဆောင်းပြီး ထားပေးမယ် ဒါပဲ” မောင်ချိုသာဆီက အဖြေအတိအကျမရခဲ့။ ဒေါ်နှင်း ဒေါသ တွေထွက်နေသည်။

သားထက်လည်း သံယောဇဉ်ပိုတွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ... ကလေး
မလည်း ဘဝအတွက်ပါ”

သူဘာကြောင့် ငွေမှိုချယ်ကို မုန်းတီးနာကြည်းခဲ့ရလည်း
ဆိုတာ သူ့ပဲသိထားသည်။ ဦးကျော်ကျော်ငွေကြောင့်ပါ ... ငွေမှို
ချယ်ကို ခရမ်းလက်ထဲ အပ်ပြီးမှ သူ့စိတ်တွေက မပျော်ရွှင်နိုင်ပဲ
နောင်တတွေရမိလာ၏။ ဒေါ်နှင်းပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း
ပြန်၍ ကြားယောင်နေသည်။

“မောင်”

“ဟင် ...”

“ခရမ်းပြောနေတဲ့ စကားတွေကို မောင် စိတ်မဝင်စားပြန်
ဘူး မဟုတ်လား ... မောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ခရမ်း သဘောပဲလို့ မောင်ပြောထားတာပဲ ... ခရမ်းစိတ်
ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

ငွေမှိုချယ်နှင့် ပတ်သက်တာတွေ သူ လုံးဝမစဉ်းစားသင့်ဘူး
အကောင်မလေးနဲ့ တန်တဲ့ဘဝပဲ မင်းစိတ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ပျော့ညံ့
ချင်တာလဲ ချိုသာ ... နေပါစေ မင်းက အစေအပါးဘဝပဲ ပိုင်ဆိုင်
သင့်တယ် ... ။

“ကျောင်းကတော့ စာပေးစာယူဆိုရင် တော်ပါပြီ ... ဒီ
အထက်အထိ ချီးမြှောက်စရာ မလိုဘူးနော်”

အခန်း (၅)

“ကျေးဇူး တင်လိုက်တာ မောင်ရယ် ... ခရမ်းလေ အရမ်း
ကို စေ့စပ်သေချာတဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုရ
လိုက်တာပါ ... ငွေမှိုက အလုပ်လုပ်တာ သေသပ်တယ် ... ခရမ်း
ထမီတွေလျှော်ထားတာ ဖြူစင်ပြီး သေသပ်နေတာပဲ”

ချိုသာ ရင်တွေနာကျင်စူးရှသွားသည်။ ငွေမှိုချယ်ကို မုန်းတီး
ပေမယ့် ပညာရေးအထိ စုတ်ပြတ်သပ်သွားအောင် လုပ်ပစ်ဖို့အထိ
ချိုသာ ရှက်မိလာသလို ဖြစ်လာ၏။ လေးလေးသေ့ရှင်း ရှေ့မှာ
သူ ကတိပေးခဲ့သည်။

“ငွေမှိုလေးကို ပညာဆက်သင်ပေးပါ ... ဆရာဝန်မလေး
အဖြစ် လေးလေးမြင်ချင်တယ် ... မောင်ချိုသာ ကတိပေးပါ”

“စိတ်ချပါ လေးလေးသောင်း ... ကျွန်တော် တာဝန်ယူပူ
တယ် ကတိပေးတယ် ... ပူပင်သောကရောက်မနေပါနဲ့နော်”

“ငွေမှိုချယ်လေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ... မောင်ချိုသာရယ်”

“ခရမ်း”

“ဆေးကျောင်းတက်ရင် ရည်းစားထားလိမ့်မယ် ... အရမ်းလည်းမြောက်ပြီး ခရမ်းတို့ကို တော်လှန်ဆန့်ကျင်လာမှာပဲ ခရမ်းပဲကြည့်ပြီး စိစဉ်မယ် ... ခရမ်းသဘောပဲ မဟုတ်လားမောင်”

“အင်းလေ ... ခရမ်းသဘောပါပဲ ဒါပေမယ့် သူ့စရိတ်နဲ့သူ့ကျောင်းဆက်တက်မယ်ဆိုရင်လည်း ခရမ်းခွင့်ပြုရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်က သူ့စရိတ်လဲ မောင် ... ဒီဟာမလေးမှာ ဘယ်က ဝင်ငွေရှိလို့လဲ”

“လေးလေးသောင်းက မောင့်ဆီမှာ ကျောင်းစရိတ်အဖြစ် အပ်ထားခဲ့တာရှိတယ် ... ငွေမှုံချယ်တောင် မသိဘူး ... သိန်းနှစ်ရာလေ ...”

“ဟင် ...”

ချိုသာ လိမ်ညာပြောတဲ့အထိတောင် ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ပျက်ပြားလာသည်။ သူ့စကားနှင့်သူ ငွေမှုံချယ်အား အစေအပါးဘဝ သွပ်သွင်းဖို့ ကြံစည်ပြောဆိုထားမိ၍ ပြန်ပြင်ရန် မလွယ်ပေ။ ခရမ်းတစ်မျိုးထင်မှာလည်း သူ့စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာ၏။ ငွေမှုံချယ်ကို ကျောင်းဆက်ထားပေးဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်နေမိသည်။

“ငါ ဒီလောက်အထိ လူမဆန်တဲ့ အပြုအမူတွေ မလုပ်နိုင်ဘူး ... မင်းဟာမင်း ကြိုးစားတည်ဆောက်ပါငွေမှုံချယ် ... မင်း

သမိုင်းပဲ”

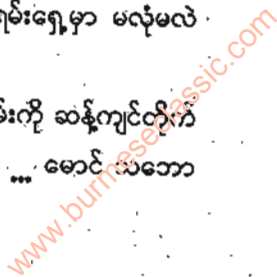
သူ တွေးနေမိသည်။ လေးလေးသောင်းကို ပေးထားတဲ့ ထုတ်ထက် လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဖျက်စီးခြေမှန်းရမှာပါ။ ငွေမှုံချယ်ကို မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေက ရက်စက်တဲ့ အပြုအမူတွေ မလုပ်ရက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ကိုယ်တိုင်က ဒီဟာမလေးကို ကျောင်းထားပေးချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“မောင်က ဝတ္တရားအရပဲ လုပ်ပေးချင်တာပါ ... ငွေမှုံချယ်တို့ မောင်အိမ်တဲန်းလျားမှာ ထားတာပဲလေ ... ဒါပေမယ့် လေးလေးသောင်းနဲ့ ဆန္ဒဖြစ်နေတယ် ... လေးလေးသောင်းထားခဲ့တဲ့ ငွေနဲ့လေ ... မောင်လုပ်ကိုလုပ်ပေးသင့်တယ်ထင်လို့ပါ ... အလုပ်တွေ ခိုင်းစေတာကတော့ ခရမ်းသဘော ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲဗျာ ...”

ချိုသာ မင်း မုသာဝါဒတွေ ပြောတတ်နေပြီပဲ ... ဒီကောင်လေးကို ဘဝပျက်သွားတဲ့အထိ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ မင်းဆန္ဒတွေ ဘယ်ချောက်ကုန်ရတာလဲ ... သူ့ စိတ်တွေ မတည်ငြိမ် ရက်စက်ရမယ့် အကြံအစည်တွေက ပြေပြောလျော့လျော့ ခရမ်းရှေ့မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်လာရသည်။

“အင်းလေ ... ထားပေးလိုက်ပေါ့ ခရမ်းကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်လာရင်တော့ ကျောင်းထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ် ... မောင် သဘော

တူတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ခရမ်းသဘောပဲလေ”

သူ စီးပွားရေးကလွဲပြီး တခြားကိစ္စတွေကို ခရမ်းသဘောပဲ ဟုပြောခဲ့သည်။ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုကိုတည်ဆောက် တာဟုပဲ လက်ခံထားမိ၏။ အချစ်ဆိုတာကို လုံးဝ မခံစားမိ။ ခရမ်း ပြောက လက်ထပ်သင့်သူဟုပဲ ဆုံးဖြတ်ခံယူထားသည်။

“ခရမ်းကတော့ ခိုင်းစရာရှိတာခိုင်းရမှာပဲလေ ... မောင်က လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးပဲ”

ငွေမှုချယ်တို့ ဒီလောက်အထိ ချောမေလှပလွန်းနေလိမ့် မည်ဟု ခရမ်းမတွေးမိ။ ပညာကလည်း ထူးချွန်နေသေးတယ်။ မောင်ကတော့ မိန်းမကိစ္စတွေ ဒီလောက်အထိ စိတ်မဝင်စားတာ ခရမ်းသိသည်။ တရားဝင်လက် မထပ်ရသေးသဖြင့် ခရမ်းနည်းနည်း အလျော့ပေးထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ငွေမှုချယ်ကို အရမ်းကြီးမြောက် စားထားလို့ မဖြစ်ဘူးဟု ခရမ်းဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကဲပါ ... မောင်ရာ ငွေမှုချယ်ကိစ္စ အရေးမကြီးပါဘူး ... ခရမ်းတို့ လက်ထပ်ပွဲကိစ္စပဲ အရေးကြီးတာပါ ... ဒိတ်စာတွေပေ ရမယ် ... မောင် မိတ်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်းတွေလည်း ဖိတ်ဦး”

“ခရမ်းပဲ စီစဉ်လိုက်လေ”

“စာရင်းပေးပါ ... မောင်ကလေး လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ ပေါ့ပျစ် ပျက်နဲ့ ဘာမှန်းစဉ် မသိဘူး”

“မောင်မှာ အလုပ်တွေများနေတယ် ... ခရမ်းကို မောင် လက်ထပ်တာက ခရမ်းက မောင့်ကိုယ်ပွားအဖြစ် တချို့ကိစ္စတွေ ဝင်ပြီး စီမံပေးနိုင်အောင်လေ”

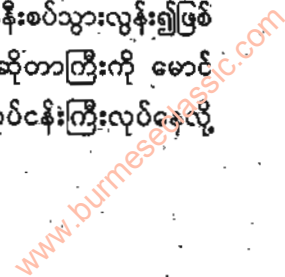
“ဟွန် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တဲ့မောင့် ရှည်ရွယ်ချက်ကြီးကလည်း ထားပါတော့ လက်ထပ်ပွဲကြီးပြီး မြောက်အောင်မြင်သွားတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါပြီ”

ခရမ်း မကျေနပ်ဆုံးက မောင့်ရဲ့အေးစက်စက် အပြုအမူပဲ မောင်ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေတာ ခရမ်းမတွေ့ဖူးခဲ့ ... အမြဲတမ်း တွေဝေ ငြိမ်သက်လျက် စီးပွားရေးမှာပဲ အာရုံတွေ နှစ်ထားသလို ကြီးဖြစ်နေသည်။

“တစ်ခါတလေ မောင့်အမူအရာက တလောကလုံးကို မကျေနပ်ဖြစ်နေသလိုပဲ ... မောင့်မှာ ဘာခံစားချက်တွေရှိနေလဲ ခရမ်းသိချင်တယ် ပြောပြပါမောင် ...”

“ခရမ်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါကွာ ... မောင် အထီးကျန်နေခဲ့လို့ ထင်တာပဲ”

မောင် ထိုစကားကလွဲပြီးတော့မှ ဆက်မပြောခဲ့ ... ခရမ်း နှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာတောင်မှ အနေနီးစပ်သွားလွန်း၍ဖြစ် သည်။ အချစ်ကို မမေးပါနဲ့တဲ့ ... အချစ်ဆိုတာကြီးကို မောင် ကြိုက်လို့တဲ့ ... မောင်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေလို့

ရှင်မြတ်နိုး

နီးမယားရှိမှ တင့်တယ်မယ်ထင်လို့ ခရမ်းကို ရွေးချယ်လက်ထပ် တာတဲ့ ... ခရမ်းလည်း စောဒကတက်မနေတော့ဘဲ ခွန်းချိုသာလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်ဖို့ပဲ ခရမ်းပြာ ကြံစည်ကြိုးစားနေခဲ့သည်။

“ဖိတ်စာလည်း ခရမ်းပဲ လိုက်ဖိတ်လိုက်ပါတော့မယ် ... ခရမ်းရဲ့ သတို့သားလောင်းအဖြစ် ရောက်ရှိလာပေးဖို့လိုအပ်ပါတယ် ရှင်ရယ် ...”

“မောင်က တာဝန်ယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ခရမ်း ... တာဝန်မမဲ့တတ်ပါဘူးကွာ”

ခရမ်းပြန်သွားသည်။ ချိုသာစိတ်တွေကို တခါတရံ ချိုသာ ကိုယ်တိုင်ပင် နားမလည်နိုင်ပဲဖြစ်ရသည်။ သူ့မှာ စိတ်ဒဏ်ရာနေ တာ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိခဲ့။ မေမေကိုယ်တိုင်ပင် မပိုင်မိခဲ့ ပေ။ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ မိဘတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီး ရှေ့မှာ သူရပ်မိသွားသည်။

“မေမေ ... အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို သားပြန်ပြီးသတိ မရချင်ပါဘူး ... မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ပေမယ့် ပြန်သတိရစရာ အကြောင်းတွေက ဖန်တီးနေတယ်”

သူ့အိပ်ယာဆီ လျှောက်သွားပြီး အဝတ်အစားတွေပင် မထဲ နိုင်တော့ပဲ ပစ်လွှဲချပစ်လိုက်သည်။ အတိတ်တွေကို မေ့ပစ်ထားရာမှ

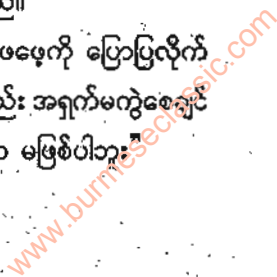
နေ ပြန်၍ သတိရနေသည်။ မေမေ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဦးကျော်ကျော် ငွေကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရာကနေ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ သူရင်ထဲသို့ အစိုင်အခဲထုထည်ကြီးမားစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုကျော်ငွေ ထွက်သွားပါတော့ ... သော်တော့အမှားတွေ ပါ ... သော်တာ အရမ်းခံစားရပါတယ် ... အချစ်ဆိုတာ ပူပြင်း လောင်မြိုက်စေတဲ့ မီးတောက်တစ်ခုလိုပဲနော် ... သော်တာ အရမ်း ခံစားနေရပါတယ် အဟင့် ဟင့် ...”

“မငိုပါနဲ့ သော်တာရယ် ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ... သော် တာ ကျန်းမာရေးအတွက်ပဲ ဂရုစိုက်နေပါ ... သော်တာ ခံစားချက် တွေကို နားလည်ခံစားနိုင်ပါတယ်ကွာ ... သော်တာဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ တွေ ဖြစ်စေရပါမယ် ... ပျော်အောင်နေပါ”

မေမေ့ဆီက ညည်းညူသံ ငိုရှိုက်သံတွေကို ချိုသာဆက်ပြီး နားမထောင်လိုတော့သဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ရှက် ထိုက်တာ ဖေဖေ အပြင်သွားနေခိုက်မှာ မေမေ့ အိပ်ခန်းထဲ တဘက် ခြံက ဦးကျော်ကျော်ငွေ ဘာကြောင့်ရောက်နေရတာလဲ ... ဖေဖေ ထွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်နေတာပဲဖြစ်နိုင်၏။ ပေါက်ကွဲပစ်ချင်တဲ့ ဒေါသတွေကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“အရမ်းရှက်စရာကောင်းတာပဲ ... ဖေဖေ့ကို ပြောပြလိုက် ရာလား ... မဖြစ်သေးပါဘူး ... မေမေ့ကိုလည်း အရှက်မကွဲစေချင် သိသွား ... ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သိလို့ လုံးဝ မဖြစ်ပါဘူး”

ရှင်မြတ်နိုး

သူ ရှက်သည်။ ထိုကိစ္စကြီးအား ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသိစေချင် ခဲ့။ သူ တစ်ယောက်တည်း သိထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးကျော်ကျော်ငွေ ခင်ဗျားကြီးကြောင့်ပဲ ... ကျုပ်အမေ က ဒီလိုကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားတာ မဟုတ်ဘူး ... အရမ်းတည် ငြိမ် ဖြူစင်ခဲ့တာ ခင်ဗျားကြီး ပြားယောင်းသွေးဆောင်လို့ ဖြစ်ရ တာ”

လေးလေးသောင်းရော ဖေဖေပါ ဦးကျော်ကျော်ငွေတို့ မိသားစုနှင့် တရင်းတနီး ဆွေမျိုးတွေလို နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ချိုသာ ကတော့ ရန်ကုန်မှာကျောင်းသွားတက်နေခဲ့တဲ့ အချိန်ကများ၍ ဦးကျော်ကျော်ငွေတို့နှင့် တရင်းတနီးရှိမနေခဲ့။ သူ မှတ်မိသလောက် မေမေက ယောက်ျားအပေါ် သည်းခံနားလည်ပေးတတ်တဲ့ သစ္စာ ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဦးကျော်ကျော်ငွေ ဇနီးဆုံးသွားတာ ဘာမှ မကြာသေးပဲနှင့် မေမေကို ပြားယောင်းသွေးဆောင်ခဲ့ခြင်းဟု သူထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။

“ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာရင် ... ငါမပြောပြသေးဘူး ရှက်စရာ ကြီးပဲ ... ဒီလူကြီးကိုပဲ ငါသတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

မေမေ အရှက်သိက္ခာအတိုက် သူ သည်းခံထိန်းချုပ်နေခဲ့ရ သည်။ ဖေဖေပြန်ရောက်လာပြီးထဲက အရက်တွေ အရမ်းသောက် နေတတ်ပြီး မေမေနှင့်လည်း တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်ပြီး မေမေက ဖေဖေကို ဆန့်ကျင်နေခဲ့သည်။

ငါ့နှာဝေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

“ရှင်ကို မပေါင်းချင်တော့ဘူး ... ကွာပေးပါ ရှင်ကို မုန်း တယ်”

ချိုသာ ဘယ်လိုဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် မှာပဲ ဖေဖေကားအင်္ကျီအင်္ကျီဖြစ်၍ သေဆုံးသွားသည်။

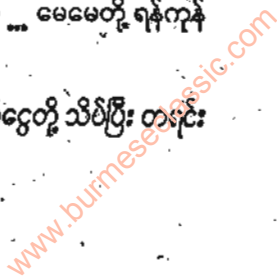
“ကောင်းတယ် ... ဒင်းသေမှ အေးမယ် ... မျက်ရည်မကျ ဘူး ... အသုဘတောင် မလွှဲသာလို့ လိုက်ပို့ရတာ ... ပတ်ဝန်းကျင် ကြောင့်”

လေးလေးသောင်းကို မေမေပြောနေသံကို သူကြားလိုက်ရ သည်။ မေမေ အရမ်းရက်စက်တာပဲ ဦးကျော်ကျော်ငွေကိုပဲ မေမေ ချစ်နေမှာပေါ့ ... ချိုသာ ငယ်စဉ်လေးထဲက မေမေကို ချစ်ခင်လေး စားလာခဲ့ရလို့ မေမေ အရှက်ကွဲရမယ့် ကိစ္စ ထုတ်ဖော်မပြောရဲပေ။ သူရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နာကျင်စွာ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရ၏။ မေမေကို အဝေးသို့ ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ပဲ သူကြိုးစားခဲ့သည်။

“သားပညာရေးအတွက် ရန်ကုန်ကို ပြောင်းကြရအောင်ပါ နော် ... မေမေ၊ ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး လေးလေးသောင်း ထို့ပြောပါ”

“အင်းပါ ... သားဆန္ဒအတိုင်းပါပဲလေ ... မေမေတို့ ရန်ကုန် ပြောင်းကြတာပေါ့လေ”

ဖေဖေဆုံးပြီး မေမေနှင့်ဦးကျော်ကျော်ငွေတို့ သိပ်ပြီး တားငြား

တန်း လူရှေ့မှာ မနေကြတော့ ... ဦးကျော်ကျော်ငွေက တဖြည်းဖြည်း အရက်တွေကို အလွန်အကျွံသောက်တတ်နေကာ ဘဝကို ရေစန့်မောနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေသေဆုံးတာ မကြာသေးလို့ မေမေက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေလာလို့လား ... ဦးကျော်ကျော်ငွေဆိုတဲ့ လူကြီးအား ချိုသာနည်းနည်းလေးမှ ကြည့်မရဘဲ မုန်းတီးနေခဲ့သည်။

“မနဲ့တူလေးပဲ ပြောင်းကြပါ ... ကျွန်တော်ကတော့ ကျော်ငွေကို စိတ်မချဘူး ... ကလေးက ရှိသေးတယ် ... မမနဲ့တူလေးကတော့ စိတ်ချရပါတယ်လေ ... ကျွန်တော့်အမေဝေစုပါ မမယူသွားပါ ကျွန်တော်နေခဲ့မယ် ... ”

“လေးလေးသောင်း မနေခဲ့ပါနဲ့ ချိုသာတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ... သူတို့ဟာ သူတို့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ”

ချိုသာတောင်း တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် လေးလေးသောင်းကိုပါ စိတ်နာခဲ့၏။ သူ လုံးဝမပတ်သက်တော့ မေမေနှင့် ဝေးသွားတာကိုပဲ တော်ပါသေးရဲ့ဟု တွေးပစ်လိုက်သည်။ တစ်ခါတလေ မေမေနှင့် ဦးကျော်ကျော်ငွေတို့ ဖုန်းပြောခဲ့ကြ၏။ သူ လုံးဝ မကျေနပ်ခဲ့ ... ဒါပေမယ့် မေမေ့ကို အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး မတားဆီးခဲ့ ... ဦးကျော်ကျော်ငွေနှင့် မေမေတို့ ဖောက်ပြန်တဲ့ ကိစ္စလည်း သူရင်ထဲမှာပဲ မျိုသိပ်ထားခဲ့သည်။ ဦးကျော်ကျော်ငွေ

သေသွားမှပဲ သူ့စိတ်တွေ နည်းနည်း မွန်းကျပ်နေမှု ပြေလျော့သွားရ၏။ သူ့ဘဝကို ပညာရေးနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံနေထိုင်ခဲ့တာပါ ... ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကြောင့်လည်း သူ့ဘဝမှာ အပျော်တွေကင်းခဲ့သေးလို တွေးမိတိုင်းလည်း တလောကုလုံးအား မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၆)

“မင်းအဖေကြောင့် ငါတို့မိသားစုဘဝတွေ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်၊ ငွေမှုချယ် မင်းဘဝတိုးတက်အောင်မြင်ရေးကို ငါကလုပ်ဆောင်ပေးရမှာလားကွ”

သူ့ရင်တွေ ဆောက်တည်ရာမရအောင် နာကျင်ရသည်။ လေးလေးသောင်း စောစီးစွာ သေဆုံးရတာကရော မင်းကိုအလုပ်အကြွေးပြုရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု ဒဏ်ကြောင့်ပဲ လေးလေးသောင်းက သူ့ထက်ပင် ငွေမှုချယ်ကို သံယောဇဉ်ပိုမိုတွယ်တာခဲ့သည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ ... မင်းဘဝကို တစ်စစီဖြစ်အောင် ချေမှုန်းပစ်ချင်ခဲ့တာကွ”

အတိတ်အကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးမိလာသဖြင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲခဲ့ရပြန်သည်။ မေမေ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ယနေ့အထိ သည်းခံမျိုသိပ်ထားခဲ့ရ၏။ ငါ မေ့ပစ်ချင်နေပြီကွ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီအရိပ်မကြီးက တထပ်ပြီးတစ်ထပ် ငါ့အပေါ် အုပ်စိုးနေဆဲဖြစ်နေရ

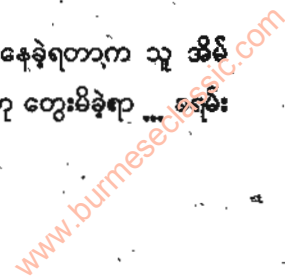
တာလဲ ... ငွေမှုချယ်ဘဝကို ဆွဲဖဲ့ချိုးပြစ်လိုက်ဖို့ ဆန္ဒတွေပဲရှိနေခဲ့ပြီး လက်တွေ့တွင် မလုပ်ပစ်နိုင်ခဲ့ ... ခရမ်းရဲ့ ထမီတွေကို လျှော်စွပ် မီးပူတိုက်ပေးရတဲ့ ငွေမှုချယ်အား တွေ့မြင်ကြည့်ရှုနေရတာပင် ဒီတိပင်ပန်းလာခဲ့သည်။

“ငါ့စကားနဲ့ ငါမိနေပြီ ... မင်းကို နှိမ့်ကျတဲ့ဘဝတစ်ခုလို ဇန်တီးပေးဖို့ ငါ့မှာ သတ္တိတွေ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယူလျော့ကျလာတယ် ... ငါ သုတ္တိကြောင်နေတယ် ငွေမှုချယ်”

သူ့ရှေ့မှာ မြင်မြင်သမျှအရာတွေကို တစ်ခုစီဆွဲယူပစ်ပေါက်မိသည်။ အသံတိတ်ပါ မကြာခင် သူ့လက်ထပ်ရတော့မည် ... ခရမ်းက သူ့ရွေးချယ်ခဲ့သူ ... တွေ့ကာစ ချစ်သူဘဝမှာ ခရမ်းအကျင့်စရိုက်က ဟန်ဆောင်မှု ချိုမြိန်မှု နားလည် အလိုက်သိမှုတွေနှင့် လွှမ်းခြုံနေခဲ့၏။ ချိုသာက မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းရှင်းခဲ့သူပါ။ ခရမ်းအပေါ် နှစ်သက်ခဲ့သလိုလို ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် လက်ထပ်ပွဲကျင်းပကာနီးလေ ... သူ့စိတ်တွေက အေးစက်လာခဲ့သည်။

“အရာရာ ခရမ်းသဘောပဲဖြစ်နေရတယ် ... ငါ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်လို့များဒီလောက်အထိ အေးစက်သွားခဲ့ရတာလဲ ... ခရမ်းရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ငါမတွန်းလှန်နိုင်တာလား”

တလောကလုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့ရတာက သူ အိမ်ထောင်ဖြုတ်လိုက်လျှင် ချုပ်ငြိမ်းသွားမလားဟု တွေးမိခဲ့ရာ ... ခရမ်း

ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“မင်းပြောသလိုပဲ ငွေခွဲချယ် ... ငါက ယောက်ျားမပီသဘူး ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း မရေရာဘူး ... ကတိလည်း မတည်ဘူး ... ခရမ်းအပေါ်လည်း တာဝန်မကျေဘူး”

သူ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင် ခဲ့သည်။ အကြင်နာတွေနှင့် ပြည့်နက်နေစေချင်ခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်တွေက သူဖြစ်စေချင်တာတွေနှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“အဲဒါ မင်းကြောင့်ပဲ ... မင်းတို့ မိသားစုကြောင့်”

ဒေါ်နှင်းလာပြောတဲ့စကားလည်း သူပြန်၍ ကြားယောင် လာသည်။

“မောင်ချိုသာရဲ့ ဦးလေးက မွေးစားထားတာပါ ... မောင် ချိုသာ လက်ထဲ စိတ်ချလို့အိပ်ခဲ့တာပဲ ငွေခွဲချယ်လေးမှာ အပြစ် မရှိပါဘူး ... မရက်စက်ပါနဲ့ကွယ်”

ကျွန်တော်က ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘူး ... ငွေခွဲချယ် အဖေ ကြောင့်ပါ ... ဒေါ်နှင်းရယ် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဘဝကို တစ်စီ ဖျက်စီးပစ်လိုက်ခံရတာပဲ ... သူ အိပ်စက်ဖို့ အတော်လေး ကြိုးစား လိုက်ရသည်။ နောက်နေ့မှာတော့ သူမင်္ဂလာပွဲအတွက် ခရမ်း အတင်းအကျပ်ခေါ်သဖြင့် စိတ်မပါဘဲ လိုက်ခဲ့ရပြန်၏။ ငွေခွဲချယ်

ကြောင့်လည်း ချိုသာ စိတ်တွေ ထိုင်းထိုင်းညှိုးနွမ်းနေရတာလား ခရမ်းက ငွေခွဲချယ်ထံ ဖုန်းဆက်၍ လုပ်စရာရှိတာတွေ ခိုင်းစေနေ သည်။

“ငွေခွဲချယ်လုပ်တာ ကိုင်တာကိုတော့ ခရမ်းကြိုက်တယ် မောင် ... စေတနာပါပါတယ် ... မောင်ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင် တယ်။ ငွေခွဲလို အစေခံမလေးကို ရလို့ပါ”

ချိုသာ ဘာမှတုန်ပြန်မမြောနိုင်တော့ ... သူကိုယ်တိုင် ဇနီးတီးလုပ်ဆောင်လိုက်တာပဲ ... ငွေခွဲချယ်တန်တဲ့ ဘဝတစ်ခုပဲ လေ ... အိမ်စေတန်းလျားမှာ ထားခဲ့တာလည်း သူကိုယ်တိုင်ပဲ တွေ့ဆုံဆက်မထားဘူးလို့တောင် သူဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ စိတ်က ပြောင်းချင်နေသည်။

“ငွေခွဲ ... အခန်းသန့်ရှင်းရေးကို သေသေချာချာ လုပ်နော် မေတို့ မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းပြင်ဖို့ပဲ”

ဟုတ်သားပဲ သူတို့မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးတောင် ပြင်ဆင် တော့မည်။ သူ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့်ရက် နီးကပ်လွန်းသည်။

“ငွေခွဲက ခရမ်းအိမ်နဲ့ကိုနာခံတယ် ... ဒေါ်နှင်းကတောင် အိပ်မနာခံချင်ဘူး စကားပြောရတာ အပေါက်အလမ်းမတည့်တာ”

ဒေါ်နှင်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ ခရမ်းမကြာခဏတောင်းဆို တတ်မေမယ့် သူက လက်မခံနိုင် ... ဒေါ်နှင်းက သစ္စာရှိသည်။ အကျွန်ုပ်စာရိတ္တလည်း လငမယားနှစ်ယောက်လုံးကောင်းမွန်သူများ

ဖြစ်၏။ ဒီကိစ္စမှာတော့ ခရမ်းအလိုကို မလိုက်နိုင်ပေ။ သူပြတ်သား
စွာ ပယ်ချခဲ့သည်။

“အလုပ်သမားက ရှားတယ်ခရမ်းရယ် ... လူယုံတွေကို
လိုအပ်တယ် ... မောင့်စီးပွားရေး လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာတော့ ခရမ်း
သဘောမလုပ်ပါနဲ့ကွာ ဒါကတော့နားလည်မှုပဲ ... မောင်နဲ့ခရမ်း
ကြားမှာလေ ... ”

“အင်းပါ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ခရမ်းက မောင့်ကိုချစ်
တယ် ... မောင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သူဖြစ်လို့ မောင်နဲ့နားလည်မှုထားပါ
မယ်”

ခရမ်းလည်း စီးပွားရေးရှိ၍ မောင့်ကို စည်းကမ်းတွေ မတင်း
ကျပ်လိုပေ ... ခရမ်း လူမှုရေးကိစ္စတွေကိုလည်း မောင်ဝင်မစွက်
ဖက်တတ် ... မောင့်အကျင့်စရိုက်ကို ခရမ်းနှစ်သက်သည် အေးစက်
စက်နဲ့ စီးပွားရေးမှာပဲ ဘဝကြီးကို မြှုပ်နှံထားတာပဲ ခရမ်းမကြိုက်
ဘူးပြောလည်း မောင်က လက်မခံပေ။ ခေါင်းမာသူဖြစ်သည်။

“ခရမ်းကိုလေ မောင်က အရမ်းအလေးပေးခဲ့တာ ခရမ်း
သိပါတယ်နော် ... မောင်က ရင်ထဲကနေ ကြိတ်ပြီး ချစ်တတ်သူပါ
နော်”

မောင်ကို ခရမ်းသိပ်ပြီး နှစ်ခြိုက်သဘောကျခြင်း မရှိပေ
မယ့် မောင်က လူချောတစ်ယောက် စီးပွားရေးလည်းအောင်မြင်
သူပါ ... ခရမ်းအကြိုက်ဆုံးက မောင်မှာ မိဘတွေမရှိကြတော့ခြင်း

ပါ ... ဆွေမျိုးတွေလည်း မရှိဘူး ... ခရမ်းအပိုင်ချုပ် ကိုင်နိုင်တဲ့
အခွင့်အရေးဖြစ်နေသည်။

“မောင် ... ”

“ဟင် ... ”

“ပင်ပန်းနေလားကွာ”

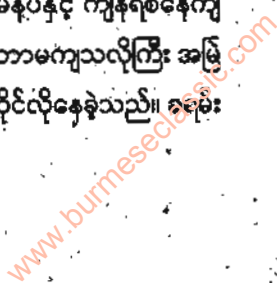
“ရပါတယ် ခရမ်းရယ် ... ဒါပေမယ့် မောင့်ကုမ္ပဏီကို
ပြန်သွားရမယ် ... လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်လေ”

“အင်းပါ ... ခရမ်းပဲ အားလုံးစီစဉ်ပါမယ် ... မောင့်ကို စိတ်
ဖင်ပန်းအောင် ခရမ်းမလုပ်ပါဘူးနော် မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

အချစ်ဆိုတာကြီးကို မောင်ဘယ်တော့မှ စတင်မမြူဆွယ်ခဲ့
ခရမ်းက ရေလှာမြောင်းပေးလုပ်ရင်တောင် မောင့်ဘက်ကနေ ကျွ
ကောက်ပြီး စီးဆင်းသွားတတ်သူပါ ... ထားလိုက်ပါတော့ အရေး
ကြီးတာက ခရမ်းနှင့်မောင် လက်ထပ်ပွဲဖြစ်ဖို့ပဲလေ ထုံးစံအတိုင်း
မောင်က အလုပ်အကြောင်းပြပြီး အချစ်ကို ဆက်မဆွေးနွေးတော့
ဘဲ ပြန်သွားသည်။

“မောင် လူဆိုး”

ခရမ်း နှုတ်ခမ်းလေးကိုစုပြီး မကျေမနပ်နှင့် ကျန်ရစ်နေကျ
ဖြစ်သည်။ မောင့်အပြုအမူတွေအတွက် သဘောမကျသလိုကြီး အမြဲ
တမ်းဖြစ်နေခဲ့ရပေမယ့် မောင့်ကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်လိုနေခဲ့သည်။ ခရမ်း

ရှင်ပြန်

ဒီလို အခြေအနေမျိုးရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်အထိ ကြံစည်ကြိုးစား ခဲ့ရလဲ ... မောင်မလိုက်တဲ့ နေရာတွေကို ခရမ်းတစ်ယောက်တည်း သွားရသည်။ ညနေ သူမပြန်လာတော့ မောင်မရောက်သေးတော့ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီး ပြင်ဆင်ဖို့ ခရမ်းဝင်ပြီး စစ်ဆေးရ၏။ ငွေမှုံချယ် က သန့်ရှင်းရေးအပြီးသတ် လုပ်၍ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်နေသည်။

“ငွေမှုံ”

“ရှင် မမ”

“ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

“အမလေး ... ငွေမှုံ သိပ်ပြီးတော်တာပဲ ... သပ်ရပ်သန့်ရှင်း နေတာပဲ ကြိုက်တယ်”

“မမခရမ်း လိုတာပြောနော် ... ငွေမှုံက နည်းနည်းလေး တောကျနေမလားလို့ပါ”

“ငွေမှုံ ...”

“ရှင် ...”

“ဘာအလုပ်ရှိသေးလဲ”

“ငွေမှုံ ရေချိုးမလို့ပါ”

“မချိုပါနဲ့ဦးကွယ် ... မမခရမ်းညောင်းညာလာလို့ နည်း နည်းလေး နှိပ်ပေးစမ်းပါဦး”

ပါနဲ့အဝေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမခရမ်း ဘယ်မှာ အနိပ်ခံမလဲဟင်”
ငွေမှုံချယ် မျက်နှာလေးက ဖြူစင်ပြီးခိုင်လိုက်လျှင် နည်း နည်းလေးမှ ပျက်ပျယ်သွားခြင်း မရှိပေ။ ပျာပျာသလဲ လုပ်ပေး တာတိသည်။

“လာ ... မောင့်အခန်းမှာ သွားလုပ်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မမခရမ်းရယ် ... ဦးချိုသာက ကြိုက်ပါ့ မလား”

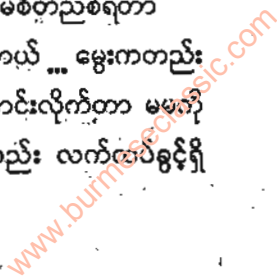
ဦးချိုသာက ငွေမှုံကိုနည်းနည်းလေးမှ မျက်နှာသာမပေး တာ ငွေမှုံသိသည်။ အမြဲတမ်းရန်လို သုန်မှုံနေတတ်သူပါ ... ငွေမှုံ လည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် သွားမလုပ်လိုပေ။

“မမခရမ်း ပိုင်ပါတယ် ... ဘာမှမကြောက်နဲ့လာပါ”

တမင် မောင့်အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခရမ်း ဘယ်လောက်ထိ မောင့်ကိုပိုင်လည်းဆိုတာ ငွေမှုံသိစေချင် ၏။ အလကားနေရင်း ဒီကောင်မလေးနှင့် ခရမ်းပြိုင်ဆိုင်ချင်နေမိ သည်။

“မမခရမ်း ဝင်နေကျပါ ... မောင်ကလေး မမ ဒါဆိုဒါပဲ နေရာတကာ ခရမ်းသဘောကြီးဖြစ်နေလို့ မမစိတ်ညစ်ရတာ”

“မမခရမ်းဘဝက ကံကောင်းလွန်းပါတယ် ... မွေးကတည်း က အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေခဲ့တယ် ... ကောင်းလိုက်တာ မမကို အရမ်းချစ်ပြီး အလိုလိုက်တတ်တဲ့ ချစ်သူလည်း လက်ထပ်ခွင့်ရှိ

တယ်”

ငွေမှုံဘဝနှင့်တော့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲလေ ... ငွေမှုံကို မွေးထဲက ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့အဆင်မပြေခဲ့ကြ ... ရန်ဖြစ်တာ တကျက်ကျက်ပဲ ငွေမှုံတို့ မိဘတွေက ချစ်ကြပေမယ့်လည်း သူတို့ ချင်း အဆင်မပြေမှုကြောင့် ငွေမှုံမှတ်မိသလောက် ချောင်မှာကပ် ပြီး ကြိုက်မိတ်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစွာနေထိုင်လာခဲ့ရသည်။ မာမိ ဆုံးသွားတော့ ဒက်ဒီက အရက်သမားကြီး ဘဝကျန်ခဲ့၏။ ဖေဖေ သောင်းကလည်း အသက်မရှည်ခဲ့ပေ။ အခုလည်း ငွေမှုံကို မုန်းတီး နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံနေထိုင်ခဲ့ရသည်။

“ငွေမှုံ ...”

“ရှင်”

“မမခရမ်းလေ အလုပ်တွေများလွန်းလို့ ညောင်းညာနေ

တယ် ... သေသေချာချာလေး နှိပ်နယ်ပေးနော်”

“ဟုတ်”

ငွေမှုံ ကျောင်းဆက်တက်ချင်ပါတယ် ... မမခရမ်းအလိုကျ နေပြပြီး ကျောင်းတက်ခွင့်ရရန် ဦးချိုသာကိုပြောပေးစေလိုခဲ့သည်။

“မောင်ချိုသာက ဇနီးလောင်း ခရမ်းပြာကို အရမ်းအလို လိုက်တယ်လေ ... ခရမ်းသဘောကြီးပဲ ... အဲဒီအချက်ကြီးကိုတော့ ဒေါ်နှင်း သဘောမကျပါဘူး ... ငွေမှုံလေး ဘာမှမပူနဲ့ မောင်ချို သာက မထားပေးရင် ဦးကြွေနဲ့ ဒေါ်နှင်းတို့ လုပ်အားခနဲ့ ထားဖေး

ထယ်”

ဦးလေးကြောနှင့် ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကလည်း အသက်ကြီးပါ ချီ ငွေမှုံ ဒုက္ခမပေးလိုတော့ ဦးချိုသာက ထားပေးနိုင်တာပဲ ငွေမှုံ နောက်ဆုံးအထိ အောက်ကျိုတောင်းခံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားမိ သည်။

“အမလေး ... ငွေမှုံက အနှိပ်လည်းကောင်းတာပဲ အကြော ထိတယ် ... တကယ့်ကို စေတနာပါလိုက်တာကွယ်”

မမခရမ်း ကျေနပ်စေရန် ငွေမှုံအစွမ်းကုန် ပြုစုပေးနေမိ သည်။ ငွေမှုံအား ကျောင်းဆက်ထားပေးရန် ပြောချင်ပေမယ့် နှုတ် နေထွက် ... မမခရမ်း စိတ်ညိုငြင်သွားမှာကို ငွေမှုံကြောက်ရွံ့နေ သိ၏။ ငွေမှုံ ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာပဲနေထိုင်ရသည် ဖြစ်ပါစေလေ။ ဖေဖေသောင်းဆန္ဒအတိုင်း ငွေမှုံဘဝလေးကို လုပ်ဆောင်ပေးသင့် သိတယ် ... စိတ်ပုတ်တဲ့လူကြီး ငွေမှုံကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေတာပဲ ဟု ထင်သည်။

“ငွေမှုံကို မမတစ်ခုလောက်မေးချင်တယ် ... စပ်စုတာတော့ မျှတ်ဘူးနော်”

“မေးပါ မမ ...”

“မောင်နဲ့ငွေမှုံက စိမ်းတယ်နော် ... ငွေမှုံမွေးစား အဖေက သူ့ဘညာရေးအတွက် ငွေတွေဘာတွေ စုဆောင်းထားတယ်လို့

ပြောမပြခဲ့ဘူးလား”

“မပြောပြပါဘူး မမ ... ငွေမှုံရှေ့ရေးအတွက် စီစဉ်ထားပေးခဲ့ပါ့မယ်လို့တော့ ပြောပါတယ် ... ဦးချိုသာက ငွေမှုံထင်တာတော့ လေ ဖေဖေသောင်းက ငွေမှုံတို့နဲ့နေခဲ့လို့ ဦးချိုသာက မကျေနပ်ဘူး ... ငွေမှုံနဲ့ကတော့ သိပ်မဆုံပါဘူး”

ငွေမှုံအပေါ် မောင်စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးတာကတော့ ခရမ်းသိသည်။ ဒါပေမယ့် ခရမ်းစိတ်က မချ ... ငွေမှုံချယ်က လှေချောမောအိစက်နေ၍ဖြစ်၏။ တကယ်ပါပဲ ငွေမှုံ အရှုပ်မလေးပဲ ... မောင်က ငွေမှုံအတွက် လေးလေးသောင်းက ငွေတွေထားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ငွေမှုံပင် မသိရှိတဲ့ ကိစ္စဖြစ်သည်။

“ငွေမှုံ ဒက်ဒီဆုံးတော့ ငွေကြေးက အရမ်းခက်ခဲနေပါပြီ မြို့အိမ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ် ... ဖေဖေသောင်း အလုပ်တွေလုပ်တတ် ငွေမှုံကို အကောင်းဆုံးထားပေးခဲ့ပါတယ် ... ဖေဖေသောင်း ကျွန်မာရေးချို့တဲ့လာလို့ အိမ်ရောင်းခဲ့ရတယ် ... ငွေတွေ ကုန်ခဲ့တတ် ဖေဖေသောင်း မသိအောင် ငွေမှုံ အိမ်အကူအလုပ်တွေတောင် လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

ငွေမှုံပညာရေးအတွက် ငွေတွေပေးထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ... ဒါပေမယ့် မောင်က မလိမ်ညာတတ် ဘောင်မလေးကိုလည်း မှန်းနေတာဖြစ်လို့ မောင် အမှန်အတိုင်းပြောတာ

လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ငွေမှုံကို မောင်စိတ်နာလို့ အိမ်စေအဆင့်သာ ထားခဲ့တာပဲဖြစ်၏။ ခရမ်း ဘာတွေသွားပြိုင်နေရတာလဲ မောင်တို့ယ်တိုင် ငွေမှုံကို နှိမ်ချဆက်ဆံနေသည်။ ခရမ်းကိုတောင် အစေခံအဖြစ် ပေးထားခဲ့၏။ ငွေမှုံချယ်ကိုတော့ ခပ်နှိမ်နှိမ်ထားမှဖြစ်မယ်။ ဒီဟာမလေး အမှားတွေမှာပါ ... ဘုမသိ ဘမသိ တောကတက် ထာတာပဲ ... ငွေမှုံချယ် ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ့် တစ်ယောက် ထောက်ပေါ်လာပါစေဟုသာ ခရမ်းကြိုတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။

အခန်း (၇)

“ငွေမို့ရေ ... သမီးအတွက် မင်္ဂလာသတင်းပဲ မောင်ချိုသာက သမီးကို ကျောင်းဆက်ထားပေးမယ်တဲ့ ... သမီး အိမ်ဖော်လမ်းနဲ့တဲ့ ကျွန်တာ သူစိုက်မယ်တဲ့”

“တကယ်လားဟင် ဦးလေးကြွေရယ် ... အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ... ဦးချိုသာကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... သမီးဒေါ်လေးနှင်းလည်း ပြတ်ပြတ်သာသား သွားပြောခဲ့တာတဲ့လေ ... မောင်ချိုသာ မထားပေးရင် ဒေါ်နှင်းထားပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးကြွေရယ် ... ဒေါ်လေးနှင်းကို ရောပဲ ... ငွေမို့ပျော်သွားပြီ အလုပ်တွေကိုလည်း ကြိုးစားလုပ်ပေးမယ် ... ဦးချိုသာ စိုက်ထားတာကိုလည်း ပြန်ဆပ်မှာပါ”

“သမီး ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ဖို့သာ အာရုံစိုက်ထားပါတယ်ဦးလေးကြွေတို့ လုပ်အားခတွေစုဆောင်းထားတာလည်း ရှိပါတယ်”

သမီးအတွက်ပဲ သုံးရတော့မယ် ... ဦးလေးကြွေတို့က အသက်ကြီးပြီလေ ... သုံးစွဲစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

“ငွေမို့ ကြိုးစားပါမယ် ... အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမှာပါ ... ငွေမို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်နေမယ် ...”

“ငွေမို့လေး ...”

“ရှင် ...”

“ခရစ်ပြာ ခိုင်းတာတွေက ငွေမို့လေးအပေါ် မတရားဖြစ်နေတာယ်လို့ မနှင်းလာပြောနေတယ် ... မနေ့ညနေက နှိပ်နယ်ပေးနေရတာ အကြာကြီးပဲဆို ...”

“ရပါတယ် ... ဦးချိုသာရဲ့ ဇနီးလောင်းပဲလေ ... ငွေမို့လုပ်စားရမှာပေါ့ ... မမခရမ်း မကျေနပ်ရင်လည်း ငွေမို့ကျောင်းကိစ္စအဆင်မပြေနိုင်ဘူးလေ ... ရတယ် ငွေမို့လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ... ငွေမို့ကို နှိမ်ချဆက်ဆံတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ ရပါတယ်”

ငွေမို့ကတော့ ဘယ်သူကပဲနှိမ်ချဆက်ဆံသည်ဖြစ်ပါစေ ဖေဖေသောင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ ... မမခရမ်းက ဦးချိုသာချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ဇနီးလောင်းပါ ... ကြာခင် ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မ ဖြစ်လာမည်ဖြစ်သည်။

“ငွေမို့အရမ်းပျော်သွားပြီ ဒေါ်လေးနှင်း တိုက်ကြီးထဲမှာထား ... ငွေမို့သွားပြီး ကူညီဦးမယ်လေ”

ရှင်မြတ်နိုး

ငွေမှုံပြောပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် တိုက်ကြီးထဲပြေးဝင်လာ
ခဲ့ကာ စားသောက်ခန်းထဲဝမ်းသာအားရ ဝင်၍ ထမင်းစားပွဲနားမှာ
ရပ်နေတဲ့ ဒေါ်လေးနှင့်အား ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့ ... ကောင်မလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... လွတ်
စမ်း ငါ့ကိုများ ဘာထင်ပြီး လာဖက်ရတာလဲ”

“ဟင် ...”

ဦးချိုသာရဲ့ အသံမာမာကြီး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူမ
သတိဝင်လာပြီး သူမဖက်ထားတဲ့ လူကိုသေသေချာချာ ကြည့်
လိုက်ရာ ဒေါ်လေးနှင့်မဟုတ်ပဲ ဦးချိုသာဖြစ်နေသည်။

“အဲတော့ ... တောင်းတောင်းပန်ပါတယ် ဦးချိုသာ ...
ငွေမှုံကလေး ဒေါ်လေးနှင့်ရပ်နေတယ်ထင်လို့ပါ ... ဟို ဦးချိုသာ
က ဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာရပ်နေရတာလဲ ... မထင်ဘူး”

ဒေါ်လေးနှင့်က ရေချိုးခန်းထဲကနေ ထွက်လာသည်။

“ဒေါ်လေးနှင့်က ရေချိုးခန်းထဲဝင်နေတာလား ... ငွေမှုံ
လူမှားသွားတယ် ... ဦးချိုသာ ကုမ္ပဏီကိုသွားပြီထင်တာ ... ဟို
ဟို ... ငွေမှုံ ကျောင်းတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားပြီး ဝမ်းသာ
လွန်းလို့ ဒေါ်လေးနှင့်ဆီ လာတာပါ”

ချိုသာကတော့ ငွေမှုံချယ်လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲဖယ်
ပစ်လိုက်ပြီး စားသောက်ခန်းထဲကနေထွက်လာခဲ့သည်။

ငါ့နှုတ်ခမ်းအားဖြင့် မင်းထွက်သွား

“မောင်ချိုသာ ဘာများလိုအပ်လို့လည်း ဒေါ်နှင်းလာပို့
ပေးမယ်လေ”

“ရေကုန်နေပြီ”

“ဟုတ်လား ... အခုပဲလာပို့ပေးပါမယ် ... ငွေမှုံလေး သမီး
ဦးကြွေကို သွားပြောလိုက်နော်”

“ဟုတ် ...”

ချိုသာကတော့ ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့အိပ်ခန်း
ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟူး ... ကောင်မလေး နမော်နမဲ့နဲ့ လူမှားစရာရှားလို့”

ငွေမှုံချယ် အပြုအမူကိုတွေးမိပြီး ဒေါသထွက်ရမည့်အစား
ချိုသာရယ်ချင်လာသည်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားပေမယ့် မရတော့
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ရယ်မောပစ်လိုက်မိ၏။ ကလေးဆန်လွန်း
တဲ့ ကောင်မလေးဟုလည်းတွေးပြီး ရယ်ပစ်မိသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

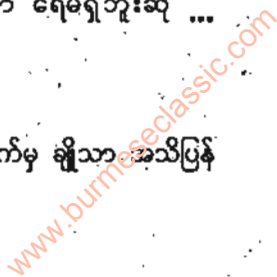
“ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဒေါက် ... ဒေါက် မောင်ချိုသာ ရေမရှိဘူးဆို ...
မောင်ချိုသာ”

“ဟင် ...”

အပြင်ကနေ ဦးကြွေတံခါးခေါက်လိုက်မှ ချိုသာ အသိပြန်

ဝင်လာပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရကာ အရှက်ပြေ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းပြောနေသလိုလို အသံပြန်ပြုလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုနိုင် မင်းပြောတဲ့စကားက အရမ်းရယ်ရ တယ် ... မင်းကကွာ နောက်စရာရှားလို့ ဟား ဟား ...”

“ဒေါက် ... ဒေါက် မောင်ချိုသာ တံခါးဖွင့်ပါဦး ... ရေလာ ပို့တာပါ”

သူ ဖုန်းပြောနေသလိုလိုနှင့် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

“တော်ပြီ ... ဟေ့ကောင် နောက်မှတွေ့မယ် ... မင်းတို့ လုပ်ထားကြဦးပေါ့ကွာ ... ဟား ဟား”

ဦးလေးကြွေက ရေသန့်ဗူးကိုလဲပေးနေသည်။ ချိုသာမကြည့်ရဲ စိတ်တွေမလုံမလဲနှင့် စားပွဲပေါ်မှာ ပစ္စည်းရှာသလိုလိုနှင့် ဦးကြွေ အား ကျောခိုင်းနေလိုက်၏။ ရှက်နေသည်။

“မောင်ချိုသာ ...”

“ဟင် ... ဦးလေးကြွေ ဘာလဲ”

“ဦးကြွေ မေ့လျော့နေလို့ တောင်းမန်ပါတယ်နော် ... မောင် ချိုသာ ရယ်မောနေသံ ဒီတစ်ခါပဲကြားဖူးတယ် ... ဘာတွေ့ဖူး ပျော်ရွှင်စရာတွေ ကြုံတွေ့ရလို့လဲ”

“ဗျာ ...”

ချိုသာ မလုံမလဲနှင့် ဘာဖြေရမုန်း မသိဖြစ်သွားပြီးမှ ဦးကြွေ ဘာမှ သိပုံမရ၍ စိတ်တွေကိုပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။

“ဟို ... ဟို ... ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး မောင်ချိုသာ ရယ် ဒီတစ်ပတ်လုံးလုံး မောင်ချိုသာ အခန်းကပိတ်ထားလို့ ဦးလေး စစ်ဆေးဖို့ ခက်သွားတယ် ... နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးနော်”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော့် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စနဲ့ အလုပ်များသွား လို့ပါ ...”

“မောင်ချိုသာ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ ဦးလေးကြွေတို့ ဘာများကူညီ ရမလဲ ပြောပါ”

“မလိုပါဘူး ဦးကြွေ ... ကိစ္စတွေအားလုံး ခရမ်းတာဝန်ယူ ထားပါတယ် ... ညစာစားပွဲကိုသာ ဒီမြို့ကြီးထဲမှာ လုပ်မှာမို့ အဲဒီ အချိန်ကျမှ ကူညီပါ”

“လိုအပ်တာတွေပြောပါနော် အားမနာပါနဲ့ခိုင်းပါ”

“ကောင်းပါပြီ ...”

ဦးကြွေ ထွက်သွားမှ ချိုသာစိတ်တွေ သက်သာရာရသွား သလိုပင်။ သက်ပြင်မောကြီးကို ဟူးခနဲမှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“ငွေပုံချယ် မင်းတော်တော် ကလေးဆန်တာပဲကွာ”

ချိုသာရင်ထဲက အမုန်းတွေလျော့ပါးသွားသလိုပင် ... ဒေါ်နှင်းပြောသလိုပင် ငွေပုံချယ်နဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ... သူ့ အဖေ လွန်ကျူးခဲ့တာပဲ ... ချိုသာ မင်းစိတ်တွေ ဘယ်လိုပျော့ညှိ သွားတာလဲကွာ ... ငွေပုံချယ်ကို မင်းလက်စားချေမယ်ဆို ဒေါ်နှင်း

ကိုလည်း ငွေမှုချယ်အတွက် စိတ်မပူဖို့ သူ့ကျောင်းဆက်ထားပေး
မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း တကူးတကသွားပြောပြခဲ့သည်။

“မနေ့ကလည်း မင်းကို ခရမ်းက နှိပ်နင်းခိုင်းနေတာ ငါ
ဘာဖြစ်လို့များ စိတ်ထိခိုက်သွားရတာလဲ မဖြစ်သင့်ဘူး ... မင်းပဲ
အစေအပါးတစ်ယောက်လို ထားမယ်ဆို”

ငွေမှုချယ်ကို အိမ်စေမအဆင့်ကို သူထားခဲ့တာပဲ အိမ်စေ
တန်းလျားမှာနေစေခဲ့သည်။ ခရမ်းက နှိပ်စက်တော့ မလားပဲ ...
စိတ်ပူနေမိပြန်၏။ လေးလေးသောင်း ငွေတွေပေးထားခဲ့သည်ဟု
လိမ်ညာပြောဆိုခဲ့သည်အထိ သူ့ စိတ်တွေပျော့ညံ့နေသည်။

“ငွေမှု လူမှားသွားလို့ပါ ဦးချိုသာ ... ကျောင်းတက်ရမယ်
ဆိုလို့ အပျော်လွန်သွားတာပါ”

မင်း ဒီလောက်အထိပဲပျော်သွားရလား ငွေမှုချယ် ဟာကွာ
ငါရင်တွေခုန်နေတယ် ငါလည်း ပျော်သွားသလိုပဲ အရယ်အမော
ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့တဲ့ ငါ ရယ်ဖြစ်သွားတယ် ... အမြဲတမ်း အေး
စက်မာကျောနေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားတွေ ပူနွေးလာသလိုပဲ ... ရင်တွေ
နွေးထွေးနေသည်။

“ဟာ ... ဒါကလည်း ငါ့အိပ်ထဲမှာ ဘာကြီးလဲ”
သူ့အိပ်ကို စမ်းမိပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုရှိနေတာ သတိထားမိကာ
သူကြည့်လိုက်တော့ ကလစ်လေးတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“ကလစ်လေးပဲ အပေါ်စားလေးဆိုတော့ ခရမ်းသုံးတာ
တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဟာ ငွေမှု ဒီကောင်မလေး ပစ္စည်းလား”

ချိုသာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။ ခရမ်း ပစ္စည်းမဖြစ်
နိုင်ပါဘူး ... ငွေမှု ကလစ်လေးပဲ ... ကလေးသုံး ပစ္စည်းလေးပါ
ကော်နှင့်ပြုလုပ်ထားပြီး အသံပုံကျောက်လေးတွေ စီချယ်ထား၏။
ငွေမှုချယ် ပစ္စည်းလေး သေချာသည်။

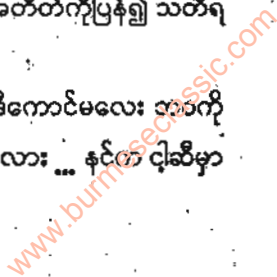
“ဟုတ်တယ် ... ငွေမှုချယ်ခေါင်းပေါ် တစ်ခုရှိနေသေးတယ်
ဒီကောင်မလေး ပြုတ်ကျခဲ့တာ သေချာတယ်”

ချိုသာပြန်ပေးဖို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် သိမ်းထားချင်တဲ့ ဆန္ဒက
ပိုပြီး ပြင်းပြလာသဖြင့် သူ အမှတ်တရပစ္စည်းတွေ သိမ်းထားတဲ့
သီးသန့် ဗီဒီလေးကို ဖွင့်၍ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဒါလား ... မေမေ့ခိုင်ယာရီပဲ ငါတစ်ခါမှ မဖတ်မိဘူး မေမေ
ရေးထားမယ့် အမှတ်တရတွေကို မသိချင်လို့ပဲ”

မေမေသေဆုံးတော့ မေမေ့ဗီဒီထဲမှာ ခိုင်ယာယီစာအုပ်လေး
ကို သူတွေ့ရသည်။ မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ ဦးကျော်ကျော်ငွေအား ချစ်တဲ့
အကြောင်းတွေပဲ ရေးထားမှာပဲဟု တွေးပြီး မဖတ်ပဲထားလိုက်တာ
ပဲဖြစ်၏။ မေမေ့ ပစ္စည်းတွေတော့လည်း အတိတ်ကိုပြန်၍ သတိရ
သွားရပြန်သည်။

“ငွေမှုချယ်ကို ငါမုန်းသင့်တယ် ... ဒီကောင်မလေး ဘာကို
အဖြင့်ဆုံးရောက်အောင် ငါက လုပ်ပေးရမှာလား ... နင်က ငါ့ခေါ်မှာ

အစေခံဘဝနဲ့ပဲနေရမယ် ... ငွေခွဲချယ် နှင့်အဖေကြောင့် ငါတို့မိသားစု ဘဝပျက်စီးခဲ့ရတာပဲ ... ”

သူ့ရင်ထဲက အမုန်းထုထည်တွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာခဲ့တာကို ချိုသာ သိလာ၍ ပြန်မောင်းတင်ရန် မေမေဒိုင်ယာရီကို ပြန်ဖတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အခုချိန်မှာတော့ မေမေဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ငါပြန်ဖတ်သင့်ပြီ ငွေခွဲချယ်ကို မုန်းတီးနေဖို့လိုအပ်တယ် ... အမုန်းတွေကို ပြန်ထည့်ပစ်ရမယ်”

မေမေဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ထုတ်ယူပြီးဖတ်ကြည့်မိသည်။

ကိုယ် ...

ကျွန်မ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားခဲ့လဲ သားမွေးပြီးတဲ့အချိန်မှာတောင် ကိုယ့်အချစ်တွေကို ကျွန်မ လုံးဝ မေ့မရခဲ့ဘူး”

“ဟင်”

ချိုသာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ မေမေ ရှေးထားတာက ဖေဖေကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်နေ၏။ သူထင်ထားတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ချစ်တာက ကိုကျော်ကျော်ငွေနှင့် ဇနီးဖြစ်သည့် သူတို့နှစ်ယောက်က ယေရည်းစားတွေပါ လူကြီးတွေက အတင်းအကျပ် ပေးစား၍ လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်”

မေမေဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို သူနည်းနည်းလေးမျှပင် ဖွင့်ဖတ်မိခြင်း မရှိခဲ့။ ဦးကျော်ကျော်ငွေနှင့် ဖောက်ပြန်တာတွေပဲ မှတ်တမ်းထင်ထားမည်ဟု ထင်ထားခဲ့၍ဖြစ်သည်။

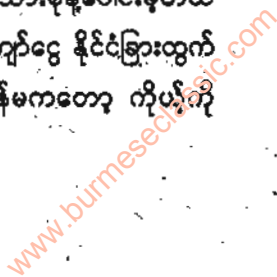
“ကိုကျော်ကျော်ငွေမှာ သမီးလေးမွေးလာတဲ့အထိ ကိုယ်ထဲ ငယ်ချစ်ဦးကိုရအောင် ကြံစည်ကြိုးစားနေခဲ့သည်”

တကယ်တော့ ဖေဖေက ဖောက်ပြန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ကျော်ငွေက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားဖြစ်၏။ ဖေဖေက စာမင် ဦးကျော်ကျော်ငွေ မိသားစုရှိရာသို့ စုံစမ်း၍ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး ... မရိပ်မိဘူး ... ကျွန်မသားကိုပဲ ခြေရနေရတာကိုး ... ကျွန်မတို့ကိုလည်း လူကြီးတွေက အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ပေးခဲ့တာပါပဲ ... ကိုကျော်ကျော်ငွေတို့က လက်ထပ်တာ နောက်ကျတယ်လေ”

ဖေဖေနှင့် မေမေကို လူကြီးတွေ လက်ထပ်ပေးပြီးမှ ဦးကျော်ကျော်ငွေတို့က လူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးမှုနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ကြသည်။

“ကိုယ်က ဦးကျော်ကျော်ငွေတို့ မိသားစုနဲ့ပေါင်းခဲ့တယ် ... ကျွန်မတို့ ပထုတ်ထားတယ် ... ဦးကျော်ကျော်ငွေ နိုင်ငံခြားထွက်တာနဲ့ ရွှင်တို့ဖောက်ပြန်ကြတာပဲ ... ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကို

ရှင်မြတ်နိုး

အရမ်းချစ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးလည်း မပြိုကွဲချင်တာရော ကိုယ့် အရှက်သိက္ခာအတွက်ရော သိသိကြီးနဲ့ မောင်လေးသောင်း မသိ အောင် ကြိုတင်ခိုင်းစားပေးဖို့က အိပ်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲသူ မတ် ထကြွလာသည်။ ဧရာခွေးတွေပင် သီးထလာရ၏။ ဖောက်ပြန်ခဲ့ တာက ဖေဖေပဲ ... သူတွေ့ခဲ့ရတာက မေမေအိပ်ခန်းထဲ ဦးကျော် ကျော်ငွေ ရောက်နေခြင်းကိုပါ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို ဆက်ဖတ် မိသည်။

“တစ်နေ့တော့ ကိုကျော်ကျော်ငွေ မိန်းမကို ကိုယ်ကနိုး ပြေးသည် ... ကိုကျော်ကျော်ငွေ သွားသဖြင့် ပြဿနာတွေ တက် တော့သည်။ ကျွန်မဆီ ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမ ခိုးပြေးသွားကြပြီနော်”

“ဟင် ...”

ထိုသတင်းကို မေမေက မသိခဲ့ပေ။ ဦးကျော်ကျော်ငွေလာ ပြောမှ သိရပြီး မူးမေ့လဲကျသွားသဖြင့် ဦးကျော်ကျော်ငွေက ရွေ့ ထူ၍ အိပ်ခန်းထဲပို့ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားသည်။ သူ စာအုပ်ကို ဆက်မဖတ်ချင်တော့ ... သူ့အဖေကြောင့် ငွေပုံရယ်တို့ မိသားစုပြိုကွဲခဲ့တာပဲ ငွေပုံအမေဆုံးရပြီး ဖေဖေပြန်ရောက်ခဲ့ပေ

မယ့် အရက်တွေအလွန်အမင်း သောက်နေကာ အရူးတိုင်းဖြစ်နေ လေသည်။ သူက သိပ်မသိခဲ့ ... ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ မေမေဝမ်းကွဲ အဒေါ်တွေထဲတွင် ပညာရေးအတွက် ကျောင်းသွားတက်နေရ၍ ခြစ်သည်။ လေးလေးသောင်းလည်း သူ့ဆီလာလာနေရ၍ မိသားစု ပြဿနာတွေ မသိခဲ့။ မေမေကိုယ်တိုင် ဖုံးဖိထား၍ဖြစ်၏။ နှစ်ပေါင်း ချားစွာ သူ့အထင်မှားခဲ့ပြီး ဦးကျော်ကျော်ငွေကို မုန်းတီးနာကြည်း နေခဲ့မိလေသည်။

“မောင်ချိုသာရယ် လောကကြီးထဲမှာ သားမသိသေးတာတွေ အများကြီးပါ ... မသိသင့်တာတွေလည်း ရှိသေးတယ်”
 သမီးလေးက အပြစ်မဲ့သူပါ လေးလေးသောင်း မသေခင်မှာ ပြောသွားခဲ့သည်။ မေမေခိုင်ယာရီကို ချိုသာ ပစ်ထားခဲ့၏။ ဒေါသဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေပဲရှိနေမည်ထင်၍ မဖတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ချိုသာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရသည်။

“ငါ မှားတယ် ငွေမှုံ ငါအကြီးဖြစ်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်တုန့် ဆုံးဖြတ်ပေးကင်းမဲ့ခဲ့တယ် ... မင်းက သိနားစရာကောင်မလေးပဲ”

ငွေမှုံချယိုကို ချိုသာသနားနေမိသည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးအဖြစ် အိမ်မှုကိစ္စတွေကို မနားမနေ ညီးညှူခြင်း မရှိဘဲ ဘာကံကျခံကာ လုပ်ဆောင်ပေးနေသည်။

“ဦးချိုသာ ရက်စက်တယ် ... ငွေမှုံမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ပြောပါဦး”

ငွေမှုံ တိတ်တဆိတ်လေး ငိုယိုလျှက် ပြောနေသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ငွေမှုံရယ် မင်းဘဝလေးကို ငါ မနှစ်ရက်တော့ဘူး ... ကယ်တင်ပေးဖို့အတွက် ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်ထဲမှာနာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ခံစားနေရသည်။ ငွေမှုံကို သနားလာ၏။ ခရမ်းဘယ်လောက်အထိ ခိုင်းခဲ့

အခန်း (၈)

“ချိုသာ ... မင်း တော်တော်အသုံးမကျတာပဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်တုန့်တရား မရှိဘူး ... ကျောင်းပိတ်မှ အိမ်ပြန်လာပြီး မိသားစု ဘာတွေဖြစ်နေလည်းဆိုတာ မင်း မသိခဲ့ဘူး”

ချိုသာ ဖြေလို့မရအောင် နောင်တတွေရနေခဲ့သည်။ ခံရသူက ဦးကျော်ကျော်ငွေပဲ ဖေဖေကြောင့်ပဲ ဖေဖေနှင့်ပေါင်းသင်းရင်း ငွေမှုံအမေ သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်း လေးလေးသောင်းလည်း သိသွားခဲ့ပုံပင် ... ဦးကျော်ကျော်ငွေကို ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး သူတို့နောက် မလိုက်ပဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ ... ငွေမှုံချယ်မှာ အပြစ်မရှိဘူး ... ငါ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ပဲ လေးလေးသောင်းအပေါ်မှာတော့ ငွေမှုံ အပေါ်ပါ အမုန်းတွေ အပြူးအတေးတွေ ထားခဲ့တယ်”

လေးလေးသောင်းအတွက် ချိုသာပို၍ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

နှိပ်စက်နေမလဲ သူ့ကိုလာပြေးဖက်ထားတဲ့ အတွေ့အထိတွေ့ စိတ်
တွေလှုပ်ရှားရလွန်းသည်။

“မောင် ...”

“ဟင် ... ခရမ်း”

“ထဝါဦးကွာ ... မင်္ဂလာပွဲက နီးနေပြီ ... သတို့သားထဲ
အေးစက်နေလိုက်တာ ... မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေထည့်ဖို့
ခရမ်းမှာထားတာတွေ လာပို့နေပြီ မောင်ထကြည့်ပါဦး”

ခရမ်းရောက်လာပြီး ဆွဲထူသည်။ သူ ခန္ဓာကိုယ်လေးလံနေ
သလိုပင်။ မဟုတ်သေးပါဘူး ... ခရမ်းနှင့်သူ အိမ်ထောင်တစ်ခု
တည်ဆောက်ကြဖို့ သူ ကိုယ်တိုင်လက်ခံခဲ့တာပဲ ... ငွေမှုံချယ်တို့
စောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတည်းက စိတ်တွေလေးလံ ထုံထိုင်းနေရပြီ
ဒေါသတွေလည်း ဖြစ်နေသည်။

“မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကို အလှူအပတွေပြင်ဖို့ ခရမ်းအစ်မ လင်
မယားကို ခေါ်ထားတယ်မောင် ... မမတို့က ငွေကြေးလည်း ပြည့်
တယ် ပညာတတ်တွေလေ ... ဘယ်လောက် ကျက်သရေမင်္ဂလာ
ရှိလဲ”

ချိုသာ စိတ်ကို တည်တင်း၍ တက်ကြွလန်းဆန်းလာဖို့
ကြိုးစားနေရပေမယ့် ရင်တွေ မွန်းကြပ်နေသည်။ ခရမ်းက သူ့လင်
မောင်းကိုဆွဲ၍ အပြင်ထွက်လာကြ၏။ လမ်းမှာ ငွေမှုံနှင့်ဆုံသည်။

“ဟဲ့ ... ငွေမှုံ ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းကူသယ်ပေးလိုက်ဦး နင့်ဖို့
အကျိုးအဟောင်းတွေပါလာတယ် ... အဟောင်းက အသစ်လိုပဲနေ
နင်ကျောင်းတက်ရင်ဝတ်ဖို့ အဖိုးတန်တွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမခရမ်း ... ကျေးဇူးအများကြီးတင်မိတယ်
ဗျာ ... ငွေမှုံကို ခိုင်းချင်ရာခိုင်းပါ အားမနာပါနဲ့”

“အေးပါ ... ငါက ပေးစရာရှိလည်းပေးတယ် ခိုင်းစရာရှိ
လည်း ခိုင်းမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ခိုင်းပါ ... မမခရမ်း စိတ်တိုင်းကျ
အောင် ငွေမှုံ လုပ်ပေးပါ့မယ် ...”

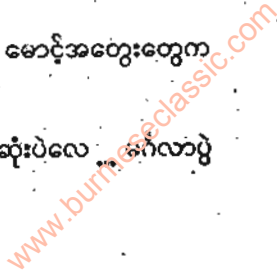
ဒီကောင်မလေးကိုက အောက်ကျနေောက်ကျနှင့် ဝမ်းပမ်း
သာ လုပ်ဆောင်ပေးနေတာပဲဖြစ်သည်။ ကလေးဆန်စွာ ဖြူစင်
ချွန်းနေသည်။ ငွေမှုံဝတ်ဖို့ အဟောင်းအကျတွေပေးတာ သူ့စိတ်
အိုဦးအောင် စောင့်ရှောက်ထားရမှာပါ ... ပစ္စည်းတွေ သယ်ခိုင်းနေ
ပြန်သည်။

“မောင် ...”

“ဟင်”

“ဘာလဲ ခရမ်းတို့ မင်္ဂလာကိစ္စထက် မောင့်အတွေးတွေက
အခြားကိစ္စမှာ နှစ်ထားပြန်ပြီလား”

“မောင့်အကြောင်းလည်း ခရမ်းအသိဆုံးပဲလေ ... မင်္ဂလာပွဲ

ရှင်မြတ်နိုး

ကိစ္စ ခရမ်းလက်အပ်ထားပြီးပြီပဲ ... ခရမ်းကြိုက်ရင် မောင်ကြိုက်တာပဲ”

“ဟွန်း ...”

ခရမ်း ကျေနပ်အောင်လည်း ပြောရသေးသည်။ မင်္ဂလာအိမ်ခန်းကြီးအား ခရမ်း စိတ်တိုင်းကျ အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်နေ၏။ အစိတ်ဝင်စားလို့ မရ ... ငွေမှုံ ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းနှင့် အခေါက်အခေါက် အခါခါ သယ်နေသည်။ ဦးကြွေတို့ ဒေါ်နှင်းတို့လည်း သယ်ကြရ၏။ ခရမ်းက အမိန့်ပေးနေသေးသည်။

“ငွေမှုံ သေသေချာချာ သယ်နော် ... နင်နမော်နမဲ့ မလုပ်အချောင်မခိုနဲ့”

“ဟုတ် ...”

မမခရမ်း ခိုင်းတာတွေကို အကုန်လုပ်ပေးချင်သည်။ ဧည့်ပညာရေးအတွက် စိတ်ကြည်လင်စေချင်၍ဖြစ်၏။ ဦးချိုသာအားအားကိုး၍ ရမည်မဟုတ်။ မမခရမ်း ကျေနပ်မှုဖြစ်မှာပါ ... ပြီးတော့လည်း ငွေမှုံကြောင့် ဦးချိုသာတို့ လင်မယားပြဿနာ မတက်မလို့၍ဖြစ်၏။ စောစောက ငွေမှုံမှားပြီး ဖက်မိသွားတာတောင် ဒေါသတကြီးနဲ့ အတင်းဆွဲဖယ်ပစ်နေသည်။

“ငွေမှုံအပေါ် အဲဒီလောက်အထိ မတင်းမာသင့်ပါဘူး ရက်စက်တယ် ... ဖေဖေသောင်းကို အပိုင်သိမ်းသွားလို့ အညှိုး အထောင့်ကြီးလိုက်တာနော်”

ပါနဲ့အလေးဆုံးလို မင်းထွက်သွား

ငွေမှုံ ပစ္စည်းတွေတွေ သယ်နေရင်း အတွေးလွန်သွားပြီး မမခရမ်းတို့ ရှေ့မှာ ခလုတ်တိုက်လဲပြိုကျသွားသည်။

“အား ... အမလေး”

ငွေမှုံ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ကွဲရှုစရာတွေ ဖြစ်၍ အောက်ပြုတ်မကျစေရန် သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးပဲ အကျခံလိုက်သည်။

“အမလေး ... ဒုက္ခပါပဲ ပစ္စည်းတွေကျကွဲရင်တော့ နင်သေပြီသာမှတ် ... အသုံးကို မကျဘူး”

ခရမ်း ဒေါသတကြီးနှင့် ငွေမှုံချယ်အနားတိုးကပ်သွားပြီး ဆွဲမထူလိုက်သည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

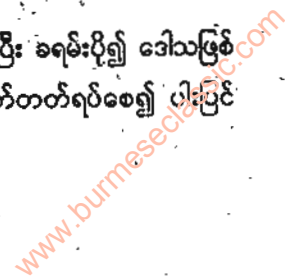
“ထစမ်း ... ဒါက ငါ့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းတွေဟဲ့ နင်တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မမခရမ်းရယ် ငွေမှုံကွဲမှာစိုးလို့ ကိုယ်ပဲ အကျခံလိုက်တာပါ အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

“ဘာနာချင်ယောင် ဆောင်ပြနေတာလဲ”

“ထစမ်း”

မောင့်ရှေ့မှာပဲများပြနေတယ်ထင်ပြီး ခရမ်းပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ကောင်မလေးအား ဆွဲထူမတ်တတ်ရပ်စေ၍ ပါးပြင်

ရှင်မြတ်နိုး

နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြန်း ...”

“ဖြန်း ... က နင်တော်တော် နမော်နမဲ့လုပ်ဦး မှတ်ထား ဒီပစ္စည်းတွေက မင်္ဂလာပစ္စည်းတွေဟဲ့ ... ကွဲသာသွားရင် ငါတော့ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ ... နင့်ကို အသေသတ်ပစ်လိုက်ပြီပဲ”

“ငွေမှူးမှားပါတယ် ... ငွေမှူး တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ရိုက်ပါ ... ရိုက်ပါ မမခရမ်း ဒီလောက်အထိ သတိပေးနေတဲ့ကြားထာ ငွေမှူး အသုံးမကျတာပါ”

ဒေါ်နှင်းရောက်လာပြီး ထပ်ရိုက်ဖို့ပြင်နေတဲ့ ခရမ်းရှေ့မှ ငွေမှူးကို ကာပေးလိုက်သည်။

“ဖြန်း”

“ဟင် ...”

“ဒေါ်လေးနှင်း ဖယ်ပါ ငွေမှူးအပြစ်နဲ့ ငွေမှူးပဲ ရိုက်သင့်ပါတယ်”

ခရမ်း လက်ဝါးပြင်က ဒေါ်နှင်းပါးပြင်ပေါ်ကျသွားသည်။

“မခရမ်းပြာ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ပါတော့ ... ထပ်ရိုက်ချင်ရင်လည်း ကျွန်မကို ရိုက်ပါ”

“ဒေါ်နှင်း ဖယ်နော် ... ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး ... ကျွန်မ ဆုံးမနေတာ”

ငါနဲ့အဝေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

“ငွေမှူး သွားတော့ ကျန်တာတွေ ဒေါ်နှင်းရှင်းမယ်သွား”

“ဒေါ်နှင်းရယ် ငွေမှူးတောင်းပန်ပါတယ် ... ငွေမှူးအပြစ်နဲ့ ငွေမှူးပဲ ရိုက်ပါစေ”

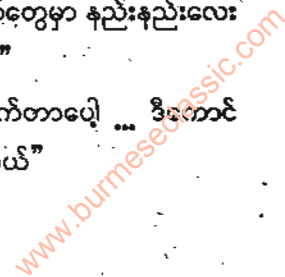
“ထွက်သွားကြတော့ အသုံးမကျတဲ့ဟာတွေ ငါ့မင်္ဂလာပွဲထို ဖျက်ဆီးမယ့်ဟာတွေပဲ ... ကျက်သရေကို မရှိဘူး သွားကြ တစ်ယောက်မှ လာမလုပ်ပေးကြနဲ့”

မောင့်ရှေ့မှာ ဖြစ်နေ၍ ခရမ်းပိုပြီး အာဏာပြချင်သည်။ ဒေါ်နှင်းဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကလည်း ပြန်ခံပက်ချင်နေ၏။ ခရမ်း မနှစ်သက်မိ ... အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ ပြောတာမောင်က လက်မခံဘူး ... မင်္ဂလာပွဲမှာ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်၍ စိတ်ကို လျှော့ပစ်လိုက်သည်။

“မမသန္တာလား ... အိမ်က အလုပ်သမားတွေခေါ်ခဲ့ပါ ဒီမှာ ခိုင်းရတာ လုံးဝ အဆင်မပြေဘူး ... ကံကောင်းလို့လေ ခရမ်းရဲ့ မင်္ဂလာဦး ပစ္စည်းတွေ ကျကွဲတော့မလို့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ခရမ်းရယ် ... ကံကောင်းလို့ပေါ့ ဒီလို အထိတ်ကောင်း နမိတ်ကောင်း ယူနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျကွဲလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ... စိတ်မပူနဲ့ မမလူတွေခေါ်လာမယ် ... ခရမ်းလေး စိတ်တိုင်းကျ ခေါ်ပေးပါမယ် ... မင်္ဂလာဦးရက်တွေမှာ နည်းနည်းလေး တောင် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေနဲ့”

“ဒါကြောင့်မို့ ခရမ်းစိတ်လျှော့လိုက်တာပေါ့ ... ဒီကောင်တွေကို အသေတောင် သတ်ပစ်ချင်တယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ချိုသာ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲထွက်မသွားစေရန် ထိန်းချုပ်နေရသည်။ ခရမ်းလွန်တယ် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရလွန်း၏။ ငွေမှုလေးကို သနားသည်။

“မောင်ကြည့်စမ်း ... ဒီဟာမလေးလုပ်ပုံက ဘယ်လောက်အချိုးမပြေလဲ သက်သက်မဲ့လုပ်တာ ကျကျသွားရင်တော့ ခရမ်းဘယ်လောက်အသဲကွဲရမလဲ ... ဒါ မင်္ဂလာယူနေတာလေ”

“တော်ပါတော့ ခရမ်းရယ် မင်းစိတ်တွေ ထိခိုက်ရပါတယ် ဘာမှလည်း ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ မန္တာကိုပဲ တာဝန်ပေးလိုက်တို”

ငွေမှုပါးပြင် ဖြူဖြူလေးပေါ်မှာ လက်ဝါးရာထင်သွားသည်။ ချိုသာ အပြစ်တွေပါ ယောက်ျားမပီသတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အညှိုးအတေး စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အပြစ်မဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် နာကျင်ကြေကွဲ ထိခိုက်ခဲ့ရ၏။ ဖြေလို့မရနိုင်ပေဘယ်လိုပြန်ပြင်ရမလဲ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ဇနီးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ပြင်လို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ငွေမှုကို ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲဆိုတာပဲ လုပ်ပေးနိုင်သလောက် လုပ်ပေးရမယ်”

သူ ခရမ်းခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်နေရသည်။ ငွေမှုကို မမအောင်ပါ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်နေရ၏။ ခရမ်းကလေး မင်္ဂလာပွဲကြီးကို အခမ်းနားဆုံးဖြစ်စေရန် လုပ်ဆောင်နေသည်။

“ညစာ စားပွဲကိုတော့ ဒီမြကြီးထဲမှာပဲ လုပ်ရမယ် ... မောင်

မျက်နှာရရှိပါနော် ... အရာရာ ပြည့်စုံနေစေရမယ်”

“ခရမ်း သဘောပါပဲကွာ ... ကြိုက်တာလုပ်ပါ မောင်အားလုံး ဖြည့်စွမ်းပေးပါမယ်”

“မောင် ...”

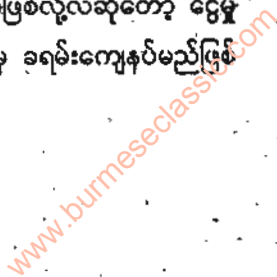
“ပြော”

“ခရမ်းကို ချစ်လား”

“ခရမ်းရယ် မင်္ဂလာပွဲကြီးပဲ ကျင်းပတော့မယ် ဒါတွေကို မောင်မဖြေချင်ဘူး ... ကလေးကလားဆန်တယ်လို့ ထင်တယ်” သူ့စိတ်ကိုက ခရမ်းကို ချစ်တယ်ဟုပြောမထွက် စိတ်မပါတာကြီးဖြစ်နေရသည်။

“ဖြေလေမောင် ... ခရမ်းကြားချင်တယ် ခရမ်းကလေးဆန်တာမဟုတ်ပေမယ့် မောင့်ဆီကနေ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား အရမ်းကြားချင်လို့ပါ ပြောလေ”

ချိုသာ နှုတ်တွေက ဖွင့်ဟ၍ မရတော့ ... ခရမ်းကို လက်ထပ်သင့်သည်ထင်၍ လက်ထပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာကို ချိုသာတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားဘူးခဲ့ ... ဒါပေမယ့်လည်း အခုတော့ ချိုသာဖြေရတော့မည် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငွေမှု ချယ်ကြောင့်ပါ ခရမ်းကိုသူက ချစ်ပြန်မီမှ ခရမ်းကျေနပ်မည်ဖြစ်သည်။

၉

မုန်တိုင်း

“မောင် ... ဘာလဲ ခရမ်းကို မချစ်ဘူး မဟုတ်လား ...
မောင်ချစ်တာ တစ်ယောက်ပါ”

“ဟာ ... ခရမ်းကလည်း မောင်က ဘယ်သူ့ကိုချစ်ရမှာလဲ
ခရမ်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ခရမ်းကိုချစ်တယ်လို့ပြော”

“ချစ်ပါတယ် ခရမ်းရယ် ... မောင်ချစ်တာ ခရမ်းတစ်
ယောက်ထဲပဲရှိပါတယ် ... ကဲ ယုံပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... မယုံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

ခရမ်းက မျက်နှာလေးမော့မော့နှင့် သူမနှုတ်ခမ်းကိုထိုးပြ
သည်။ အနီရောင် နှုတ်ခမ်းရဲရဲတောက်နှင့် ခရမ်းနှုတ်ခမ်း အစု
ကြောင့် ချိုသာ စိတ်ပျက်ရ၏။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ ငွေမဲ့ချယ်
ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းပစ်လိုက်
ရလေသည်။

အခန်း (၉)

“တော်တော် လူပါးဝတဲ့ ဟာမပဲ ... အိမ်ကြီးရှင်တောင်
မြစ်သေးဘူး ကိုကြွေ ... ကျုပ်တို့ ဒီအလုပ်ကထွက်မယ် တခြား
ဗျာဌားနေကြမယ် ရပ်ကွက်တွေထဲ ကျုပ်အဝတ်လိုက်လျှော်မယ်
ဝင်ငွေရနိုင်ပါတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးနှင်းရယ် ကြည့်ပါဦး ငွေမဲ့ကြောင့်
ဒေါ်လေးနှင်းပါ အရိုက်ခံရတယ် နောက်ဆို အဲဒီလိုဝင်ကာမပေး
ပါနဲ့နော် ... ငွေမဲ့အပြစ်နဲ့ ငွေမဲ့ပဲ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းတွေကွဲတာ ဘယ်
သူ ကြိုက်မှာလဲ အတိတ်နိမိတ် ဆောင်တာပဲလေ ... ငွေမဲ့ နမော်
နဲ့ကြောင့်ပါ”

ဦးလေးကြွေနှင့် ဒေါ်လေးနှင်းတို့လည်း မကျေနပ်ကြ ...
ဒါတွေ ထွက်နေကြသည်။

“ဦးလေးကြွေတို့လည်း အသက်ကြီးပါပြီ ... ဦးချိုသာ မျက်
နှာလည်း ရှိသေးတယ်လေ ... ငွေမဲ့လည်း ဦးချိုသာကို စွန့်ခွာထွက်

စိုးလပြည်စာပေ

သွားလို့ မရဘူး ... ”

“မောင်ချိုသာကလည်း ခရမ်းမှ ခရမ်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ခရမ်း သဘောပဲ ဖြစ်နေတယ် ... အိမ်ကြီးရှင် မဖြစ်လာရင်တော့ မလွယ် ဘူး ... ”

“ဦးလေးကြော့ရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေမှုတို့ သည်းခံနေကြ မယ်နော် ... ”

ဖေဖေသောင်းကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ ဦးချိုသာအနားကနေ ထွက်မသွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထား သည်။ ငွေမှု ကျောင်းနေခွင့်ရပြီပဲ ... ဦးလေးကြော့နှင့် ဒေါ်လေးနှင်း တို့က အသက်ကြီးပါပြီ ငွေမှုပညာရေးအတွက် ဘယ်သူလောက် အထိ ကူညီထောက်ပံ့နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ငွေမှု ဒုက္ခလည်း မပေး ချင် သည်းခံနေထိုင်ဖို့ပဲပြောနေရ၏။ ငွေမှုလေးကို မတရားလုပ်နေ ရင် ဒေါ်နှင်းမခံနိုင်ဘူးပြောပစ်ရမယ်ဟု ပြောရင်း ဒေါ်သထွေ ပေါက်ကွဲနေရသည်။

“အင်းလေ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပဲ ... အရင်ကတော့ ခရမ်း ပြာရောက်လာရင် အလုပ်ထွက်ဖို့ပဲ ... ဒါပေမယ့် ငွေမှုလေး ပညာ ရေးကရှိသေးတယ်လေ သည်းခံနေထိုင်ရတော့မှာပဲ”

“ငွေမှုတောင်းပန်ပါတယ် ... ဒေါ်လေးနှင်းရယ် ငွေမှုဘဝ နဲ့ ငွေမှုပါပဲလေ ... မမခရမ်း စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင်ပဲလုပ်ပေးရ မယ်”

ဒေါ်လေးနှင်းနှင့် ငွေမှုတို့ တိုက်ကြီးထဲပြန်ဝင်လာကြရ သည်။ တိုက်ကြီးထဲမှာ မင်္ဂလာခန်းပြင်ဆင်းပေးမယ့်သူတွေ ရောက် နေကြ၏။ မမခရမ်းက လှမ်းပြီး ညွှန်ကြားသည်။

“ဒေါ်နှင်း ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ စားသောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေး ဝါ ... ဟဲ့ ငွေမှုချယ် ညည်းလည်း ဝိုင်းကူ ဒါပဲ”

“ဟုတ် ... ”

ဦးချိုသာနှင့်မမခရမ်းတို့ လက်ချင်းတွဲပြီး ထွက်သွားကြ သည်။ ငွေမှုကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး ... ဖေဖေသောင်း မျက် နှာကို နည်းနည်းလေးမှတောင် မထောက်တော့ဘူးလား ငွေမှု အပေါ် ရက်စက်လွန်း၏။ အင်းလေ ဦးချိုသာရဲ့ ဦးလေးအရင်းကို ငွေမှုက အပိုင်သိမ်းထားလိုက်ခဲ့တာပဲ ... နှစ်ပေါင်းများစွာ ငွေမှု နှိပ် ရှာဖွေ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်နေခဲ့သည်။

“ငွေမှု ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆိုးပါဘူး ... အပြစ်လည်း မတင် ပါဘူး ... ဦးချိုသာထားရာမှာ ငွေမှုပါမယ် ... ငွေမှုပညာဆက် နှင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ငွေမှု ငိုချင်နေတဲ့စိတ်တွေကို အလုပ်ထဲမှာပဲ နှစ်မြှုပ်ထားရ သည်။

“ငွေမှု ... ”

“ရှင် ... ”

“ထမင်းပန်းကန်တွေ စိစိရှိရီ ချနေော် ... သန္တာဆိုတဲ့မိန်းမ ကလည်းအနံကြီးကွင်းကျယ်ပဲ ... အပြောခံရဦးမယ် သေသေရာရာ ပြင်ဆင်နေော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ငွေမှုံဘဝရှေ့ရေးက ဒီမှာပဲ ဆက်နေရ တော့မှာပဲ ... သည်းခံရမယ် အားမငယ်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ ရှိပါ သေးတယ် ... သမီးလေး ကံကြမ္မာပဲပေါ့ကွယ်”

“ဒေါ်လေးနှင်းတို့ရှိလို့ ငွေမှုံရပ်တည်နေနိုင်တာပါ ... အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“လုပ်လုပ် ဒေါ်လေးနှင်း စားစရာတွေ ပြင်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

စားပွဲမှာ စားစရာတွေပြင်ပြီး ဒေါ်လေးနှင်းက ဧည့်သည် တွေကို သွားခေါ်ခိုင်းသည် ရှိရှိသေသေခေါ်တဲ့ ငွေမှုံခေါင်းလေး ငြိမ်းပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

“အင့် ... ”

“အမလေး ... အား”

လှေခါးထိပ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ ငွေမှုံပြုတ်ကျတော့မလို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်း၍ပေ့ဖတ် ထိန်းမတ်ထားလိုက်၏။ ငွေမှုံ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွား၍ သူ့

တွေပင် တဒဂံမေ့လျော့သွားသလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ... မင်း မင်း ဘယ်သူလဲ ကံကောင်းလို့ပေါ့ ... ကိုယ် ထိမ်းထားလို့နော်”

“ဟင် ... ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ငွေမှုံရုန်းထွက်၍ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်အား ပြင်ဆင်တည့်မတ်လိုက်သည်။

“အယ့် ... အရမ်းချောတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ချစ်စရာကောင်း တယ် ... မင်းဘယ်သူလဲ”

ငွေမှုံနှင့် သူ့ကတူရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ ခဲ့သူမ မျက်နှာထားလေးတင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက် ယှက်နှင့် မပတ်သက်ချင်ပေ။ မျက်နှာထားက ငြိတီတီနှင့် ငွေမှုံ ကြိုက် ... ငွေမှုံကလည်း ငွေမှုံပဲ အမြဲတမ်း နမော့နမဲ့နှင့် လူ တစ်ယောက်လုံး မမြင်မိ။ ငွေမှုံ စိတ်တွေက ဦးချိုသာဆီပဲ ရောက် နောက်သွားတတ်၏။ ငွေမှုံအပေါ် အညှိုးနှင့်အိမ်ဖော်ဘဝမှာပဲ ဘေးလိုက်သည်ဟု ထင်မိနေသည်။

“ဖိတ်ကို ထိန်းရမယ် ... ဦးချိုသာအကြောင်းလည်း မတွေး သဘောဘူး”

စိတ်ကို ထိန်းပြီးဧည့်သည်တွေဆီ ရောက်သွားသည်။ “မနက်စာစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ... ရှင် ... ”

ငွေမှုံ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“မာမိ ဒီကောင်မလေးက အန်တီလေးခွရမ်းရဲ့ အိမ်ဖော်
ကောင်မလေးလား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ... ခရမ်းကလည်း ဘာတွင်တာလဲ
ဒီလိုချောချောလေးကို အိမ်ဖော်ထားရလားလို့”

သူမ နောက်ကနေ ... သူမနှင့် တိုက်မိတဲ့ လူက ရောက်
လာပြီး မေးနေသည်။ မမခရမ်းရဲ့ တူပဲ အမလေး ဝေးဝေးကရှောင်
မှပဲ သူတို့တွေ ဘာပဲပြောပြော ကြောက်၍၊ ငွေမှု သူတို့တွေ ဘာပဲ
ပြောပြော ရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်သည်တွေရောက်လာကြ
၏။ ငွေမှုနှင့် တိုက်မိတဲ့ကောင်လေးလည်း ပါလာသည်။

“သုံးဆောင်ကြပါရှင် ... လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ပြောကြပါ
ဒေါ်လေးနှင့်က တာရီတသေပြောနေသည်။

“ခရမ်း အိမ်ဖော်တွေ ညံ့တယ် ... ဟင်းချက်လက်ရာလည်း
မကောင်းဘူး ... မာမိတို့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ တခြားစီပဲနော်
သားနောင်”

“ကောင်းပါတယ် မာမိကလည်း အဒေါ်ကြီးဟင်းတွေထင်
ထည့်ပေးပါဦး နောင်က အစားကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လေးနှင့်က ဟင်းတွေခပ်ပြီး ငွေမှုကို သွားထည့်နိုင်
သည်။ မမခရမ်းရဲ့ အစ်မပြောဆိုနေတာတွေ ဒေါ်လေးနှင့်ကြားကာ
စိုးရိမ်၍ ငွေမှုပဲသွားထည့်ပေးလိုက်၏။ ဒေါ်လေးနှင့်က မဟုတ်

ငါ့နားဝေးဆုံးကို မင်းထွက်ထား

တတ်။ အခုတောင် ငွေမှုကြောင့် သည်းခံလုပ်ဆောင်ပေးနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ငွေမှုချယ်ပါ”

“ဪ ... ”

မမခရမ်းရဲ့ အစ်မဒေါ်သန္တာကမေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူက
တော့ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ငွေမှုအား ပြီတီတီကြည့်နေ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရ
တာ ခေတ်ရှေ့ကိုပြေးလွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

“မျက်နှာက ဖြစ်ပုံဖြစ်ပုံနဲ့ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ”

ဒီလူက လိုအပ်တာထက်ပိုကြည့်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ငွေမှု မနှစ်သက်သလိုပင် ဒေါ်သန္တာမျက်နှာထားက တင်းနေ၏။

ငွေမှု ဟင်းတွေထည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာမယ် ပြင်လိုက်တော့ သူက
သူ့ ပန်းကန်ထည့်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးနေသည်။

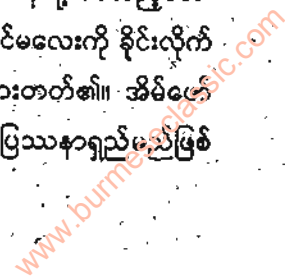
“ဟေ့ကောင်မလေး ဟင်းခပ်ထည့်ပေးစမ်း”

“ရှင် ... ”

“ဘာရှင်လဲ ... ဟင်းပန်းကန်က ဝေးနေလို့ ခပ်ထည့်ပေး”

နောင်တမင် လေသံမာမာနှင့် ကောင်မလေးကို ခိုင်းလိုက်
သည်။ မာမိက အဆင့်အတန်း အရမ်းခွဲခြားတတ်၏။ အိမ်ဖော်

အောင်မလေးနှင့် အရာတဝင်လုပ်လျှင် ပြဿနာရှည်မြည်ဖြစ်

ရှင်မြတ်နိုး

သည်။ ငွေမှုံချယ်တဲ့ သေသေချာချာကြည့်လေ ချစ်စရာကောင်းလေ
ပဲ ... အိမ်ဖော်နှင့်လည်း မတူဘူး ... လူရည်သန်ကောင်မလေး
နောင်ပင် စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ငွေမှုံချယ် ... ညည်းကို ဘယ်သူခေါ်လာတာလဲ”

“ဦးချိုသာပါ”

“မောင်ချိုသာရာလား ... သူက ဘယ်ကနေခေါ်လာတာ
လဲ ... ခရမ်းသဘောတူရဲ့လား”

“ငွေမှုံက ဦးချိုသာဦးလေးရဲ့ မွေးစားသမီးပါ ... ဖေဖေ
သောင်းဆုံးသွားလို့ ပညာဆက်သင်ဖို့အတွက် ဦးချိုသာလက်ထဲ
အပ်လိုက်လို့ ခေါ်လာတာပါရှင် ...”

“ညည်းက ဘယ်နှစ်တန်းလဲ”

ဒေါ်လေးနှင်း အနားရောက်လာပြီးဝင်ပြောတော့သည်။

“ငွေမှုံလေးက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ထားတာပါ ...
အခု ဆေးကျောင်းတက်ရမှာပါ ... ရှေ့လဆိုရင် တက်ရတော့မယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

စပ်စုလွန်းတဲ့ ဒေါ်သန္တာကို ဒေါ်နှင်းအမြင်ကတ်လာသလို
ဘယ်လိုလူတွေမှန်း မသိပါဘူး။ မနာလိုဝန်တို့နှင့် မောက်မာထောင့်
လွှားချင်ကြ၏။ ငွေမှုံလေးကို အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့်ကြည့်
နေကြသည်။

ပါနဲ့အဝေးဆုံးကို ဗင်းထွက်သွား

“မောင်ချိုသာက ပညာဆက်သင်ပေးမှာပါ ငွေမှုံလေးရဲ့
ဦးလေးကို ကတိပေးထားလို့လေ ... သူ့မွေးစားအဖေက ငွေမှုံ
လေးကို ရွှေပေါ်မြတ်တင်ထားခဲ့တာပါ”

ဒေါ်သန္တာ စိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်မလေးသာ ဆေးကျောင်း
ထက်လျှင် အရမ်းပေါ်ပြူးလာဖြစ်သွားမှာပဲဟုတွေးမိပြီး မနာလိုဖြစ်
သွားမိသည်။ ခရမ်း ညံ့တယ် ... ဘာဖြစ်လို့များ ဒါမျိုးကိုလက်ခံ
ရတာလဲ ... မောင်ချိုသာက အမြဲတမ်း ခရမ်းသဘောပဲလုပ်စေခဲ့
တာပါ ... ပြောရမယ် မာမိုသား နောင်နောင်ကျော် စိတ်ဝင်စား
သွားမှာလည်း စိတ်ပူသွားသည်။

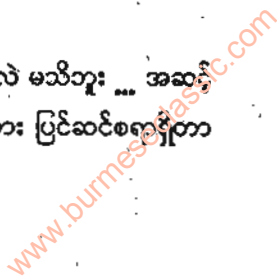
“ခရမ်းကတော့ ညည်းကတော်တော် နမော်နမိုနိုင်တယ်တဲ့
အသုံးမကျဘူးတဲ့ ညည်းဘယ်ကျောင်းပဲတက်တက် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
မေ့နေ့ ... ကြားလား အိမ်ဖော်က အိမ်ဖော်ပဲ”

ဒေါ်လေးနှင်းက ရန်တွေ့တော့မယ် ဟန်ပြင်လိုက်၍ ငွေမှုံ
အသာလေး လက်နှင့်တို့၍ သတိပေးလိုက်ရသည်။

“စားပြီရင် သစ်သီးတွေခွဲပြီး လာပို့ဦး ဖရဲသီးလီးရင် အစေ့
အစိုကိုမနေစေနဲ့ အခွံကိုလည်း သေသေချာချာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဘယ်လိုများ ဆေးကျောင်းတက်မလဲ မသိဘူး ... အဆင့်
တိုတိုဘူး ခရမ်းကိုပြောရမယ် ... ထ ... သား ပြင်ဆင်စရာရှိတာ
ပြင်ပေးပြီး ပြန်ကြမယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ဒေါ်သန္တာတို့သားအမိ ထသွားကြသည်။

“ဟွန်း ... ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ ဒင်းသားက ဆယ်တန်း တောင် အောင်တာမဟုတ်ဘူး ဆေးချဘာချနဲ့ နာမည်ပျက်နေ တာ”

“ထားလိုက်ပါ ဒေါ်လေးနှင်းရယ် ... ဒီလိုလူတန်းစားတွေ က ဒီလိုပဲနေမှာပါ ... ပြောကြပါစေ ငွေမှဲ့တော့ လုံးဝ စိတ်မဆိုး ဘူး”

“ငွေမှဲ့ ...”

“ရှင်”

“ငွေမှဲ့လေးကတော့လေ တော်တော်ကို သည်းခံနိုင်တာပဲ အရွယ်နဲ့တောင် မလိုက်ဘူး”

“သည်းမခံတော့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ဒေါ်လေး နှင်းရယ် ... ငွေမှဲ့ဘဝဟာ ဖေဖေသောင်းအသက်ရှင်ကတော့ ငွေမှဲ့ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး ... ဒေါ်လေးနှင်းပြောသလိုပဲ ရွှေပေါ်မြတင် ထားတာလေ ... ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ငွေမှဲ့သူများအိမ် တွေမှာ ဖေဖေသောင်းမသိအောင် အဝတ်လိုက်လျှော်ဖူးတယ် သူများနှိုင်းတာတွေ လုပ်ဖူးတယ်”

“ဟင် ...”

“ပြောကြတာပဲ နှိမ်ချဆက်ဆံခံရတာပဲ ငွေမှဲ့ခံနိုင်ပါတယ်။ ငွေမှဲ့ဘဝပဲဟာ ကိုယ့်မှာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်

ပါနဲ့အဝေးဆုံးလို မင်းထွက်သွား

နှမ်းမှ မရှိတာပဲ ငွေမှဲ့သည်းခံစိတ် မွေးတတ်ပါတယ် ဖေဖေသောင်း ကျန်းမာရေး မကောင်းလဲကပါ”

ငွေမှဲ့ ဒက်ဒီနှင့် မာမီကြောင့် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သောက ဘုရားတွေ ခံလာခဲ့ရသည်။ ဖေဖေသောင်း ရှိနေလို့ပေါ့ ငွေမှဲ့လည်း နေတတ်သလိုနေဖို့ အမြဲတမ်းလေ့ကျင့်အားထုတ်နေခဲ့တာ မဟုတ် သေး ... စိတ်မဆိုးပါဘူး ဒေါ်လေးနှင်းက ဟိုကောင်လေးကို မျက် နှလုံးထာမပေးဖို့ သူဌေးသားကို အထင်မကြီးဖို့ ဆုံးမစကားတွေပြော ခဲ့၏။ ငွေမှဲ့လည်း သူ့ကို မုန်းပါတယ် ... အသီးအနှံတွေ ခွဲစိတ် ခြင်း ဒေါ်လေးနှင်းပဲ သွားပို့ပေးသည်။

အခန်း (၁၀)

ချိုသာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲက ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာဖြင့် ပြီးဆုံးသွားကာ ညစာစားပွဲကို သူ့ခြံထဲမှာပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ချိုသာ မပျော်နိုင် ခြံထဲမှာ စားသောက်ပွဲမှာ ငွေမှိုချယ်၏ ပန်းကန်တွေဆေးနေရရှာ၏။ မမသန္တာနီက အမျိုးမျိုး အမိန့်ပေးခိုင်းစေနေလေသည်။

“ဦးချိုသာကြောင့်ပါ ငွေမှိုရယ် မင်းလေး ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် ဦးချိုသာလုပ်ခဲ့တာပါ ... ငွေမှိုကိုသနားလို့ တယ်လီဖြန့်ကယ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ခရမ်းလွန်တယ် သူက အစေအပါးအဖြစ်ပေးထားတယ်လို့ ရင်လည်း အရမ်းကိုနှိမ်ချဆက်ဆံလွန်းသည်ဟု ထင်မိလာသည်။ အခုမှ တားဆီးဖို့ကလည်း သူ့မှာလုပ်ရဲတဲ့သတ္တိမရှိ ... ခရမ်းပြာမှာမှာ စိတ်ပူမိသည်။ သူ့စိတ်တွေ မပျော်နိုင် ခရမ်းကလေးအသံစာစာနှင့် သူ့လက်ကို ချိတ်တွယ်လျက် ပျော်နေ၏။ သူ အသံ

လေးဖယ်၍ မသိမသာနှင့် ဦးလေးကြွေအနားရောက်သွားသည်။

“ဦးလေးကြွေတို့ရော စားပြီးကြပြီလား ... ငွေမှိုရော”

“မစားရသေးပါဘူး မောင်ချိုသာရယ် ... ငွေမှိုလေးကို

ပန်းကန်တွေ ဆေးခိုင်းထားလို့ သူ့မမျှာ မအားရပါဘူး”

“ကျွေးလိုက်ပါ ဗိုက်ဆာနေမှာပဲ ဒေါ်နှင်းရော”

“စားစရာတွေ ချက်ပြုတ်ပေးနေရတယ်လေ ... ရပါတယ်

ခောင်ရင် ... ပြီးမှ စားကြပါမယ်”

“စားကြပါ စားစရာတွေရှိတာပဲ ယူစားကြလေ”

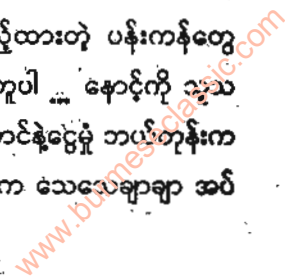
သူ့အလုပ်သမားတွေ အားငယ်နေကြရတော့မည်။ အထူးသဖြင့် ငွေမှိုပဲ ဗိုက်ဆာနေတော့မလားပဲ ... ငွေမှိုက တိုက်ကြီးထဲမှာပါ ဆေးပြီးသား ပန်းကန်တွေနှင့် စားသောက်စရာတွေကို ဦးလေးကြွေနှင့် သူ့ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းတွေက သယ်ပေးနေကြသည်။

“မဖြစ်ဘူး ငွေမှိုဆာနေမှာပဲ သွားပြီးသတိပေးမှဖြစ်မယ်”

ခရမ်းငယ်သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားတွေကောင်းနေတုန်း သူတို့ကကြီး ပြန်ဝင်လာခဲ့မိသည်။

“ဟင် ... ”

ငွေမှို အနားမှာ စားစရာတွေထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်တွေ နှိပ်ပြီး နောင်ရပ်နေသည်။ ခရမ်းပြာရဲ့ တူပါ ... နောင်ကို သူ့သဘာဝမကျမိ၍ ကင်းကင်းပဲနေခဲ့၏။ ဒီကောင်နဲ့ငွေမှို ဘယ်တုန်းက သူ့လက်မိတာလည်း လေးလေးသောင်းက သေလေချာရာ အပ်

ထားခဲ့သည်။

“ငွေမှုချယ် မင်းစားဖို့ယူလာတာပါ ရော ... စားလိုက်ဦး မင်းဗိုက်ဆာနေမှာပဲနော်”

“မဆာပါဘူး ... ကျွန်မနဲ့လာပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့ တော်ကြာ လူကြီးတွေ တွေ့သွားရင် ကျွန်မအဆူခံရမှာနော်”

“ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး လူကြီးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ် ကိုယ့်ကိုတောင် အပြင်ထွက်သွားပြီ ထင်နေကြမှာပါ ... ငွေမှုကို ကိုယ် အရမ်းသတိရနေတယ် ငွေမှုပန်းကန်တွေဆေးနေရတာ လည်း စိတ်မကောင်းဘူး စားလိုက်ပါ ... ငွေမှုရယ် ... ကိုယ့်စေတနာ မေတ္တာကို လက်ခံပေးပါ”

“ငွေမှုမစားဘူးလို့ပြောထားပြီးပြီနော် ... ထွက်သွားပါ နင်နဲ့လည်း မပတ်သက်ချင်ဘူး ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လာမလုပ်ပါနဲ့”

ငွေမှုအသံလေးက မာထန်နေ၍ သူစိတ်အေးသွားရသည်။ ဒီကောင်မလေး မဆိုးဘူး ... ဒါပေမယ့် နောင်က ပိုက်ဆံချမ်းသာ၏။ ရုပ်ရည်ကလည်း မဆိုးဘူး ... ငွေမှု စိတ်ဝင်စားသွားမှာ ချိုသာစိတ်ပူနေသည်။

“တောက် ... ဒီကောင်နောင်က လူရှုပ်ပဲ ငွေမှုဒုက္ခရောက်တော့မယ် ... ငါ့ကလေးကိုမှကွာ”

သူ စိတ်ထဲမှာ ငွေမှုချယ်အား သူစောင့်ရှောက်ရမယ့်

ထလေးမလေးဟု သတ်မှတ်ထားမိသည်။ နောင်က မိန်းကလေးတွေနှင့် ရှုပ်သလို မူးယစ်ဆေးတွေလည်း စွဲနေသေး၏။ ငွေမှုကို သယ်လိုကာကွယ်ပေးရမလဲ အရေးအရာသွားလုပ်ပြန်လျှင်လည်း ခရမ်းက အထင်လွဲတော့မည်။ ငွေမှုရှေ့ရေးအတွက် သူဝင်မပါသင့်တူ ထင်၏။ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မောင် ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ ... ခရမ်းလာရှာတာ”

သူ ပြန်အထွက်မှာ ခရမ်းက တိုက်ဝရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“သူ့ထိတ်လန့်သွားပြီး ခရမ်းလက်ကို ဆွဲ၍ ခြံထဲပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ အထဲမှာ နောင်ရှိတယ် ငွေမှုမှာ အပြစ်မရှိပေမယ့် ငွေမှုကို ဆွဲဆဲ ရိုက်နှက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“လာပါကွာ ... မောင် နည်းနည်းမွန်းကျပ်လာလို့ ရှာသာ

အထဲမှာ တက်ရပ်နေမိတာပါ ... ခရမ်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ မောင်က စိတ်ဆိုးရင် နေမှ မနေတတ်တာ”

“လူရှင်းနေပါပြီ မောင်ရဲ့ ... လာ ခရမ်းသူငယ်ချင်းတွေပြန်

အထဲမှာ နှုတ်ဆက်ချင်လို့တဲ့ ...”

“ဟုတ်လား ... သွားကြစို့”

ခရမ်းဆွဲခေါ်ရာနောက် ချိုသာလိုက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်သည်တွေက အသီးသီးပဲ နှုတ်ဆက်၍ပြန်နေကြ၏။ လူရှင်းလာတာကြောင့် ဟိုကောင်နောင်က ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလာသေးတာလဲ

ရှင်မြတ်နိုး

သူ စိတ်မောနေမိ၏။ နောင်အမေကတော့ ဧည့်သည်တွေနှင့်စကား ပြောနေသည်။

“မင်း တော်တော် အတင့်ရတာပဲနောင် ... ဘာဖြစ်လို့ ငွေမှုံ ကိုမှ ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲကွာ”

နောင်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသတွေထွက်နေ မိသည်။ မမသန္တာ ဝင်သွားလို့တွေ့သွားရင် ပြဿနာပဲ သူဝင်ပြော လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး ... မကြာခင် ဧည့်သည်တွေ ကုန်သွားလျှင် အထဲဝင်ရတော့မည် ... ငွေမှုံလေး ဘယ်လောက်အထိ စိတ်သော ကတွေ ခံစားရရှာမလဲ ... သူတာဝန်ပဲ သူ့စိတ်တွေ မအေးနိုင် ဦးလေးကြော့ သူ့အနားရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ဦးလေးကြော့ ဟိုကောင်မလေးအနားမှာ နောင်ရှိနေ တယ် ... ထွက်သွားဖို့ သွားပြီ သတိပေးလိုက်ပါဦး ... မမသန္တာ တွေ့သွားရင် ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်ချိုသာ”

ဦးကြော့ကိုယ်တိုင် ဒီကောင်ကို မောင်းထုတ်ချင်တာပါ ... မနှင်းလည်း ဒေါကန်နေသည်။ မိမိက မောင်ချိုသာ မဂ်လာပွဲမှာ ပြဿနာမတက်လို့၍ ထိန်းနေရ၏။ ဦးကြော့ စားသောက်ခန်းထဲဝင် လာခဲ့သည်။

“မောင်ရင့်ကို လူကြီးတွေရှာနေပါတယ် ... မောင်ချိုသာ

နှိုင်းလို့ပါ ပြန်ထွက်သွားပါ မောင်ရင် ... ”

ငွေမှုံက သူကျွေးတာကို လက်မခံ၍ ဒေါသဖြစ်ပြီး ထပ် ကျွေးနေမိသည်။

“မင်းမစားရင် ကိုယ်ထွက်မသွားဘူးနော် ငွေမှုံ ... ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရရမစိုက်ဘူး”

“မစားဘူး ... နင့်ဟာနှင့် ထွက်သွားချင်သွား မသွားချင်နေ နင်မသွားရင် ငါသွားမယ်”

“မင်းထွက်သွားလို့ မရဘူးနော် ... ဘာတွေကြီးကျယ်နေ တာလဲ အိမ်စေတနာများ ... ”

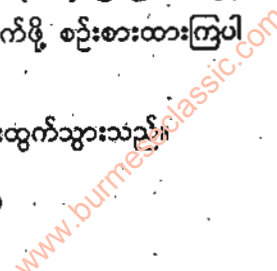
“ဟေ့ ... မင်း ဘာတွေပြောတာလဲ ... အိမ်စေဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းလာနှောင့်ယှက်နေတာပဲ ... ထွက်မသွားရင် ငါသွားတိုင်မှာနော်”

ဦးကြော့ ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောသည့်အပြင် ဒေါ်နှင်းလည်း အနားရောက်လာသည်။

“မင်းထွက်မသွားရင် ငါဒီစားနဲ့ထိုးသတ်လိုက်မှာနော် မလုပ် ခဲ့ဘူး မထင်နဲ့ ... ”

“ခင်ဗျားတို့ သိမယ် ... အန်တီခရမ်းကိုပြောပြီး အကုန် အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ် ... လမ်းဘေးရောက်ဖို့ စဉ်းစားထားကြပါ ဘောက် ... ”

နောင် ဒေါသတကြီးကြမ်းမောင်းထွက်သွားသည်။

ရှင်ပြန်နိုး

“ငွေမှုံကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါတွေ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့နော် ငွေမှုံတောင်းပန်ပါတယ် ဒေါ်လေးနှင့်ထောင်ထဲရောက်ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်လေးနှင့် လက်ထဲကနေ ဓားကိုယူပြီး သိမ်းလိုက်ရသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ငွေမှုံရယ် ဒီကောင်က ငွေမှုံကိုလာပြီး နောက်ယှက်နေတာပဲ ... ယုတ်မာလွန်းတယ် အလကား လူရှုပ်သတ်ပစ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ ...”

“မင်း ဘာမှမလုပ်နဲ့ မနှင့် ငါရှိတယ် ... ငါယောက်ျား ငါရှင်းမယ် ... တော်တော် ခိုက်ရိုင်းတယ်”

ငွေမှုံစိတ်ညစ်သည်။ ကံဆိုးမပါပဲ နောက်ယှက်မယ့်သူက ပေါ်လာခဲ့၏။ ဦးချိုသာတို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ပြဿနာမတက်စေချင်ပေ။ ဒေါ်လေးနှင့်လည်း ပြန်ထွက်သွား၍ ငွေမှုံ ပန်းကန်တွေကို ဆက်ဆေးနေသည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး၊ ဒါက ဘာလဲ ဧည့်သည်တွေကို ကျွေးမယ့်အသစ်တွေကို ညည်းခိုးစားနေတယ်ပေါ့လေ ...”

“ဟို ... ဟို ... မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မ အပြင်တောင် မထွက်ရသေးပါဘူး”

“ဒါတွေ ဘယ်ကနေရောက်လာတာလဲ ... ညည်းခိုးစားထားတာ အစေခံမက စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ခိုးထားတာ

ပေးစမ်း နင်တို့က အကြွင်းအကျန်တွေပဲစားရမှာ”

နောင်မာမိရောက်လာပြီး ပြဿနာရှာသည်။ ငွေမှုံ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ ... ဒေါ်လေးနှင့်ကြားသွားမှာလည်း ကြောက်မိ၏။ နောင် ယူလာတာပါဟုလည်း မပြောရဲပေ။

“သူခိုးမ ... ငါ့သားနောင်လာပြောလိုပျို ညည်းဘာပြောချင်သေးလဲ ... ခရမ်းကိုပြောရမယ်”

“မမခရမ်းကို သွားမပြောပါနဲ့နော် ... ငွေမှုံ တောင်းပန်ပါတယ် ... မမခရမ်းရဲ့ မင်္ဂလာညဖြစ်နေလို့ပါ ... ပြောချင်ရင်လည်း နောက်နေ့မှတိုင်ပါနော် ... ငွေမှုံကိုပေးတဲ့ အပြစ်ခံပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... အခုတော့ ထားလိုက်မယ် နောက်နေ့မှ တိုင်မယ် ... ညည်းခိုးလာတာလို့ ဝန်ခံစမ်း ငါကမှတ်တမ်းတင်ထားမလို့”

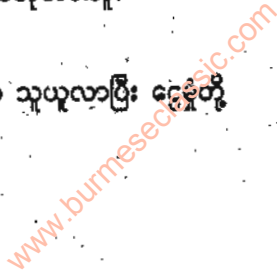
“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ ... ဒီလို အကုင့်စရိုက်မကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုး ဒီညီမတို့ကဲ့မှာ မထားနိုင်ဘူး ... ဒါ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ... နီလူကြီး ဦးကြွေယူလာတာလား ဒေါ်နှင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ညည်းခိုးထားတာပေါ့”

မထူးတော့ပါဘူး နောင်လူယုတ်မာ သူယူလာပြီး ငွေမှုံတို့

အပေါ် အပြစ်တွေပုံချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးလေးကြောနှင့် ဒေါ်နှင်း တို့ကိုတော့ အထိအခိုက်မခံနိုင်ပါဘူး ... ငွေမှုံပဲ အပြစ်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။ သူမ ခိုးယူလာတာ ဖြစ်ကြောင်းဝန်ခံလိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မ စားချင်လို့ပါ အရှေ့ကနေ ယူလာ ခဲ့ပါတယ်”

“သူခိုးမပဲ တန်ရာတန်ရာမလုပ်ဘူး ... ညည်းတို့စားရမှာက အကြွင်းအကျန်တွေလေ ... ပန်းကန်ဆေးတုန်းကဟာတွေရော ကျန်တာတွေ”

“မကျန်ပါဘူး ... ပန်းကန်တွေပဲရောက်လာတာပါ”

“တက်မယ့်ကျောင်းက ဆေးကျောင်းတဲ့ အောက်တန်းထွာ တဲ့ အကျင့်စရိုက်နဲ့ ထို့”

ဒေါ်သန္တာနီက ပြောဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားလို့တော်ပါသေး ရဲ့ ဒေါ်လေးနှင်းရောက်လာသည်။

“ငွေမှုံ ...”

“ဟင် ... ဒေါ်လေးနှင်း”

“ဘာတွေစဉ်းစားငေးမှိုင့်နေရတာလဲ ... ဟိုကောင်ကြောင့် လား ... ပန်းကန်တွေ ဒေါ်လေးနှင်းပါ ဝိုင်းသိမ်းပျံ့မယ် ပြီးပဲပြီ ပန်းကန်တွေကို ဒေါ်လေးနှင်းပါဝိုင်းသိမ်း၍ ပြီးသွားသည်။

“လာ ... ဒေါ်လေးနှင်းတို့လည်း ခိုက်ဆာနေပြီ စားကြ မယ်”

ဒေါ်လေးနှင်းရှေ့မှာပဲ ကျလာတော့မယ့် မျက်ရည်တွေကို ချက်တောင်တွေနှင့် ပုတ်ခတ်ထိန်းသိမ်းရင်း အပြုံးတွေနှင့်လိုက် ထာခဲ့ရသည်။

“အကျန်တွေဆိုပေမယ့် အကောင်းတွေလေ ... ငွေမှုံ ပေမယ့် ငွေမှုံလေးအတွက်တော့ ဟင်းတွေချန်ထားတယ်”

“ငွေမှုံမစားချင်တော့ပါဘူး ... ဒေါ်နှင်းရယ် ရင်တွေပြည့် နေတယ်”

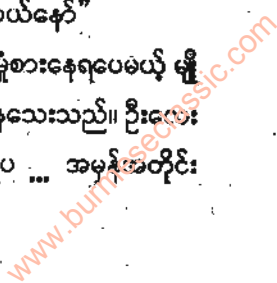
“စားစမ်းပါ ... ငွေမှုံလေး ဘာများစားရသေးလို့လဲ ဒေါ်နှင်း ခိုက်ဆာတယ် ... စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘာမှတွေးမနေနဲ့နော် ... စားစရာ ရှိတာစားပါ ... ဒေါ်နှင်းကစားဖို့မှူးပဲ”

“ဦးလေးကြောရောဟင် ...”

“လာလိမ့်မယ် ... ခြံထဲမှာသိမ်းနေတယ် ငွေမှုံကို ကျွေးနှင့် နှလေ ...”

“ငွေမှုံကိုလေ မိဘသဖွယ်ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးလို့ အောက်ပြီး ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါတယ်နော်”

ဒေါ်လေးနှင်း စိတ်ချမ်းသာစေရန် ငွေမှုံစားနေရပေမယ့် မျှီ မျှီ သူမ သူခိုးမအဖြစ် အပြစ်ခံရဖို့က ရှိနေသေးသည်။ ဦးလေး နှင်း ဒေါ်လေးနှင်းကိုလည်း ပြောမပြရဲပေ ... အမှန်အတိုင်း

ရှင်မြတ်နိုး

လည်း ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ... ငွေမှုံ ငိုချင်သည်။

“ညည်းလေးအားရှိမှ ပညာကိုကောင်းကောင်းသင်နိုင်မှာလေ ... ဒေါ်လေးနှင်းကတော့ ညည်းဘဝလေးကို အလှဆုံးဖြစ်စေချင်ပါတယ်အေ ... အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမယ်”

ဦးလေးကြွေလည်းရောက်လာပြီး ညစာကို အတူတူစားကြသည်။

“မောင်ချိုသာက ငွေမှုံလေးအတွက်တော့ စိတ်ပူပါတယ် ငွေမှုံဆာနေမယ် သွားကျွေးပါတဲ့ ... ဟိုကောင်လေးကို မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ မောင်ချိုသာခိုင်းတာပါ ... ငွေမှုံကို ပြဿနာဖြစ်မှာစိတ်ပူလို့ ထင်တယ်”

“စောင့်ရှောက်သင့်တာပေါ့ ... ငွေမှုံက သူ့ဦးလေးအရင်းရဲ့ မွေးစားသမီးပဲ သူ့လက်ထဲကို အပ်ခဲ့တာလေ”

ငွေမှုံ ဘာမှမကြားချင်တော့ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်လည်း မကြာခင် ဖြစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကိုတော့ ပြဿနာထဲ မပါဝင်စေချင် ငွေမှုံကြောက်နေမိ၏။ ဦးချိုသာ ဘယ်လိုထားကွယ်ပေးမှာလဲ မမခရမ်း အမိန့်ကြံဖာကို နာခံလွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ငွေမှုံ စားသောက်ပြီး သူမဂံလာခန်းလေးထဲ ဝင်လာမှ စိတ်သက်သာရသွား၏။ သူမ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရတာက သူ့ခိုးမဟု ဣပ်စွဲခံရခြင်းဖြစ်သည်။

“နောင် ... ယုတ်မာတဲ့ကောင် နင့်ကိုမှန်းတယ် ... နင်း”

စိုးလပြည့်စာပေ

ပါနဲ့အဝေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

သားအဓိကမှ အောက်တန်းကျတာဟဲ့”

ဦးလေးကြွေနှင့် ဒေါ်လေးနှင်းတို့ဒေါသတွေ ထွက်မှာစိုးရိမ်၍ ငွေမှုံ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးချိုသာနဲ့ မမခရမ်းတို့ မင်္ဂလာပွဲမှာလည်း အတိတ်ကောင်းတွေ ဆောင်စေချင်ခဲ့သည်။ ငွေမှုံ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလွန်း၍ တစ်ယောက်တည်းကျမှ မျက်ရည်တွေက အိမ်ခန်းထဲကျနေရ၏။ ကြိတ်မှိတ်ငိုကျွေးမိနေသည်။

တောင်းနေ ... ငွေမှုံကို ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး အဖြစ် ဦးချိုသာ မမြင်ပါနဲ့နော်”

“ငါသိတယ် ... အဲဒီကောင်လေးကိုလည်း သတိထားပါ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တဲ့”

“မင်းဘဝတက်လမ်းအတွက် အရေးကြီးတယ် ... တခြား အာအကြောင်းမှ ငါမပြောချင်ဘူး ငွေမှုံချယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

ချိုသာပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီး ပေးလိုက်သည်။

မိလားပွဲ ညက်စွက် နောင်ဆိုတဲ့ကောင်က တမင်သက်သက် ယုတ် ဘာတာ ချိုသာသိနေသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာပြောပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ သူ သိသဖြစ်ရ၏။ ခရမ်းနှင့် အတိုက်အခံမပြောလိုခဲ့ ... ငွေမှုံကို သူ အထွန်အမင်းသနားမိနေသည်။

“မောင် ... ”

“ဟင်”

“ခရမ်းနဲ့မောင် ဟန်းနီးမွန်းထွက်ဖို့ကိစ္စလေ ငွေဆောင် မိမိမြေကို ခရမ်းရွေးထားတယ် ... မောင်သဘောကျရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ... ခရမ်း မင်းသေဘာပဲလေ”

“မောင်ကလည်းလေ ပြောလိုက်ရင် ခရမ်းသဘောကြီးပဲ ... ဒါပဲတလေ မောင့်သဘောလေးလည်း ပြောပါဦး ခရမ်းကလေး ... မိမိကြားခရီးစဉ်သွားချင်တာ ခရမ်းအလုပ်ကိစ္စတွေ ရှုပ်နေလို့သိ

အခန်း (၁၁)

“ငွေမှုံချယ်”

“ရှင် ... ”

“ရော ... မင်းကျောင်းကိစ္စတွေမှာ သုံးဖို့ငွေကို မင်းယူထား ပါ”

ဦးချိုသာပေးတဲ့ငွေတွေကို ငွေမှုံလက်မခံချင်ပေမယ့် ကျောင်းတက်ဖို့ကလည်း ငွေမှုံအတွက်အရေးကြီးလွန်း၍ ငွေတွေကို လက်ခံလိုက်ရသည်။ တိုက်ကြီးထဲမှာ ငွေမှုံသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေ တုန်း ဦးချိုသာကလာရောက်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ မမခရမ်း ရေချိုးအိမ် ထဲဝင်နေတဲ့အချိန်ဖြစ်သည်။

“မင်းစာကိုကြိုးစားပါ ... ဒါက မင်းကိုငါ ကတိအတိုင် လုပ်ဆောင်ပေးတာပဲ သတိထားနေ ... ”

“ဟို မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲညက ငွေမှုံမုန့်တွေခိုးစားတာ မတူဘူး”

ရှင်မြတ်နိုး

လား ... နောက်မှ ကမ္ဘာပတ်ပစ်မယ်”

“ပြည်တွင်းခရီးစဉ်လည်း ကောင်းပါတယ် ... ခရမ်း မောင်လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေများနေတယ်လေ”

“မောင် ...”

“ပြော”

“ခရမ်းတို့ ခရီးထွက်နေတုန်း ဒီမှာစောင့်ရှောက်ဖို့ မမသန္တာတို့ သားအမိကိုလာနေပေးဖို့ ခေါ်ထားတယ် ... ခရမ်းအကူအညီ တောင်းလိုက်တာပါ ... ဒေါ်နှင်းတို့ကို စိတ်မချလို့ ခရမ်းက အတမ်းသန့်ရှင်းနေစေချင်တယ် ... မမသန္တာဦးစီးပေးဖို့ပါ”

ခရမ်းရဲ့အစ်မနှင့် နောင်လာနေမယ်ဆိုတာကို ချိုသာလှစွာ မခံချင်ပေ။ ငွေမှု့အတွက် စိတ်ပူ၍ဖြစ်သည်။

“မောင့်အလုပ်သမားတွေကို မှာထားပါဦး ... မမသန္တာ စကားကို နားထောင်ဖို့ ဒေါ်နှင်းက ခွန်းတုံ့ပြန်ချင်တယ်လေ ... ဟိုဟာမလေးက အကျင့်မကောင်းဘူး သူခိုးမ”

မင်းတူနောင်က ယုတ်မာတာမောင်မြင်တယ်ဟု ပြောချင်ပေမယ့် မထွက် ... ငွေမှု့ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ နေထိုင်စားသောက်ရေးတွေ ထိခိုက်မှာစိုး၍ မပြောဖြစ်။ သူ့အတက်နှင့်သူစူးရပြီး ငွေမှု့ ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် ငွေမှု့ အနှိမ်ခံရအောင် သူလုပ်ခဲ့တာ သူ နောင်တတွေရနေခဲ့သည်။

“မောင် ... ခေါ်လိုက်ပါ ... ဦးကြွေရော ဒေါ်နှင်းရော ...”

ဟာမလေးရော ... ကဲ ခရမ်းသဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်မယ် ... စောင်အသာကြည့်နေ”

မောင့်အလုပ်သမားတွေကို အဝေးလွင့်သွားအောင် ခရမ်း လှုပ်ပစ်ချင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး ... ငွေမှု့ချယ်ကို ကြည့်စေရ မတန်မရာ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ပြုရမှာလည်း အောင့်သက်သက်နှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်။

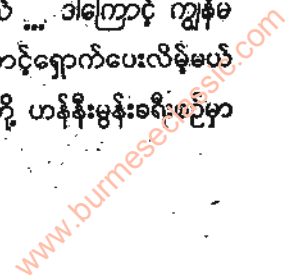
“ဒင်းကို မောင်စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ပြောနိုင်မလား ... အရှုပ်ထုပ်မ ...”

စိတ်ထဲကနေ ဒေါသတကြီးကြိမ်ဝါးမိသည်။ တမင်နောင်ကို ခေါ်ထားလိုက်တာ ငွေမှု့ချယ်ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပါ ... မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မောင်ကင်းရှင်းကြောင်း သိထားပေမယ့် ငွေမှု့ချယ်က စွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသည်ဟု ထင်မိနေ၍ဖြစ်၏။ မမသန္တာကိုလည်း နှိပ်ကွပ်စေခိုင်းထားသည်။

“ဒေါ်နှင်း ဦးကြွေ ငွေမှု့ အားလုံး ဒီကိုလာခဲ့ကြပါ”

သူမ အော်ခေါ်လိုက်သဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြတဲ့သူတွေ ပြေးထွက်လာကြသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့ ဒီညခရီးထွက်မယ် ... ဒါကြောင့် ကျွန်မအစ်မနဲ့ တူလေးကလာပြီး ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မယ် ... သူတို့စကားကို နားထောင်ပါ ... ကျွန်မတို့ ဟန်နိုးမွန်းခရီးစဉ်မှာ

စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်အောင်နေထိုင်ပေးကြပါ”

ချိုသာလည်း သူ့အလုပ်သမားတွေကို အားနာပေးမယ့် ခရမ်းကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာမှမလုပ်လို၍ မလွဲသာမရှောင်သာတော့ဘဲ အားလုံးအေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ဖို့ ခရမ်းအလိုကျပြောပေးလိုက်ရသည်။

“ဦးကြွေရော ... ဒေါ်နှင်းရော အားလုံး မမသန္တာစကားကို နားထောင်ကြပါ ... ပြဿနာ မတက်စေချင်ဘူး ... ဒီတိုက်ကြီးကို သတိစိရိယနှင့် နေကြပါ”

“မောင်ချိုသာရယ်၊ ဒေါ်နှင်းတို့ အမြဲတမ်း ဒီတိုက်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်တာပါကွယ် ... အထူးတလယ်မှာကြားနေဖို့မှ မလိုတာ”

“ဒေါ်နှင်းအဲဒီလို စောဒကမတက်ပါနဲ့ ကျွန်မစကားကို ခုခံပါ အခုက မောင်တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်တော့ဘူးနော် ခရမ်းလည်း ရှိတယ်”

“စိတ်ချပါ မမခရမ်း ... အားလုံး အဆင်ပြေစေရပါမယ် စိတ်ချပြီးတော့သာသွားပါနော်”

“ညည်းအထူးသတိထားပါ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်စကားသံတွေ မကြားချင်ဘူး ... အဓိက ကိုယ်ကျင့်တရားပဲ”

ခရမ်းပြောရဲ့ အထက်စီးကနေ ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာကို

ဒေါ်နှင်းမကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ဒေါသတွေထွက်နေသည်။ ငွေမှုံက ဒေါ်လေးနှင်းအား လက်တို့၍ ထိန်းသိမ်းနေရ၏။ ဦးချိုသာက လှည့်ထွက်သွားသည်။

“တောက် ... တော်တော်ကြီးကျယ်နေတယ် အရှင်က ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးအေ ... မောင်ချိုသာနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ မောက်စာနေတာပါ ... သူဌေးကတော်ဖြစ်သွားလို့လေ ဒေါ်လေးနှင်းတော့ အလုပ်ကနေတောင် ထွက်ချင်နေပြီ”

“မနှင်း ဒေါသကိုထိန်းစမ်းပါ ... ငွေမှုံလေး ကျောင်းတက်ခွင့်ရတာပဲ ... ဧမောင်ချိုသာက ပိုက်ဆံပေးထားပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်နှင်းရယ် ... ငွေမှုံတောင်းပန်ပါတယ်နော် ... သူဌေးတွေကတော့ ဒီလိုပဲ အလုပ်သမားတွေအပေါ် နှိမ်နွှပ်ဆက်ဆံရမှာပါပဲလေ”

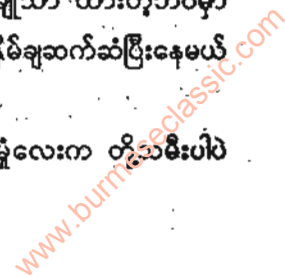
“ငွေမှုံ ... ”

“ရှင် ... ”

“ညည်းလေးကတော့ အမြဲတမ်းနှိမ်ချခံနေတယ် ... ဘာဖြစ်လို့များ ဒေါသထွက်တတ်ရတာလဲ”

“ဖေဖေသောင်းကြောင့်ပါ ... ဦးချိုသာ ထားတဲ့ဘဝမှာ ငွေမှုံနေရမယ် ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ နှိမ်ချဆက်ဆံပြီးနေမယ် ငွေမှုံ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မနှင်းရာ ငွေမှုံလေးက တို့သမီးပါပဲ”

ရှင်ပြတိုက်

တို့တွေလည်း တခြားနေရာမှာ နေဖို့က အဆင်မှမပြေတာ့ ငွေမဲ့လေးအတွက် ကြည့်ရမယ်”

“မောင်ချိုသာတစ်ယောက် မိန်းမကြောက်ရတာတော့ လွန်တယ် ... နုချောလိုက်တာ မောင်ချိုသာက လူတော်လူကောင်းပါ ...”

“ဒါကတော့ မိန်းမရသွားပြီလေ ... ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ထားလိုက်ပါ”

ငွေမဲ့ကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ နှိမ်ချဆက်ဆံခံရပါစေ နေမယ် ... ဦးချိုသာကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး ငွေမဲ့ကို လက်ခံထားပေးတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။

“လေးလေးသောင်း မနေခဲ့ပါနဲ့ ... ချိုသာတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ မေမေနဲ့ချိုသာ ရန်ကုန်မှာ အားကိုးရာလည်းမရှိပါဘူး ... လေးလေးသောင်းက သူစိမ်းတွေအတွက် ချိုသာတို့ကို စွန့်ပစ်ထားမလို့လား”

ဖေဖေသောင်းကလည်း ငွေမဲ့တို့သားအဖနှင့်ပဲနေခဲ့သည်။

“ငွေမဲ့လေးအတွက် စိတ်ပူတယ် ... ဒီကောင်ကျော်ကျော် ငွေ အရမ်းသောက်ပြီး သမီးကိုမစောင့်ရှောက်နိုင်တော့ဘူး”

ဦးချိုသာ အတင်းအကျပ်ခေါ်နေခဲ့တာ ငွေမဲ့မှတ်မိနေသည်။ ငွေမဲ့ကို ကြည့်တဲ့ ဦးချိုသာရဲ့အကြည့်တွေက မုန်းတီးခါးသည်လွန်းနေ၏။ ငွေမဲ့ ထိုအချိန်က ငယ်သေးသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။

“ငွေမဲ့ ...”

“ရှင်”

“ဟိုနေ့က ကိစ္စ ညည်း မုန့်တွေခိုးမစားဘူးဆိုတာ ဒေါ်နှင်းသိတယ် ... ဟိုကောင်လူရှုပ်လေး ကလီကမာလုပ်တာမဟုတ်လား”

“အဲဒီကိစ္စတွေ ထားလိုက်ပါတော့နော် ... အရေးကြီးတာက ငွေမဲ့တို့ ဦးချိုသာမျက်နှာမပျက်ရအောင် နေထိုင်ကြရမယ်လေ”

“ငွေမဲ့လေးကြောင့် သည်းခံနေရတာ ဒေါ်နှင်းစိတ်နဲ့ဆို ပြောဆိုပြီး အလုပ်ထွက်တာကြာပြီ”

“မနှင်းရယ် မင်းဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်စမ်းပါကွာ ငွေမဲ့လေးအတွက်ပဲကွာ”

ဦးလေးကြောနှင့် ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကိုလည်း ငွေမဲ့သနားမိသလို ကျေးဇူးလည်းတင်မိနေသည်။ ငွေမဲ့အား မိဘသဖွယ် စောင့်ရှောက်ကြသည်။ ဖေဖေသောင်းဆန္ဒတွေကို ငွေမဲ့ဖြည့်စွမ်းပေးမှ ဖြစ်မယ့် ကျန်တာတွေကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး ငွေမဲ့ဘဝပဲလေ ထိဆိုးမပဲ မဟုတ်လား ... ငွေမဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေလျှင် ဒေါ်လေးနှင်း ဒေါသထွက်မှာစိုးရိမ်၍ ငွေမဲ့ သီချင်းလေးတအေးအေးနှင့် ကြမ်းတိုက်နေလေသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“ရှင် မမခရမ်း သွားတော့မလို့လား ... ငွေမှုံလိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

“ပို့ပေး ... ”

အဝတ်အစားတွေ အပြည့်ထည့်ထားသော အဝတ်သေတ္တာအား ငွေမှုံမနိုင်မနင်း သယ်သွားရတာကို ချိုသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဒီကောင်မလေးကလည်း နှိမ်ချလွန်းပါတယ် ... ဒေါသလည်း မထွက်တတ်ဘူး ... သူသာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အညှိုးအတေးတွေ လက်စားချေတာတွေ လုပ်ခဲ့၏။ မဆင်မခြင်လုပ်ခဲ့သည်။

“ငွေမှုံရယ် မင်းမှာအပြစ်မရှိပါဘူး ... အဖြစ်မှန်တွေသာ မင်းသိရင် ကိုယ့်ကိုမုန်းတီးရှုံ့ရှာသွားမှာပါ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

ချိုသာ စိတ်ထဲကနေ အထပ်ထပ်တောင်းပန်နေမိသည်။ ငွေမှုံလေး သည်းခံနိုင်လွန်း၏။ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်လိုက်တာကွာ ဦးချိုသာ တောင်းပန်မိတယ် ... မင်းဘဝလေးရပ်တည်နိုင်ဖို့ အစွမ်းကုန်ဖြည့်စွမ်းပေးပါမယ် ခရမ်းနှင့်အတိုက်အခံမလုပ်တာ ငွေမှုံဘဝရှေ့ရေးကြောင့် ... ဦးလေးကြောင့် ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကိုလည်း တောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဟဲ့ ... ”

“ရှင်”

ငါ့နှုတ်ခွေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

“နင့်ကို သေသေချာချာ မှာထားမယ်နော် ... အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ နင့်ဟာနှင့် ဘယ်ကျောင်းပဲတက်တက်နော် အစေခံမက အစေခံမပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမခရမ်း ... ”

“ပြောလိုက်ရင် မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုပဲ ကုတ်ကမြင်း”

ဦးချိုသာက ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်မှ ငွေမှုံ သက်သာရာရသွားသည်။ မွန်းကျပ်လိုက်တာ သေပစ်ချင်ပါတယ် ... တို့ကောင်က မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ် ... နောင် ဘာဖြစ်လို့ ထားရတာလဲ စိတ်မချစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲနှင့် ဒေါ်သန္တာနီဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကိုလည်း ငွေမှုံကြောက်နေမိ၏။ ငွေမှုံ တိုက်ကြီးထဲ မဝင်သေးဘဲ ခြံထဲမှာ ခဏထိုင်နေမိသည်။

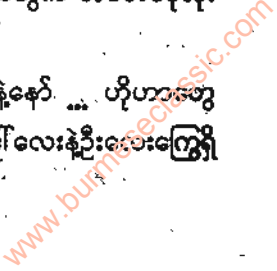
“ငွေမှုံလေး ... ”

“ဟင် ... ”

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ... ဟိုဟာမ ဘာတွေပြောဆိုသွားလို့လဲ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ဒေါ်လေးနှင်းတို့ ရှိတယ်”

“ငွေမှုံကို ဘာမှမပြောပါဘူး ... ဒေါ်လေးနှင်းရယ် တစ်ခါအလေ ဖေဖေသောင်းကို လွမ်းလို့ပါ ငွေမှုံအတွက် ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးဆပ်သွားတာပါ”

“ငွေမှုံလေး ဘာမှစိတ်ထိခိုက်မနေနဲ့နော် ... ဟိုဟာတွေ အရာထဲလာရင်လေ လုံးဝအနားမကပ်နဲ့ ဒေါ်လေးနဲ့ဦးလေးကြော့ရှိ

ပါတယ် ... ငါတော့လေ နောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ကြည့်မရဘူး”

“ငွေမှုံအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့နော် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ငွေမှုံနေတတ်ပါတယ်”

“ဟိုဟာမကြီးက အာတာတွေပါဝါတွေ ပြမှာသေချာတယ် သက်သက် အဓိပ္ပါယ် မရှိတာ လာထားသွားတာ ... သိပ်ပြီး အရေး မစိုက်နဲ့နော် ... ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရင်လည်း နောက်မှကြည့်ရှင်း မယ် ငွေမှုံဘာမှ ခိုင်းတိုင်းမလုပ်ပေးနဲ့ ငွေမှုံလေးကို ဟိုကောင်က မဟားဒယားလုပ်မှာ စိုးရိမ်တယ်”

ငွေမှုံလည်း ကြောက်ပါတယ် ... နောင်က ငွေမှုံဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်နေသည်။ ဦးချိုသာတို့ မင်္ဂလာခရီးမှာ လှော် ရွှင်မှုတွေနဲ့ပဲ ပြည့်နက်နေစေချင်သည်။

“ဦးချိုသာကို ငွေမှုံမမှန်းပါဘူး ... ပေးဆပ်ချင်ပါတယ်လေ ဦးချိုသာ သံယောဇဉ်ကြီးရတဲ့ ဦးလေးအရင်းကို ငွေမှုံက အပိုင် သိမ်းယူထားမိတာ မဟုတ်လား”

ဦးချိုသာအတွက် ငွေမှုံပေးဆပ်ချင်သည်။ ဦးချိုသာထားရာ မှာနေ စေရာကိုသွား ဘယ်လိုဘဝမျိုးဖြင့် နေထိုင်ရပါစေ ငွေမှုံ ကျေနပ်စွာ နေထိုင်လိုသည်။

“ငွေမှုံလေး အနားယူတော့ နောက်ဆိုစာတွေများလာပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေ လျော့လုပ်တော့ သွား ကိုယ့်အခန်းကိုသွားနားနေ တော့ ဟိုသားအိမ်လာတော့မယ် ... ဒေါ်နင်းကြည့်လုပ်မယ်”

“ငွေမှုံအတွက်နဲ့ ဒေါ်နင်းပြဿနာမတက်ပါနဲ့နော် အလုပ် တွေလည်း ငွေမှုံ တတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်းကူလုပ်ပေးပါ့မယ် ဒေါ်လေးနင်းအသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ငွေမှုံလေးကလေ အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းတယ် သနား စရာလည်းကောင်းတယ် ... လင်ကောင်းရမှာပါ သွားပါ အနားယူ တော့ ...”

ငွေမှုံကိုယ်တိုင် နောင်ကို ရှောင်နေချင်၍ သူမနေထိုင်ရာ အလုပ်သမားတန်းလျှားလေးဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၂)

သူစိတ်တွေက အပျော်ခရီးဟန်းနီးမွန်းအတွက် ခံစားလို့ မရနိုင်ပဲ ငွေမှုံချယုံကိုသနားနေရင်း စိတ်ပူပင်ပန်းနေခဲ့သည်။

“နောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ငွေမှုံကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် မုန့်ကိစ္စလည်း ဒီကောင်ယူတာ ငါကိုယ်တိုင်တွေ့လိုက်တာပဲ ငွေမှုံကို ငါကကွယ်ပေးသင့်ပါတယ်”

အဖြစ်အပျက်တွေက ချိုသာမဆင်မခြင်လုပ်မိတာမိလေးလေးသောင်းလည်း မသေခင် စိတ်သောကတွေ ခံစားသွားရရှာသည်။ သူကတိပေးလိုက်ပေမယ့် မလွဲသာမရှောင်သာ သဘောမျိုးဖြစ်နေ၏။ ငွေမှုံအပေါ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်တုန့်ပြန်နေခဲ့သည်။

“ငွေမှုံရယ် ဦးချိုသာ အရမ်းခံစားနေရတယ် ... ငွေမှုံကို ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် ဦးချိုသာတမင် သက်သက် မုန်းတီးစိတ်

တွေနဲ့ တွန်းပို့ခဲ့တာပါ”

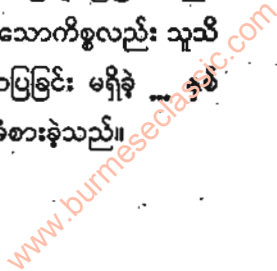
ချိုသာ စဉ်းစားမိတိုင်း ဖြေလို့မရနိုင်အောင် ခံစားနေရသည်။ ခရမ်းကိုလည်း ခံစား၍မရ ... ငွေမှုံကို မတရားညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသည်ဟု ထင်မိနေ၏။ နောင် ... မင်းတော့လား ငွေမှုံကို ဇော်ထားရဲဇော်ကားကြည့် သူ စိတ်ထဲကနေကြိမ်းဝါးနေမိ၏။ ကားပေါ်မှာ ခရမ်းက သူပခုံးပေါ်မှီတွယ်၍ အိပ်စက်နေသည်။

“ငွေမှုံလေးရယ် ... ဦးချိုသာ တောင်းပန်ချင်ပါတယ် အဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်းပြဖို့တောင် ဦးချိုသာမှာ သတ္တိမရှိပါဘူးကွာ”
မေမေမဆုံးခင် တစ်လလောက်အလိုတွင် သူ့ကိုပြောခဲ့သည်။

“သားရယ် ... ငွေမှုံလေး အရမ်းသနားစရာကောင်းပါတယ် ချစ်ရည်လေးကလည်း ချောတယ် သားလေးလေးကလေး ငွေမှုံနဲ့ သားကို လက်ထပ်စေချင်နေတယ်”

“ဟာ ... မဟုတ်တာပဲ မေမေ သက်လက်မခံနိုင်ဘူး ငြိတော့ အသက်ချင်းကလည်းကွာတယ်”

ငွေမှုံကို သားအရမ်းမုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မပြောခဲ့ ... မေမေက အကြောင်းရင်းကိုမေးလျှင် မဖြေချင်၍ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ကျော်ငွေနှင့် မေမေတို့ ဖောက်ပြန်သောကိစ္စလည်း သူ့သိထားကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်း မရှိခဲ့ ... နှစ်သိန်းများစွာ တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“အသက်ကွာတာက အရမ်းအကွာကြီးမှ မဟုတ်တာပဲ သားရယ် ငွေမှုံလေးကို သားစောင့်ရှောက်သင့်ပါတယ်”

ချိုသာ အပြတ်သားဆုံး ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်။ ငွေမှုံကို စောင့်ရှောက်နေဖို့ နေနေသာသာ သူစိတ်ထဲမှာ အမှုန်ကြိတ်ပစ်ချင်နေခဲ့၏။ အနှိမ့်ဆုံးဘဝမှာ ထားချင်နေခဲ့သည်။

“ဦးချိုသာအတွက် ငွေမှုံကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အခွင့်အရေးက နည်းပါးသွားတယ်”

တွေးမိတိုင်း ငွေမှုံလေးကို သနားနေမိသည်။ ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရ။ နောင်တတွေနှင့် သူရင်တွေမွန်းကုပ်နေရ၏။ ငွေဆောင်ကမ်းခြေသည် သူ့အတွက် ပူလောင်နေသည်။

“မောင်”

“ဟင် ... ခံရမ်းနိုပြီလား မင်းတစ်လမ်းလုံးအိပ်လာတာထဲ ထတော့ ... ငွေဆောင်ကမ်းခြေတောင် ရောက်ပြီပဲ”

“မောင်တဲ့ထူလေ ...”

“ထပါခရမ်းရယ် ဟိုမှာကိုလှူရှိနေတယ် ကလေးဆန်တဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်သင့်ပါဘူး”

“မောင်ကလည်းလေ ဘာတွေ ရှက်နေရတာလဲ ... ကိုလှထ ခရမ်းကုမ္ပဏီက ဒီရိုင်ဘာပဲ ခရမ်းတောင် မရှက်တာ”

ခရမ်းက လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင် ပွတ်သီးပွတ်သစ် လုပ်နေခဲ့တာတွေကို သူ လုံးဝ မနှစ်သက် ... ဒီရိုင်ဘာကိုလှထ

ရှောင်ထွက်သွားသည်။

“မမခရမ်းရော အစ်ဇိုရော လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ ဘာမှ ရှက်စရာမရှိပါဘူးဗျာ ... ကျွန်တော် ရွာထဲက ဆွေမျိုးတွေ အိမ်မှာ တည်းမယ် ... ပြန်မယ့်နေ့ ဖုန်းဆက်လိုက်နော်”

“အေး သွားနေလိုက် ... ကိုလှက ဒီနားမှာ ဆွေမျိုးတွေရှိ ဘယ်လေ သူ့ဇာတိပဲ”

ခရမ်းက ပျော်ရွှင်နေသလောက် ချိုသာကတော့ မပျော်ရွှင်နိုင်။ မြေလှမ်းတိုင်းက လေးလေးလံလံကြီးဖြစ်နေသည်။ ပြန်ချင်သူ၏။ ငွေမှုံကို စိတ်မချနိုင် ဦးလေးကြောဆီလည်း ဖုန်းဆက်သတိ ထားချင်သည်။

“အား ... မောင်ရယ် စိတ်ထဲမှာ လန်းဆန်းတက်ကြွပြီး အေးသွားတာပဲ ... မောင်နော် အလုပ်တွေကို ခေါင်းထဲကနေ နုတ်ပစ်ထားလိုက်ပါ”

ပင်လယ်လေအေးက သူ့စိတ်ကိုတော့ မလန်းဆန်းသွားစေနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ငွေမှုံအတွက် စိတ်တွေ မီးတောက်တော့မမတ် နှုတ်ထောင်နေရသည်။

“မောင် ...”

“ဟင် ...”

“ထ ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ခရမ်းရာ”

“လမ်းလျှောက်မယ်လေ ... အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ ... ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ အရာသာကို မောင့်လက်ကိုတွဲပြီး ခံစားချင်တယ် ထပါ မောင်ရဲ့”

ချိုသာ ငြင်းဆန်ချင်ပေမယ့် ခရမ်းမကျေမနပ်ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်သည်။ ငွေမှုံအတွက် ခရမ်းရဲ့အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နေရ၏။ စိတ်တွေပင်ပန်းနေသည်။

“ခရမ်းတို့ မင်္ဂလာဦးညမှာ အရမ်းပျော်ရွှင်စရာတွေနဲ့ပဲ ပြည့်နှက်စေချင်တယ်မောင်ရယ်နော် ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်နိုင်မှာတဲ့”

“မောင်ကတော့လေ စီးပွားရေးပဲ စဉ်းစားတယ် ခရမ်းဝင်ငွေကောင်းပြီး ချမ်းသာမှ လူမှုဘဝတွေက ပြီးပြည့်စုံနိုင်မှာပေါ့”

“မောင်ကလည်း ခရမ်းကို ဒီလိုကြီးအကြောင်းပြပြီး အေးစက်စက်ကြီးနဲ့ အရင်ကထက်တောင် မောင့်ဘက်က ပိုစိမ်းထားသလိုပဲ ... ဟိုကောင်မလေးကြောင့်လား”

“ဘာပြောတယ်”

“ဒီကောင်မလေးရောက်လာမှ မောင်လေစိမ်းတွေထာတိုက်နေတယ် ... ခရမ်းသတိထားမိနေတယ်”

“ဟာကွာ ... ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောနေရတာ

လဲ”

“မောင်”

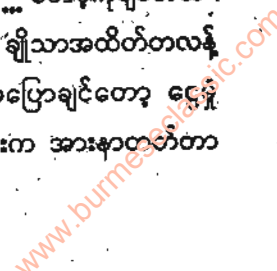
“ဟင်”

“ခရမ်းလေ မောင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ အခုတလော သာဝန်ကြောင်ချင်နေတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်လေ ဒီကောင်မလေးကို မောင်က အရေးအရာမလုပ်ချင်လို့ အိမ်စေအဆင့်ထားခဲ့တာပဲ”

မောင့်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ခရမ်းတမင်စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေမှုံက ချောလှမ်းနေတဲ့အပြင် ဆေးကျောင်းလည်း တက်မှာဆိုတော့- ခရမ်း မနာလိုဖြစ်နေရ၏။ နောင်နှင့်လည်း ဣဘောတူလိုက်တယ် ... နောင်က လက်ကျောမတင်းဘူး ဘာအလုပ်မှလည်း လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ... ပညာရေးလည်း ညံ့တယ် ... မမသန္တာက သဘောမတူဘူးဆိုလို့ ခရမ်းအတော်လေး ဖြည်းဖြူပြောဆိုထားရသည်။

“မောင်ကလေ ခရမ်းအတွက် အိမ်စေမလေးတစ်ယောက် ခေါ်လာပြီး လက်ဆောင်တောင်ပေးခဲ့တာပဲ ... Sorry နော် ... ခရမ်း အတွေးချော်သွားတယ် ... ကဲပါ မင်္ဂလာဟန်နီးမွန်းခရီးမှာ အော့ ပျော်ပျော်လေး နေကြရအောင်ပါနော် ... မောင်ကိုချစ်တယ်”

ငွေမှုံ နာမည်ပါလာပြီဆိုတော့လည်း ချိုသာအထိတ်တလန့်နှင့် ခရမ်းကိုဆန့်ကျင်ဘက်စကားတွေ မပြောချင်တော့ ငွေမှုံညာရေးထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်လာသည်။ ခရမ်းက အားနာတတ်တာ

မဟုတ် ချိုသာကာကွယ်ပေးနိုင်တာကတော့ ခရမ်းစိတ်မကွက်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

“ကဲပါ ခရမ်းရယ် ... စိတ်ရှုပ်စရာစကားတွေ ပြောမနေဘဲ နဲ့တော့ကွာ ... ခရမ်းပြောတာ အမှန်ပဲ ... မောင်တို့မင်္ဂလာဦးညမှာ ပျော်ပျော်လေးနေကြမယ် ရေထဲဆင်းရအောင် ခရမ်းကိုမောင်တွေ ခေါ်သွားမယ်နော်”

“မောင်ကလည်းလေ တကယ်ပဲကွာ”

သူ ခရမ်းခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ချီ၍ ရေထဲဆင်းလာခဲ့ သည်။ ခရမ်းနေရာမှာ ငွေမှုံဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ မေမေရော လေးလေးသောင်းကပါ ငွေမှုံနှင့်လက်ထပ်စေလို့ခဲ့ကြ ၏။ သူ ငြင်းမိခဲ့တာပါ နောင်တတွေရနေသည်။

“မောင်”

“ဟင် ...”

“ခရမ်းကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“ချစ်တယ် အရမ်းချစ်တယ် ... အချစ်ဆိုတာကို အခုမှ ခံစားမိလာသလိုပဲ”

သူ ခရမ်းကိုဖက်နမ်းမိနေသည်။ သူတကယ်ခံစားနမ်းနှိတ် မိနေတာက ငွေမှုံကိုပင် ... သူရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့မိန်းကလေးတို့ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိသွား၏။ လူရှင်းတဲ့ ကျောက်ဆေး အကွယ်အထိ တဖြည်းဖြည်းတိုးရွေ့သွားပြီး အနမ်းတွေကြာရှည်နေ

သည်။

“အား ... မောင်ရယ် ထွတ်ပါဦး ... ခရမ်း အသက်ရှူကျပ် လာပြီ”

ခရမ်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်မှ သူ့ရဲ့ ထွတ်ထွက်သွားတဲ့ အသိတွေပြန်ဝင်လာသည်။

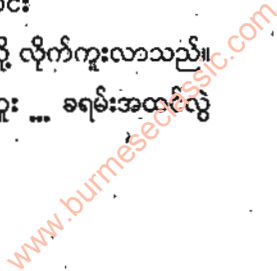
“ဟင် ... ခရမ်း မင်း မင်းကို”

“မောင်ရယ် ... တကယ့်ကို အရူးအမူးပဲ ရည်းစားဘဝက တောင် ခရမ်းလက်လေးကို ကိုင်ဖို့တောင် တွန့်နေတဲ့လူက”

ရဲတုတ်တုတ် ခရမ်းနှုတ်ခမ်းကိုကြည့်ပြီး သူ ခပ်ကြောင် ကြောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ နမ်းမိသွားတာ ငွေမှုံအမှတ် နှင့်ပါ ... မင်းရူးသွားပြီလား ခွန်းချိုသာရာ ဘာတွေဖြစ်သွားရ တာလဲ ... ရူးသွပ်တာလား ... မဖြစ်သင့်ဘူး ... မင်းက လူလွတ် ခု မဟုတ်တာ ... အိမ်ထောင်နဲ့ သူ့ရှက်ပြီး ခရမ်းနှင့်ဝေးရာသို့ ထူးခတ်လာခဲ့သည်။

“မောင် ... ရက်သွားပြီဟေ့ ... မောင်ရယ် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် နမ်းတာ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ ... ခရမ်းပျော်လိုက်တာ ... မောင်က ချစ်တယ်လို့ပြောလို့လေ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ခရမ်းက ရယ်မောလျက် သူ့နောက်သို့ လိုက်ကူးလာသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး ချိုသာ မင်းမရှေ့လင့်သင့်ဘူး ... ခရမ်းအထင်လို့

သွားရင် ငွေမှုံဘဝပျက်ရမယ် ... ခရမ်း ယုံကြည်အောင် မင်းနေထိုင်
ရမယ် ... သတိထားစမ်းပါ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ သူ့စိတ်တွေကို
ပြန်ထိန်းချုပ်ရသည်။

“မောင်နော် စောစောကလေး အရမ်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခရမ်း
ကိုများ ကျောက်ဆောင်အကွယ်တွေအထိ အတင်းခေါ်သွားပြီးများ
အခုမှ ရှက်နေရတာလဲ”

ခရမ်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား သိုင်းဖက်လျှက် မျက်နှာလေး
ကို မော့ပေးနေပြန်သည်။ သေလိုက်စမ်း ခွန်းချိုသာ မင်းဘာဖြစ်
လို့များ တွန့်ဆုတ်နေရတာလဲ ... မထူးတော့ပါဘူးကွာ ငွေမှုံ အမှတ်
နဲ့ပဲ နမ်းပစ်မယ် ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ငွေမှုံကိုချစ်တယ်ကွာ ... အလိုထိ
သင့်မော့ပေးနေတဲ့ ခရမ်းကို နမ်းပစ်သည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ခရမ်းက သဘောကျစွာရှယ်မော့ပြေးလွှားနေသည်။ သူ့
နောက်မှ လိုက်ဖမ်းပြီး အနမ်းမိုးတွေရွာ၏။ သူ့နှလုံးသားတွေ နေ
ထွေးလိုက်ခါနေသည်။ ရေထဲမှာ အကြာကြီးနေပြီးမှ အဆောင်
ပြန်လာခဲ့၏။ ခရမ်းတစ်ယောက် တဟင်းဟင်းရယ်မော ပျော်ရွှင်
နေလေသည်။

“မောင်ရယ် ခရမ်းဘဝမှာလေ မောင့်ဆီက အချစ်တွေ
လို့ တောက်လျှောက်လုံးမှာ ပျော်ရွှင်ရဆုံးပဲသိလား ... မောင်

ခရမ်းလုံးဝ မထင်မှတ်လောက်အောင် အချစ်ကြမ်းတာပဲ”

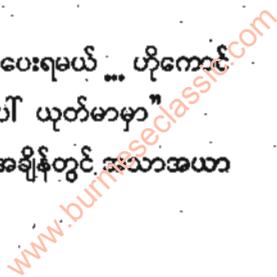
ခရမ်းစကားတွေကို သူထက်ပြီး နားမထောင်လိုတော့ ရှက်
လည်းရှက် မျက်နှာလည်းပူမိသည်။ မထင်မှတ်ပဲနှင့် အချစ်အတွက်
ရင်ခုန်ခံစားရပြီး ခရမ်းကိုလည်း ငွေမှုံအဖြစ်ပဲတွေး ထင်မှတ်နေခဲ့
၏။ ဦးချိုသာ ရူးချင်တယ် ငွေမှုံလေးရေ ဆင်ခြင်တုန်တရားတွေ
တင်းလွတ်နေတယ် ... ဦးချိုသာ အမှားတွေ အမြဲတမ်း လွန်ကျူး
မိရတယ် ... ပြီးမှ နောင်တရတယ် ဦးချိုသာနဲ့ ငွေမှုံတို့ရဲ့ ဖူးစာကံ
ကြမ္မာကြောင့်ပဲ ထင်တယ် ... ဆိုးဝါးလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

“မောင့်ကို ခရမ်းချစ်တယ် ... မောင်ကလည်း ခရမ်းကို
အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတာ သိလိုက်ပါပြီနော်”

မင်္ဂလာဟန်နီးမွန်း ခရီးက တကယ့်ကိုခပ်ကြောင်ကြောင်ပါ
ခရမ်းကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်ဖို့ ငွေမှုံလေးအမှတ်နဲ့ပဲဖြစ်သွားရတာ သူ
ထိုက်သူရော သူ့စိတ်တွေရော နားမလည်နိုင်ခဲ့။ ချိုသာ အဖေ
ကြောင့်ငွေမှုံတို့မိသားစုဘဝတွေ ပြိုကွဲနာကျင်ရတာတွေ ငွေမှုံ
သိသွားရင်လည်း သူ့ကိုနာကြည်းမုန်းတီးသွားမှာ သေချာသည်။
ပြီးတော့ ငွေမှုံကို အစေခံဘဝသွတ်သွင်းပေးခဲ့၏။ ခရမ်းကတော့
သူ့ရင်ခွင်တိုးဝင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ငါ ဦးလေးကြောဆီ ဖုန်းဆက်သတိပေးရမယ် ... ဟိုကောင်
အဖျင့်စရိုက် မကောင်းဘူး ... ငွေမှုံအပေါ် ယုတ်မာမှာ”

ခရမ်း လုံးဝအိပ်မောကျသွားသည့်အချိန်တွင် အသာအယာ

၁၃၈

ရှင်မြတ်နိုး

ဖယ်ရှားခဲ့၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးလေးကြွေတောင် အိပ်ပြီ ထင်တယ် သူ့ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဒိုင်ပစ်လိုက်၏။ ခဏကြာမှ ဟဲလို ပြောပါဟု အသံလေးထွက်လာသဖြင့် သူ့အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရ သည်။

“ဟဲလို ပြောပါရှင် ဒါက ဦးလေးကြွေဖုန်းပါ ... ဦးလေးကြွေ အိပ်ပျော်နေလို့ပါ”

ငွေမှုံပဲ ဒီကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေးတာလဲ ဦးကြွေက ဖုန်းအားသွင်းပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားပုံပင်။ သူ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်နေသည်။

“ဟဲလို ... ပြောပါရှင် ဟဲလို”

ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘဲ ... သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာကာ ငွေမှုံလေးနှင့် စကားမပြောရသလိုဖြစ်ကာ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဟဲလို ... ဟဲလို ဒုက္ခပါပဲ”

ငွေမှုံအသိလေးကို သူ့နောက်ဆုံးကြားလိုက်သည်။ ချိုသာ ဘာဖြစ်ရတာလဲ ငွေမှုံကို ကြောက်လန့်နေ၏။ သူ့အမှားကြီးတစ်ခု လွန်ကျူးထားမိသလိုလို ... စိတ်တွေ တုန်လှုပ်နေသည်။

“ငွေမှုံရေ ဦးချိုသာတော့ ဆင်ခြင်တုန်တုရား မရှိတဲ့အလုပ် တွေ ထပ်လုပ်မိပြန်ပြီထင်တယ်”

သူ ထပ်ဆက်ဖို့ ဆန္ဒတွေပြင်းပြနေပေမယ့် ကြောက်လန့်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပါနဲ့အဝေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

၁၃၉

တုန်ရင်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ခရမ်းနိုးလာရင်လည်း ပြဿနာတက်နိုင် ၏။ ငွေမှုံကို အထိအခိုက်မခံနိုင်ဘူး ... ဟိုကောင်နောင် မင်းသတိ ထားနေ ငွေမှုံလေး မှည့်တစ်ပေါက်စွန်းထင်းလို့ကတော့ မင်းသေ ဗို့သာပြင်ထား ... မင်းလိုလူရှုပ်လူပွေ့နဲ့ ငွေမှုံလေး မတုန်ဘူးကွ စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်ဝါးနေမိပြီး အခန်းတွင်းမှာ ခရမ်းလူးလွန်ညီးညူ သ် ကြားသဖြင့် အခန်းထဲပြေးဝင်လာရသည်။

အခန်း (၁၃)

“ငွေမှုံ”

“ဟင် ... နောင် နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ ထွက်သွားနော် ငါ့ကို ဒုက္ခလာမပေးနဲ့”

“ငွေမှုံရယ် နောင်ကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ နောင်လည်း ရုတ်တရက်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ပါ ... ငွေမှုံကို ချစ်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

ငွေမှုံ အသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်သွားအောင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ နောင် လူယုတ်မာ ငွေမှုံဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ လုံးဝ မယုံပေ။ ဒေါ်လေးနှင်း ရောက်လာလျှင် မလွယ် ... ဦးလေးကြွေကလည်း ငွေမှုံကိုလာဖ် လို့ကတော့ အသေသတ်ပစ်မယ်ဟု ကြိမ်းထားသည်။

“နင်ထွက်သွားနော် ... ငါ့ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှတ်နေ

လဲ ... ငါလူကြီးတွေကို တိုင်မှာနော်”

“ကြီးကျယ်မနေစမ်းပါနဲ့ ငွေမှုံချယ် နင့်လိုကောင်မမျိုးက ချား ငြင်းဆန်နေတယ် ... နောင်လိုကောင်က လိုချင်တာကို မရရအောင် ယူတတ်တယ်”

နောင် ဒေါသတွေ ထွက်လာသည်။ ငွေမှုံချယ်က ခါးခါး သီးသီး ငြင်းဆန်နေ၍ ဖြစ်၏။ အန်တီခရမ်းကတော့ လူလေးနောင် ဆန္ဒပဲတဲ့ ဒီကောင်မလေးက ဆင်းရဲပေမယ့် တစ်နေ့ဆရာဝန်ဖြစ် မှာတဲ့ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ဆိုတာမျိုးပဲတဲ့ ... နောင် သဘောပေါက်၏။ နောင်နှင့်ငွေမှုံချယ်ကို သဘောတူနေခြင်းဖြစ် နိုင်သည်။

“ငွေမှုံချယ် တစ်နေ့နေမှာ နင်က နောင်ရဲ့မယားပဲဖြစ်ရ မယ် မှတ်ထားလိုက်”

သူမလက်ကိုဆွဲလိုက်သဖြင့် သူမဒေါသတကြီး ရုန်းဖယ်ပစ် လိုက်သည်။ လူယုတ်မာ ဘယ်တော့မှ နင့်မိန်းမဖြစ်စေရဘူး။ နောင် ကိုမှန်းမိ၏။ ငွေမှုံ မနေချင် ... ဦးချိုသာရဲ့ အရိပ်မှာနားဝင်ဖို့ခိုဖို့ မှလွဲ၍ တခြားမရှိ။ ငွေမှုံမှာ တခြားနေထိုင်စရာမှ မရှိတာပဲ။ ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တာကလည်း ဖေဖေသောင်းကြောင့် နောင် ထက်ကနေလွတ်အောင်ပဲ ရှောင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“ငွေမှုံ”

“ဟင် ... ဒေါ်လေးနှင်း”

ရှင်မြတ်နိုး

“ညည်းလေးအဝတ်တွေမီးပူတိုက်နေတာ မပြီးသေးဘူးလား ... ထားလိုက် ဒေါ်လေးနှင်းဆက်တိုက်ပေးမယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးနှင်းရဲ့ ပြီးတော့မှာပါ”

နောင် ပြန်ထွက်သွားလို့တော့ပါသေးရဲ့ ... ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကို ပြဿနာမဖြစ်စေလိုပေ။ သူတို့မှာလည်း အားကိုးရာက ဦးချိုသာပဲရှိနေ၏။ ငွေမှုကြောင့် ဒုက္ခမရောက်စေလိုပေ။

“ကြည့်ပါဦး ... ဟိုမိန်းမဒေါ်သန္တာကလည်း မဆီမဆိုင် ထမီတွေ မီးပူတိုက်ခိုင်းနေတယ် ... သူတို့မှာ အလုပ်သမားတွေရှိလျက်နဲ့ အကြောကြီးနဲ့”

“ထားလိုက်ပါ ဒေါ်လေးနှင်းရယ် ... ငွေမှုလုပ်နိုင်ပါတယ်လောလောဆယ်မှာ လာနေတာကိုး”

“နောက်ဆို ငွေမှုလေး ကျောင်းတက်ရတော့မယ်နော် အလုပ်တွေလျော့ ... လုပ်စရာရှိတာတွေ ဒေါ်လေးနှင်း လုပ်မယ် အားနာစရာမလိုဘူး အရေးကြီးတာက ညည်းလေးဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ... ငွေမှုအတွက် မိဘတွေအစား ရလို့ပါ ... စိတ်ချပါ ငွေမှု အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမယ်”

“နောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို လုံးဝအထင်မကြီးနဲ့နော် လူရှုပ်လူပွေ ကောင်မလေးတွေနဲ့ သက်စေ့တဲ့နေတာ ... သားအမိနှစ်ယောက်လုံး စိတ်ကောင်းမရှိဘူး”

“ငွေမှုသိပါတယ်”

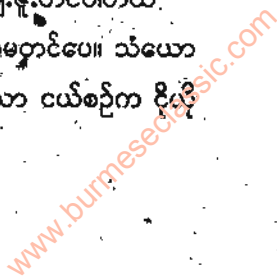
“ညည်းလေး ဘာမှမပူနဲ့နော် ငွေမှု ... ပညာရေးပဲကြိုးစားလူတွေကို ဒီလောက်အထိ သဘောကောင်းပြပြီး အလျော့ မပေးနေစမ်းပါနဲ့အေ ... ဟို ဓရမ်းပြောလည်း ဒီလိုပဲ ... မောက်မာလွန်းပါတယ် ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကို နှိမ်ချဆက်ဆံတာ အရေးမကြီးပါဘူး ငွေမှုလေးကိုပါ မဝာရားနိုင်စက် ညည်းပမ်းတာတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ဒေါ်လေးနှင်းရယ် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကံကြမ္မာပဲလေ ... ငွေမှုမှာက တခြားအားကိုးမရှိရမှ မရှိတာပဲ ဟိုယုံရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်နိုင်ဖို့အတွက် သည်းခံရမှာပေါ့”

“ငွေမှုလေးရယ် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝလိုက်တာနော် ... အောင်ချိုသာအနေနဲ့ ကိုယ့်ဦးလေးရဲ့ မွှေးစားသမီးလေးကို ညီမလေးလိုစောင့်ရှောက်ပေးသင့်ပါတယ်လေ”

“ဦးချိုသာမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး ... ဖေဖေသောင်းက သွေးမတော် သားမစပ် ငွေမှုကို ဘဝစွန့်ပြီး အနစ်နာခံစောင့်ရှောက်ပေးတော့ ဦးချိုသာဘက်က စိတ်နာနေမှာပဲလေ ဒါပေမယ့် ထည်း ငွေမှုကို ကျောင်းထားပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ငွေမှု စိတ်တွေက ဦးချိုအပေါ် အပြစ်မရှောင်ပေ။ သံယောဇဉ် ကြီးမားစွာ တွယ်နေမိသေးသည်။ ဦးချိုသာ ငယ်စဉ်က ဝိုင်း

ပြီး မေမေသောင်းကို ခေါ်နေတာ ငွေမှု မှတ်မိနေသေး၏။ ဦးချိုသာ ထားရာမှာနေဖို့ပဲ ငွေမှု ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“ဟန်းနီးမွန်း ထွက်နေတဲ့ ဦးချိုသာတို့ မင်္ဂလာဦးမှာ စိတ်အနှောက်အယှက်တွေ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ... ဒါကြောင့်လည်း ငွေမှုတို့သည်ခံပေးလိုက်ကြရအောင်ပါ”

“အမလေး စိတ်သဘောထားဖြူစင် ပြည့်ဝလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်အေ ... ညည်းလေး ပြန်ပြန်ပြီး တရားချနေလို့ ဒေါ်လေးနှင်းတောင် ဒေါသတွေလျော့ကုန်ပါပြီ”

“ဒေါသနဲ့သေရင် ငရဲပြည်သွားရမှာနော် ဒေါ်နှင်း စိတ်လျှော့”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ကျေးဇူးရှင်မလေးရယ်”

ငွေမှုချယ် စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး ဘဝမှာ ရှိရှိ မရှိရှိ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်သွားလိုသည်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း ငွေမှု မညီးမညှာလုပ်ပေးခဲ့၏။ ဆူချင်ဆူ ဆဲချင်ဆဲပါစေ ... ငွေမှုလက်ခံရမယ့် ဘဝလေ နောင်ကိုတော့ မုန်းမိသည်။

“ငွေမှု အဝတ်တွေသွားပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ငွေမှု”

“ရှင် ...”

“ဟိုဟာမကြီး မတရားခိုင်းရင် ငြင်းပစ်နော် ... မဆီမဆိုင်လာပြီး မောက်မာနေတာ လက်မခံနဲ့ကြားလား”

“ဒေါ်နှင်း တရားလက်လွတ်ပြန်ပြီလား စိတ်လျော့ စိတ်လျော့”

“ဒီကောင်မလေးတော့နော်”

ငွေမှု ရယ်မောပြီး အဝတ်တွေသယ်ပြီး ဒေါ်သန္တာနီအုခန်းကို ထွက်လာခဲ့သည်။

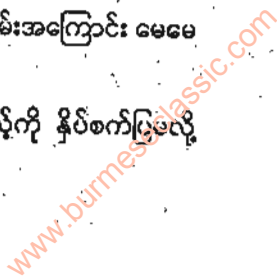
“အောက်တန်းစား အိမ်စေမကို မေမေက ချွေးမတော်ရမှာ ထားနောင် ... လုံးဝမဖြစ်ဘူးနော် မင်း အပျော်ကြိုရင်ကြို ဒါပဲ”

သူမ ခြေလှမ်းတွေက အခန်းဝမှာတုန့်ခနဲရပ်သွားသည်။ ဒေါ်သန္တာနီနှင့် နောင်တို့ အသံတွေကြောင့်ဖြစ်၏။ ငွေမှု နာကျင်ကြကွဲစွာ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပင် စို့တက်လာသည်။

“နောင်တော့ ငွေမှုချယ်ကိုရမှဖြစ်မယ် မေမေ ... နောင်ကို အဖက်မတန်သလိုနဲ့ အနားတောင်ကပ်လို့ မရဘူး”

“နောင်ကို မာယာများပြနေတာပါ ... ဒီလိုဟာမလေးတွေ လူအဆင်ကြီးအောင် လုပ်ပြနေတာ ... သူ့ဟာသူ ဘယ်ဘာဝင်းပဲတက်တက် တဝက်တပျက်နဲ့ ထွက်ရမှာပဲ ... ခရမ်းကောင်ချီသာကိုနိုင်တယ် ... ဘယ်ကိစ္စမဆို ခရမ်းသဘောပဲ ဒီဟာတို့ ကျောင်းဆက်ထားဖို့ ကန့်ကွက်ပစ်မှာ ခရမ်းအကြောင်း မေမေဆီဆုံးပါ နောင်ရယ်”

“နောင်ကတော့ အရယူမယ် ငွေမှုချယ်ကို နှိပ်စက်ပြုမလို့

နောင် ဘယ်လိုကောင်မျိုးလည်းဆိုတာ သိသွားစေချင်တာပဲရှိ တယ်”

“မဖြစ်ဘူး ... မေမေလုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူးနောင် ... အိမ် စေမသွေးကို လုံးဝအရောမခံနိုင်ဘူး”

ငွေမှုံဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာမိသည်။

“ငွေမှုံတာဖြစ်လို့လဲ ပြန်လာတာလည်း ဒေါ်သန္တာနီက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး ... အန်တီသန္တာအခန်းထဲမှာ နောင်ဆို တဲ့ကောင်ရှိနေလို့ပါ”

ဒေါ်လေးနှင်းဒေါ်သထွက်မှာ စိုးရိမ်ပြီး အဖြစ်မှန်တွေထိ ပြောမပြုခဲ့ပေ။ ငွေမှုံကံဆိုးတာပါ ... မျက်ရည်တွေက ကျချင်လာ ချိ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီမသာကောင် ဘာအလုပ်မှလည်းမလုပ်ဘူး ... ခင် အမေကလည်း ဒီလောက်ချမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူးအေ”

ဒေါ်လေးနှင်း မကျေမနပ်နှင့်ပြောဆိုနေသည်။ ငွေမှုံအိမ် သာထဲမှာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ရ၏။ မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက် သည်။

“ရှင်သားကိုလည်း အထင်မကြီးဘူး ... ငွေမှုံကို ရမယ်ထင် နေလား အသက်ချင်းလဲပစ်မယ်”

နောင်ကို မုန်းတီးမိသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ငွေမှုံမှာ ပြေး ရောဖြေရှိ ... သူမ ငယ်စဉ်လေးထဲက မိဘတွေကွယ်လွန်သွားကြ သည်။ မွေးစားအဖေကတော့ ငွေမှုံအပေါ် ဖခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာခဲ့ပေမယ့် အသက်မရှည်ခဲ့။ ငွေမှုံကိုက ထံဆိုးမပဲ အယ်သူကိုမှီ အပြစ်မတင်လိုပဲ ... သူမဘဝကိုပဲ ပုံချပစ် လိုက်၏။ ငွေမှုံရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းမည် မျက်ရည်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး ... သတ္တိမွေးရမယ် ... စိတ်ကို တင်းလျက် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ သည်။

“ဟဲ့ တိုကောင်မလေးရော ... ငါ့ထမီတွေ မီးပူတိုက်ခိုင်း ထားတာ လာမပို့လို့”

ဒေါ်သန္တာနီအသံက မာထန်ကျယ်လောင်နေသည်။

“ပြီးပါပြီ အခုပဲ လာပို့မလို့ပါ ... ဒီမှာ”

ဒေါ်လေးနှင်းကလည်း ခပ်မာမာပင် ပြန်တုန်ပြန်သည်။

ငွေမှုံ အပြေးအလွှားသွားပြီး မီးပူတိုက်ထားတဲ့ အဝတ်တွေကို အသက်ပူလိုက်၏။ ပြဿနာမဖြစ်စေရန် အပြုံးလေးနှင့်ပြော ဆိုသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... အန်တီသန္တာ အခုပဲလာပို့ ထားလို့ပါ ... ငွေမှုံ သွားထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ငါ့ကို အိမ်ရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မလေးမစားတော့ မလုပ် ခဲ့နော်”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ... တောင်းပန်ပါတယ်နော် လာဖို့ တော့မလို့ပါ”

သူမ အပြေးကလေးထွက်လာသည်။ ဒေါ်သန္တာနီလည်း ပါးစပ်ကနေ နှိမ်နှိမ်ချချစကားတွေပြောပြီး လိုက်လာ၏။ ငွေမုံ နှုတ်ခမ်းသားလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကပ်ထားလိုက်မိသည်။

“အစေခံတွေက အံတုချင်တယ် ... ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ် မသိဘူး ... ခရမ်းပြန်ရောက်လာရင်တော့ ပြောပြရမယ် အလုပ်တို့ ထုတ်ခိုင်းမယ်”

ငွေမုံသည်ခံနေဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ငွေမုံကြောင့် ဦးလေးကြောင့် ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကိုလည်း အလုပ်လက်မဲ့မဖြစ်စေ လို့ပေ ... ဒေါ်သန္တာနီ အခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်တွေကို သီဝဲသပ်ရန် ရုပ် ထည့်ပေးနေရ၏။ မမခရမ်းထက်တောင် ဒေါ်သန္တာနီက မောက်မာလွန်းသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ညည်းလည်းသတိကျပ်ကျပ်ထားနော် ကိုယ့်နေရာကိုယ်သိ ညည်းကိုပါ ဒီမှာမနေရအောင် ငါလုပ်ပစ်ဖို့ ငါတယ်”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်နော် ... ဒေါ်လေးနှင်းကိုလည်း အပြစ်မယူပါနဲ့ပဲ အပြောအဆိုမတတ်ပေမယ့် အလုပ်တာဝန်တွေ ကျေပြန်ပါတယ်”

“တိတ်စမ်း ... ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့ အရှင်သခင်ကိုပြန်

ဆိုက်ထတ်တဲ့ ရွေးက ဘာအသုံးကျမှာလဲ မထားတာအကောင်း ဆုံးပဲ”

ဒေါ်သန္တာနီ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲထွက်နေရသည်။ ငွေမုံချယ် ဆို သားနောင်က ချစ်ကြိုက်နေတာကို ဒေါသထွက်ရဆုံးပင်။ ရုပ် အလေးကချောပါရဲ့ ပညာလည်းတတ်ပါရဲ့ ဒါပေမယ့် အစေခံမ။ ဒေါ်သန္တာနီရည်မှန်းထားတဲ့ ရွေးမလောင်းက အဖက်ဖက်ကနေ ထစ်ခြပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ... နောင်ကို ရွေးချယ်ပါ ဆို ပြောထားတာ သားကလည်း ပြောမရ ... ဒေါသတွေက အလိပ် အိပ် တက်လာရသည်။

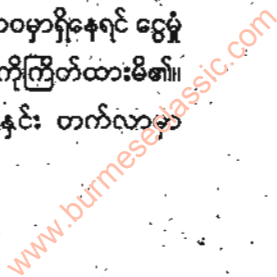
“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲရှင်”

“ငါ့ခြေထောက်ကို လာနိပ်စမ်း”

“ရှင် ...”

“ဘာရှင်လဲ ... နင်တို့လို အစေခံမတွေကို ခိုင်းစရာဒါပဲရှိ သယ်လာစမ်း ... လာနိပ်ပေး”

ငွေမုံဘာမှ မပြောတော့ပဲ ဒေါ်သန္တာနီ ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း ခြေထောက်ကို နိပ်ပေးနေလိုက်သည်။ ဦးချိုသာရယ် ငွေမုံဘဝကို အကြည့်ပါဦး ... ဖေဖေသောင်းသာ တမလွန်ဘဝမှာရှိနေရင် ငွေမုံ တွေဟာ နာကျင်ကြေကွဲနေရမှာပါ အလေးကိုကြိတ်ထားမိ၏။ ဒေါ်သန္တာတို့ရဲ့ အသံကြီးကြားလျှင် ဒေါ်လေးနှင်း တက်လာမှာ သည်း ခိုးခိုမိ၍ဖြစ်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ညည်းကို သတိပေးထားမယ်နော် ... ရွေးလေးအရေးပေး
ပါးလျက်နားလျက် မလုပ်နဲ့ ... ကျုပ်သားနောင်နဲ့ ကင်းကင်းနေ
ထိုင်ပါ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးကတော့ အလကားရရင် လုပ်မှာပဲ
သတိပေးထားတာနော် ... ငါ့သားကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းတာနဲ့
တွေ့ မလုပ်နဲ့ကြားလား”

“ကျွန်မ အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်
ဘဝကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ် အန်တီ ... စိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်
ပညာရေးကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

သူမရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပါ စော်ကားထိခိုက်လာပြီဖြစ်
၍ ငွေမှုတုန့်ပြောပစ်လိုက်သည်။ မငိုတော့ဘူး မျက်ရည်လည်း
မကျတော့ဘူး နောင်ထပ်လာပြီး စော်ကားလျှင်လည်း အထက်
ချင်း ထပ်ပစ်ဖို့ ငွေမှုဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“အောင်မယ် ... အစေခံတွေက ပြန်ခံပက်တတ်နေပါလား
နင်ကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ငါ့သားလုပ်လို့ နင်ခိုက်ကြီးထာ
ရင်လည်း နင့်အပြစ်ပဲ ငါက သတိပေးထားတာနော် သွားတော့

ငွေမှုအား ခြေထောက်နှင့် ဆောင်ကန်နှင့်ထုတ်လိုက်သည်
ကြမ်းပြင်ပေါ် ရွေ့ခေါက်သွားရပေမယ့် အရာရာကို ငဲ့ညှာထား
ထားပြီး ပြန်ထ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၄)

“ဦးချိုသာ အရမ်းရက်စက်တာပဲ ... ဒေါ်သန္တာနီနဲ့နောင်
တို့က ငွေမှုကို နှိပ်စက်နေကြတယ် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး နှိမ်ချ
ဆက်ဆံခံနေရတယ် အဟင့်ဟင့်”

“ငွေမှု ငွေမှု”

“အဟင့် ဟင့် ...”

“တောင်းပန်ပါတယ် ငွေမှုလေးရယ် ဦးချိုသာကြောင့်ပါကွာ
ဦးချိုသာ အရမ်းနောင်တတွေရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတယ်
ငိုပါနဲ့နော်”

“အဟင့် အဟင့် ဦးချိုသာကြောင့်သိလား ... ငွေမှုကို အစေ
ခံဘဝမှာ တမင်လက်စားချေတဲ့အနေနဲ့ထားလိုက်တာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဦးချိုသာ တောင်းပန်ပါတယ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်

ပါတယ်”

“အဟင့် ... အဟင့်”

“ငွေမှုံ ... ငွေမှုံ ... အား”

ငွေမှုံက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်၍ပြေးသွားသည်။ ဆံပင်လေးက ဖားလျားနှင့် သူ့နောက်ကနေ လိုက်ခေါ်နေမိ၏။ ငွေမှုံချော်လဲကျသွားတော့ သူ့စိုးရိမ်တကြီးအော်မိသွားသည်။

“မောင် ... မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာတွေယောင်နေတာလဲ အိမ်မက်ဆိုးတွေလား မောင်”

ခရမ်းအတင်းလှုပ်နှိုးလိုက်သဖြင့် သူ့လန့်နှိုးသွားသည်။

“မောင် ...”

“ဟင် ...”

“နိုးပြီလား ... အရမ်းအော်ဟစ်နေလို့ ခရမ်းတောင် အိပ်မောကျနေရာကနေ လန့်နှိုးသွားတယ်”

“ဟာ ... အိပ်မက်ပါ အရမ်းဆိုးတဲ့ အိပ်မက်ပဲ မောင်တို့ပြန်ကြမယ်”

“မောင်ကလည်း ရောက်လာတာကမှ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ် မပြန်ပါဘူး ဘာအိပ်မက်လဲ”

“အိမ်မှာ မီးလောင်လို့တဲ့”

“ဟင် ...”

သူ့စိတ်တွေက ငွေမှုံကို အလွန်အမင်းစိတ်ပူပင်နေသည်။ မမသန္တာနီကိုရော နောင်ကိုပါ မယုံပေ။ အလုပ်သမားတွေ အပေါ်မောက်မာစွာ နှိမ်ချဆက်ဆံတတ်တဲ့သူပဲ ... နောင်က လူရှုပ်လူပွေ ငွေမှုံလေး အဖော်ကားခံနေရပြီလားပဲ ... အိပ်မက်ရှင်းလင်းထင်ရှားနေသည်။

“မောင်တို့ ပြန်ကြမယ် မောင်စိတ်တွေ အရမ်းလေးနေတယ် နောက်မှထပ်လာကြမယ်နော် ခရမ်း”

“မပြန်ဘူး ... အရေးမပါတာပဲ ခရမ်းတို့ ဟန်နီးမွန်းထွက်တဲ့ တစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ မောင်အိမ်ကြီး မီးမလောင်နိုင်ဘူး ... အစွဲအလန်းတွေထားမနေစမ်းပါနဲ့ ပျော်ပျော်လေးနေကြရအောင်ပါနော် မောင် ...”

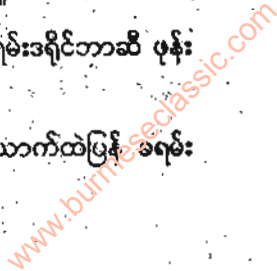
“မဟုတ်သေးပါဘူး ခရမ်း အိမ်မက်အရမ်းကိုကြောက်စရာကောင်းတယ် ... ဒီမှာ ဆက်မနေနဲ့တော့လို့တောင်ပြောတာ”

“ဟင် ...”

သူပြန်ချင်သည်။ ဆက်နေလို့ မရတော့။ ငွေမှုံလေး အကာအကွယ်ကင်းမဲ့နေပြီ ဟုထင်လာသည်။ စိတ်တွေ ပူလောင်နေ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခရမ်း အထုတ်အပိုးတွေပြင်တော့ ခရမ်းဒရိုင်ဘာဆီ ဖုန်းဆက် ... အမြန်ဆုံးပြန်ကြမယ်”

“မောင်ဟာမောင် ပြန်ချင်ရင် တစ်ယောက်ထဲပြန် ခရမ်း”

နေခဲ့မယ် မောင်က ဟန်နိုးမွန်းခရီးစဉ်မှာ မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား ခရမ်းသိနေတယ်နော်”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ခရမ်းရယ် မောင်က အိမ်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ စိတ်ပူလို့ပါ ... အိပ်မက်ကြီးက အရမ်းထင်းနေလို့ မီးလောင်တာမှ မီးတောက်တွေ တဟုန်းဟုန်းတောက်နေတယ်”

“မီးတောက်တွေမြင်ရင် အရမ်းကောင်းတယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... မီးခိုးတွေမြင်မှပါ ...”

ခရမ်းကိုလည်း အတင်းအကြပ်မပြောရပေ။ ခရမ်းက ဘာသိနေတာလဲ သူ့စိတ်ပူတာက ငွေမှူအပေါ် မသင်္ကာဖြစ်နေမှာကိုလည်း ချိုသာပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ငွေမှူကို အထိအခိုက်မခံနိုင်။ ခရမ်းက ဇက်ဇက်ကြံ စွာတေးလန်မပါ ... သူ့လုပ်ငန်းတွေနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကရှိသေး၏။ ခရမ်းနှင့် အတိုက်အခံ လုပ်ရမှာ သတ္တိမရှိဘဲဖြစ်နေသည်။

“ပြန်အိပ်တော့ ...”

“ဟင်”

“မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး မောင်က ဘာဖြစ်ရတာလဲ မပြန်ပါဘူး ... မနက်အစောကြီး ကမ်းခြေကိုဆင်းကြမယ် ... မောင့် အနမ်းတွေကို ပထမဆုံး ရလိုက်တဲ့နေရာလေး အရမ်းလွမ်းတယ် ပြန်တောင် မပြန်ချင်ဘူးမောင်ရယ်”

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ခရမ်းနှုတ်ခမ်းတွေက လာရောက် ထိ

ကပ်ပိတ်ဆို့ပစ်လိုက်သည်။ သူ ခံစားလို့ မရ ... ပူလောင်ပြင်းပြနေသလိုပင် ... ငွေမှူအတွက်ပါ မင်းဘဝလေးအေးချမ်းဖို့အနှောက်အယှက်တွေကင်းအောင်ပါကွာ ... ဦးချိုသာမှားသွားမိတယ် ... ဟုတ်ပါတယ် ငွေမှူဘဝလေး အစေခံမလေးဘဝရောက်စေရတာ ဦးချိုသာကြောင့်ပါ ... ခရမ်းကို လက်ထပ်ဖို့ ရှေးချယ်တာပဲရှိ၏။ အချစ်ဆိုတာ မခံစားတတ်ခဲ့ ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ ရင်ထဲမှာ မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေနှင့် ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေခဲ့သည်။

“မောင်”

“ဟင် ...”

“ဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက်တော့ အနည်းဆုံးနေမယ်နော် ... ပြန်ရင် ခရမ်းတို့က စီးပွားရေးအတွက်နဲ့ မွန်းကျပ်နေရတာလေ အိမ်မက်ဆိုးထားလိုက်ပါ”

“ခရမ်း ...”

“ဟင် ...”

“မောင်အပြင်ထွက်ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုဆက်မှာလဲ”

“ဦးကြွေဆီရော မောင့်လုပ်ငန်းက လက်ထောက်တွေဆီ ရောပေါ့ ...”

“မဆက်နဲ့ ...”

၁၅၆

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ မောင်အိပ်မက်အတွက် စိတ်ပူလို့ပါ”

“ထားလိုက်ပါမောင်ရာ အပူသောကတွေ ခေါက်ထားလိုက် မောင့်ကို ခရမ်းချစ်တယ် ... ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစရာတွေ ပြည့်နှက်နေ တဲ့ မောင်နဲ့ခရမ်းတို့ရဲ့ အချစ်ရေယာဉ်ကျောမှာ မျောပါလိုက်ကြရ အောင်”

“ဟာ ... ခရမ်းရာ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟား ဟား ဟား”

သူဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်ဖယ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိတဲ့ အခြေအနေဖြစ် နေသည်။ ခရမ်းကိုလည်း မဆန့်ကျင်ရဲ ငွေမှုနှင့်အထင်လွဲ စွပ်စွဲ ပုတ်ခတ်မှာလည်း ကြောက်နေ၏။ ဇောရွေးတွေပင် ပျံ့ချင်လာ သည်။

“မင်း အမြဲတမ်း ခရမ်းသဘော ခရမ်းသဘော ဆန္ဒဆိုပြီး ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်တာပဲလေ မင်း ဘာတွေ နောင်တရနေတာလဲ မင်းယောက်ျားကောင်းမဟုတ်ဘူး လား တာဝန်ယူရဲရမယ်လေ”

ခရမ်းက ကြောက်စရာကောင်းတယ် ... ဘယ်သူမျှန်နာမှ မထောက်တတ် ... ။ ပြဿနာ ဖောက်ခွဲတတ်သည်။

“မောင်ရယ် ... ခရမ်းလေ မောင်ကို အရမ်းချစ်လို့ စိတ်မချ နိုင်ဘူး သိလား ... ဟိုကောင်မလေးကိုတောင် တခါတလေ မနာလို

ဘူး”

ဟိုကောင်မလေးဆိုတာ ငွေမှုကိုပြောမှန်း ချိုသာသိသည်။ စိတ်တွေထူပူသွားရ၏။ ခရမ်းစိတ်ထဲမှာ အရမ်းချောမောတဲ့ ငွေမှု ချယ်ကို မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ကိုယ်ကျင့်တရားကို ခရမ်းမယုံတာလား မောင် တောင်မပတ်သက်ချင်လို့ အိမ်စေတန်းလျားမှာထားပစ်လိုက်တာ မါ ကျောင်းဆက်ထားပေးတယ်ဆိုတာကလည်း မောင့်လေးလေး သောင်းကြောင့်ပါ ... သူ့ငွေနဲ့သူပဲ ... ကဲ မောင်တို့ အချစ်ကမ္ဘာ လေး မပျက်စီးအောင် အချစ်ကြောင်းတွေပဲ ပြောကြရအောင် နော်”

“အင်း ဟင်း ဟင်း ...”

ခရမ်း စိတ်တွေကိုပြောင်းသွားစေရန် အချစ်တွေဘက်သို့ အောက်သက်သက်နှင့် ပြောင်းပစ်ရသည်။

အခန်း (၁၅)

“နောင် ... အာလုပ်တာလဲ လူယုတ်မာ ငါအော်ပစ်လိုက်မှာနော် ... လွတ်”

နောင်က သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား နောက်မှသိုင်းဖက်လိုက်သဖြင့် သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်မိသည်။ တင်းကျပ်လွန်း၍ ရုန်းမရ ... စီးဖိုခန်းထဲမှာ ငွေမှုတစ်ယောက်ထဲပါ ဒေါ်လေးနှင့်ကစားသွားနေ၏။ နောင် အိမ်ပြန်မလာတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီး အန်တီသန္တာကလည်း နောင်နိုင်ငံခြားသို့သွားပြီဆို၍ သူမတစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ငွေမှု ... ချစ်လို့ပါ နောင်က ငွေမှုကို အရမ်းချစ်လို့ပါကွာနော် ... အန်တီခရမ်းပြန်လာရင် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမှာပါ နောင်ကိုယ့်ပေးပါ ငွေမှုလေးရယ်”

“လွတ် ... နင့်ကို ချစ်လည်းမချစ်ဘူး ... ဇွန်လည်း မလွတ်ဘူး လူယုတ်မာ လွတ်နော် ... ငွေမှုချယ်ကို လျှော့မတွက်နဲ့

စိုးလပြည့်စာပေ

အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်”

“ချစ်လို့ပါ ငွေမှုရယ် ... အသာလေးငြိမ်နေလိုက်တာ ငွေမှုအတွက် အကျိုးရှိမယ်နော် ... မင်း အစေခံမဘဝကနေ သူငွေမဖြစ်မှာလေ”

“သူငွေလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး နင့်ကိုလည်းလက်မထပ်ဘူး ငါဦးချိုသာမျက်နှာထောက်ပြီး နင့်ကိုကြည့်နေတာ တစ်ခုခုမတရားကြုံစည်ရင် အော်မှာနော်”

“အော်လေ ... ဘယ်သူမှ မရှိဘူး မေမေက ဘုရားခန်းထဲမှာ ကျန်တဲ့သူတွေက ဈေးသွားတယ်လေ ... နောင်အကြောင်းသိတာယ်နော် ... ပဲများမနေနဲ့ နင့်လိုဟာမမျိုးတွေက သူငွေသားဆို အမိဖမ်းချင်နေကြတာပါ ... ဟဲ ဟဲ ...”

“ငါက နင်ထင်သလို အတန်းစားမျိုးမဟုတ်ဘူးနော် ... အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲပစ်မှာ ဦးလေးကြွေတို့ပြန်ရောက်လာရင် နင်လျှောက်ဘူး”

“ငွေမှုရယ် အလကား အပိုတွေလာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ နင့်ဘက်ကနေ ကာကွယ်ပေးမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ... နင်ပဲ အရှက်ကွဲရမှာနော်”

“လွတ် ... လူယုတ်မာကောင်”

“ချစ်လို့ပါကွာ ... နော်”

စိုးလပြည့်စာပေ

ငွေမှုံ မျက်နှာလေးပေး သူ့မျက်နှာပဲနေ၍ ငွေမှုံ အထိတ် တလန့်တိမ်းရှောင်ရင်း သူ့လက်ကနေ လွတ်မြောက်စေရန် ရုန်းကန် ဖယ်ရှားနေမိသည်။

“ချစ်လို့ပါ ... အသာတကြည် ငြိမ်နေလိုက်စမ်းပါ အချစ် ရယ်”

“လွတ် ... လွတ်နော်”

ငွေမှုံဘဝ ရေတိမ်နစ်ရတော့မှာလား ... ဦးချိုသာရယ် ငွေမှုံ ကို လာကယ်ပါဦး ... လူယုတ်မာက ငွေမှုံရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို ဝါးချို ဖျက်စီးပစ်ဖို့ ကြံစည်နေပြီ ... ထင်မှတ်မထား၍ ငွေမှုံ အကာ အကွယ်မဲ့နေသည်။

“တီ ... တီ ... တီ”

“ဟင် ... ”

“တီ ... တီ”

ခြံဝမှာ ကားဟွန်းသံက အဆက်မပြတ်တီးနေ၍ နောင် လက်တွေက ပြေလျော့သွားပြီး ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက် လျက် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဘုရား ကယ်တာပဲ ... ဦးချိုသာတို့ ပြန်လာပြီ”

ခြံတံခါးကသော့ခတ်ထား၍ သော့တွဲကို ကမန်းကတမ်း ယူကာ ခြံထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ဦးချိုသာကို တွေ့လိုက်မှ ငွေမှုံအကြောက်တွေ ပြေလျော့သွား သည်။

“ဦးကြွေရော ... ”

“ဟို ... ဟို ... ဈေးသွားနေပါတယ်”

ငွေမှုံကို ကြည့်ရတာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် နှမ်းဖတ်ဖတ် ဆီပင်တွေလည်း ဖွာလန်ကြနေသည်။ တိုက်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ သူးလား ... ပေါ့တီကိုအောက်မှာ နောင်ရပ်နေတာတွေ့လိုက် သဖြင့် ချိုသာပို၍ ဒေါသတွေထွက်ရသည်။ ဘာလဲ ငွေမှုံနဲ့ဒီကောင် စ တိုက်ထဲမှာ လူမရှိပုံပင်။

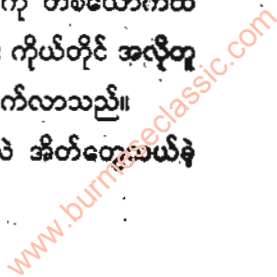
“အန်တီလေး ခရမ်းတို့ပြန်လာတာ မြန်လှချည်လား ... နောင်က နောက်တစ်ပတ်လောက် ထပ်ကြာဦးမယ်ထင်တာ ဘာဖြစ်လို့ အလောတကြီး ပြန်လာတာလဲဗျ ... ”

“မောင်လေ ... အိမ်မက်တွေ မကောင်းလို့ဆိုပြီး တစ်ပတ် ခဲ နေပြီးပြန်လာတာ မမရော ... ”

“ဘုရားခန်းထဲမှာလေ ... ”

နောင်ကိုကြည့်ရတာလည်း မျက်နှာတွေရဲနေပြီး အမူအယာ အလှ ပျက်နေသည်။ ဦးလေးကြွေတို့က ငွေမှုံကို တစ်ယောက်ထဲ အဖြစ်လို့ ထားခဲ့တာလဲ ... ဒီကောင်မလေး ကိုယ်တိုင် အလိုတူ အလိုပါနဲ့ နေခဲ့တာလား ... ချိုသာ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဟို ... ငွေမှုံ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ အိတ်တွေထယ်ခဲ့

လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“နောင်လည်း ဝိုင်းသယ်ပေးမယ်”

“ထားလိုက်ပါ ငွေမှုနင်သယ်ပြီးပို့ပေး ... နောင်ဘာမှဝိုင်းလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး ... ဒါက သူတို့အလုပ်ပဲ ... လာ မောင်” သွားနားကြရအောင်”

ငွေမှုသယ်ရမှာ အရမ်းများနေမှာ စိတ်ပူပြီး အိတ်အကြီးဆုံးတစ်အိတ်ကို ချိုသာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

“မောင်ရယ် ထားခဲ့စမ်းပါ အစေခံတွေသယ်ပါလိမ့်မယ် ... ဦးကြွနဲ့ ဒေါ်နှင်းလာရင် ဝိုင်းသယ်ပေးလိမ့်မယ် ... ဒီဟာမလေးပင်ပန်းမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်ကြတဲ့လူတွေရှိပါတယ် ထားလိုက်ပါ”

ချိုသာလည်း ဆက်ပြီး မသယ်ရဲပေ ... ခရမ်းကိုကြောက်မိသည်။ ငွေမှုအဆုခံရမှာ စိုး၍ သူ့လှည့်ထွက်လာခဲ့ရ၏။ ရင်တွေမှာ ကျင်နေသည်။ ငွေမှုကို သနားနေရ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သူ့ကိုယ်တိုင်က ငွေမှုအား အစေခံမလေးဘဝရောက်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်မိတာပါ ... ငွေမှုကတော့ အပြုံးမပျက် လေးလံတဲ့ အိတ်တွေကို သယ်မနေသည်။

“ငွေမှုလေးရယ် ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ သည်းခံနိုင်ရတာလဲ မင်းကြိုက်မှီတ်ခံစားနေတာ မင်း ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်လို့လားကွစ”

ဦးလေးသောင်းက ငွေမှုအား ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်စေရန် ထောက်ပံ့ကူညီပေးပါဟု တတ်တတ်တတ် တောင်းဆိုအတိပေးခိုင်းခဲ့သည်။

“ငွေမှုလေး ဘဝရှေ့ဆက်ပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကူညီပါကွာ ... လေးလေးသောင်းတို့မှာ တာဝန်ရှိလို့ပါ”

လေးလေးသောင်းတို့မှာ တာဝန်ရှိလို့ပါဆိုတာက ဖေဖေကြောင့် ငွေမှုတို့မိသားစုဘဝ ပျက်စီးရတာကြောင့်ဟု ချိုသာမထင် ... ငွေမှုကိုပဲ မုန့်ဟီးနာကြည်းကာ လက်တုန်ပြန်ချင်ခဲ့သည်။

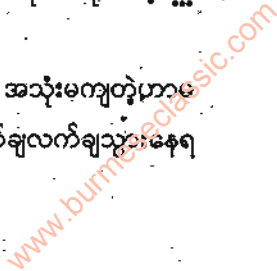
“ဟဲ့ ... ဟိုဟာတွေ မလာကြသေးဘူးလား ... နင်ပဲသယ်”

ငွေမှုချယ်နှင့် နောင်ကို ခရမ်းမသင်္ကာပေ ... နောင်ဘာတွေသွားလုပ်နေလဲ ... မောင်သိသွားလျှင် လက်ထပ်ပေးစားလိုက်ပြောမည်။ ဘာဖြစ်လဲ နောင်က လက်ကျောတင်းတာ မဟုတ်

... မိဘ အမွေအနှစ်ကို ထိုင်ဖြုန်းနေသူပါ ... ငွေမှုချယ်က တောင်းဆွေကောင်းလေး ခရမ်းကသာ မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်ပြီး လုပ်နေတာပါ ... အရေးကြီးတာက မောင်နှင့်မနီးစပ်စေဖို့ပဲ

ငွေမှုအပေါ် မောင်သိယောဇော်မရှိဘူးဆိုတာ ခရမ်းမယုံတော့ ... အစိတ်က မသင်္ကာဖြစ်နေသည်။

“ဖြည်းဖြည်း ချနေနော် ... တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ဟာတွေ ညည်းကိုတစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ပြီး စိတ်ချလက်ချသွားနေရ

ရှင်မြတ်နိုး

တာ ဘာသဘောလဲ နောင်က ယောက်ျားလေးနော်”

“ရှင် ...”

“ဘာရှင်လဲ ... နင် ကင်းအောင်နေ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မြူဆွယ်သလို မလုပ်ပါနဲ့ ... ငါက ဆုံးမတာနော်”

ရှင်တူက ကျွန်မကိုလာပြီး ထိပါးစော်ကားနေတာဟု ပြောပစ်ချင်မိသည်။ ဦးချိုသာ မျက်နှာကြောင့်ပါ ... မမခရမ်း ဘာပဲပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံနေတဲ့ ဦးချိုသာကိုလည်း ငွေမှုံသားမိနေ၏။ သူငွေးဖြစ်လို့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်ထောက်ထားနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ပြောတာ ကြားလား ငွေမှုံချယ်”

“ဟုတ်ကို ...”

“သွားတော့ ...”

ချိုသာ စိတ်ထိခိုက်နာကျင်နေရသည်။ ငွေမှုံလေးကို သနားမိ၏။ အပြစ်မဲ့သူလေးပါ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“မောင် ...”

“ဟင်”

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ... မောင်ဟာမကို ဆုလဲလား”

ပါနဲ့အဝေးဆုံးကို ပင်ထွက်သွား

“မဟုတ်ပါဘူး ... ခရမ်းရယ် မောင်စီးပွားရောက်ဖူးတော့ပါ မောင်အကြောင်းလည်း ခရမ်းသိသားနဲ့ကွာ ငွေမှုံကိုတော့ မောင်နဲ့ မသင်္ကာမဖြစ်နဲ့နော် မောင်ဦးလေးရဲ့ မွေးစားသမီးပါ”

မောင်ဟာမကို ဆိုတဲ့စကားလုံးက သူ့နှလုံးသားထဲသို့ နာကျင်စွာ စူးနစ်ဝင်သွားသည်။ နောင်တတွေရနေခဲ့၏။ ငွေမှုံတို့ အကာအကွယ်မဲ့စေရန် ဖန်တီးသူက ချိုသာပဲ မဟုတ်လား ... ခရမ်းကိုချော့နေရသည်။

“မောင် ကုမ္ပဏီကိုသွားတော့မယ် ... ခရမ်းလည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“မောင်ပဲသွားပါ ခရမ်းကတော့ ဒီမှာ စီမံရဦးမယ်”

ချိုသာ အဝတ်အစားတွေလဲကာ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကားကိုမောင်းတဲ့သူက ဦးလေးကြွေပါ သူ့ကားပေါ်တက်လိုက်၏။ ဦးလေးကြွေနှင့် ဒေါ်နှင်းပြန်ရောက်လာသည်။

“မောင်ချိုသာတို့ ပြန်ရောက်နေတာလား ... ချက်ချင်းကြီးဗျာမ္ပဏီကိုသွားတော့မလို့လား ဦးလေးမောင်းပေးပါမယ်”

ဦးကြွေနှင့် သူပြောစရာတွေရှိနေသည်။ သူ့ရင်တွေ စီးတောက်တော့မယ် ငွေမှုံကို အထူးဂရုစိုက်ပေးပါဟု ဒေါ်နှင်းကို ခပြောရဲ့ အရှက်တရားတွေက သူ့နှုတ်ကို ပိတ်ထားခဲ့၏။ ဦးကြွေကို ဖဲပြောရမယ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို ငွေမှုံနှင့်စွပ်စွဲပုတ်ဒဏ်မှာ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိသည်။

“မောင်ချိုသာရယ် စီးပွားရေးလုပ်တာလည်း လုပ်တာပေါ့
အေးအေးဆေးဆေး အနားယူသင့်ပါတယ်”

“ဦးကြွေ ...
“ပြောပါ”

“ဟိုမှာ ကျွန်တော်အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တယ် ... အိပ်မက်
က ငွေမို့ချယ်အကြောင်းတွေပဲ နောင်က သူ့ကိုစော်ကားလို့တဲ့”

“ဟင် ...”

“လေးလေးသောင်းက ကျွန်တော့်ကို အပ်ခဲ့တာပါ ... စိတ်ပူ
တယ် ဦးကြွေတို့ဆီမှာ အပ်ထားရတာလည်း ရရမ်းအမြင်မှာရှင်
ပဲ”

“နောင်ရန်ကတော့ရှိတယ် မောင်ချိုသာ အခုတောင် ဒီ
ကောင်နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်သွားနေတယ်ဆိုလို့”

“ဘယ်သူပြောလဲ ...”

“သူ့အမေလေ ...”

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာတော့ ငွေမို့နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲတွေ
တယ် ... ဒီလိုမထားခဲ့ပါနဲ့ ငွေမို့ကရော ဒီကောင်ကို အထင်ကြီးချီ
လက်ခံနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ငွေမို့လေးက နောင်ကို အရမ်းမှန်းနေတာပဲ
ဦးကြွေတို့ အတွက်ရော မောင်ချိုသာမျက်နှာလည်း ထောက်ထား
ပြီး သည်းခံနေတာပဲ”

“ဦးကြွေတို့ အိမ်ပြောင်းပါ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ပေးပါမယ် ငွေမို့ဘဝရှေ့ရေး
အတွက်ပဲလေ”

“ဈောင်းလိုက်တာ မောင်ချိုသာရယ် ... ဦးကြွေတို့လည်း
ငွေမို့လေးအတွက် စိတ်ပူတယ် ... ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တာတော့
အမှန်ပဲ”

“တလအတွင်း စီစဉ်ပေးမယ် ... ငွေမို့လည်း ကျောင်းတက်
ရတော့မှာလေ အခုအချိန်မှာ သတိထားနေပေးပါ”

“ဒီကောင်တော်တော် ယုတ်မာတာပဲ နိုင်ငံခြားထွက်သွား
တယ်ဆိုလို့ပဲ စိတ်ချထားခဲ့တာ တမင်အယုံသွင်းပြီး ပြန်လာတာပဲ”

“ထားလိုက်ပါစော့ဗျာ ... ငွေမို့ကိုသာ ဂရုစိုက်ပေးပါ
ကျွန်တော်အားလုံးကို စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“စိတ်ချပါ ... နောက်ဆို ငွေမို့လေးတစ်ယောက်ထဲ မထား
တော့ဘူး ... မနင်းကိုလည်း သတိပေးထားမယ် ဒီကောင်ငွေမို့လေး
တို့ စော်ကားသေးလားပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အရောက်မြန်လို့ပေါ့ ... ငွေမို့က မလွဲသာ
မရှောင်သာလို့ ကြိုတင်ခိုက်ခံနေတာဖြစ်မယ် ... ငွေမို့ကိုပြစ်ထား
မိတဲ့အတွက် နောင်တတွေရနေတယ်”

လေးလေးသောင်းနှင့် ပတ်သက်တာတွေကို ဦးကြွေးအား ရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

“ငွေမှိုမှာ လုံးဝ အပြစ်မရှိပါဘူး ... ကျွန်တော် အသုံးမကျ ခဲ့ဘူး ဘာမမဟုတ်တာလေးနဲ့ဗျာ ငွေမှိုကို အညှိုးထားမိတယ်”

“မောင်ချိုသာရယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ် ... ဦးကြွေတို့ တာဝန်ထားပါ ... ငွေမှိုလေး အန္တရာယ်ကင်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“လောလောဆယ်တော့ အသာလေး နှုတ်ဆိတ်နေပါ ... ခရမ်းသီးသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးလေးသောင်း ဆန္ဒ အတိုင်း ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်ဗျာ”

“အဲဒီ အစီအစဉ် အကောင်းဆုံးပဲ မောင်ချိုသာ လောလော ဆယ်တော့ သတိထားနေထိုင်ရမယ် ငွေမှိုလေးအတွက် စိတ်ချရပါ”

ချိုသာ မဖြစ်မဖြစ် ငွေမှိုအပြင်မှာ နေထိုင်ခွင့်ရအောင် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးရမယ် ... ဘယ် မှာလည်း ငွေမှိုနာမည်နှင့် ငွေစာရင်းသွင်းပေးရမယ် ... ငွေမှိုထော ရှေ့ရေးအတွက် အားလုံး စီစဉ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဦးချိုသာ အရမ်းခံစားနေရတယ် ငွေမှိုလေးရယ် ... ဝင်း ဘဝလေးကို အညွှန်ချိုးပစ်လိုက်တာက ဦးချိုသာပါ ... ဘယ်လို

လုပ်ရမလဲ ဦးချိုသာ နှလုံးသားတွေက မင်းကိုချစ်နေမိပြီထင်တယ်”

ချိုသာ မတွေးချင် ... သူ့ကိုယ့်သူပင် ရွံ့ရှာမုန်းတီးနေခဲ့ သည်။ အသုံးမကျဘူး ယောကျ်ားမပီသနိုင်ခဲ့တဲ့ သူ့စိတ်ခံစားမှုကို ဒေါသထွက်ရ၏။ ဆင်ခြင်တုန့်-တရားကင်းမဲ့စွာဖြင့် လက်တုန့်ပြန် ခဲ့သည်။ သူ့နှလုံးသားတွေ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်နှင့် ငွေမှိုကို ချစ်မိ နေ၏။ ခရမ်းသီးလျှင် ပြဿနာက မိုးမီးလောင်သွားနိုင်သည်။ အရှစ် တွေကို သူ့ခံစားနေရ၏။ ငွေမှိုကြောင့်ပဲ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးကာမှ ငွေမှိုလေး ဒုက္ခရောက်စေရန် ချိုသာ ထပ်မံ ဖန်းတီးဖို့ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၁၆)

ဦးလေးကြွေက ဦးချိုသာပြောတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ပြန်ပြနေသည်။ ငွေမှုံနာကျင်ခဲ့ရ၏။ ငွေမှုံအဖြစ်စေချင်ဆုံးက ဦးချိုသာရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေချင်သည်။

“ငွေမှုံ ဘာအခွင့်အရေးမှ ဦးချိုသာဆီကနေ မယူချင်ပါဘူး ဦးလေးကြွေရယ် ... ဖေဖေသောင်းက ငွေမှုံအတွက်ပေးဆပ်သွားသူပါ ... ငွေမှုံ အနစ်နာခံနိုင်ပါတယ် ဦးချိုသာကို စိတ်သောထမရောက်စေချင်ပါဘူး”

ဦးချိုသာပေးမယ့် အခွင့်အရေးတွေကို ငွေမှုံ လက်မခံချင်ပေ။ မမခရမ်းသိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ငွေမှုံကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ငွေမှုံ ...
“ရှင်”

“ဟိုကောင်ရန်က ရှိသေးတယ် ... ညည်းလေးကို ဟိုနေ့အ

ဘာလုပ်သေးလဲ စော်ကားတယ် မဟုတ်လား ... ”

“ထားလိုက်ပါတော့ အဲဒီ လူယုတ်မာအကြောင်း လုံးဝမကြားချင်ဘူး”

“ဒါကြောင့် ဒီကနေ ထွက်သွားရမယ် ... ခရမ်းပြာကလည်း ညည်းလေးကို သက်သက်နှိပ်စက်နေတာ နှိမ်ချဆက်ဆံနေတာ ဒေါ်လေးနင်း သိတယ် ... မနာလိုဝန်တိုနေတာလေ”

ငွေမှုံက ချောတော့ မနာလိုဝန်တိုနေမှန်း ဒေါ်နင်းသိနေသည်။

“မောင်ချိုသာ စီစဉ်ပေးတာ လက်ခံလိုက်”

“မမခရမ်းက ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေမယ့်ထင်လား ဒေါ်လေးနင်း ပြဿနာအကြီးအကျယ် ရှာမှာပါ ... ဦးချိုသာက အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်လေ”

ဦးချိုသာကိုတော့ အထိအခိုက်မခံနိုင်။ ငွေမှုံကိုယ်တိုင်လည်း သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ တွယ်မိနေသည်။

“ဟိုကောင်ရန်တော့ သတိထားရမယ် ... မောင်ချိုသာ စီစဉ်ပေးတာ လက်ခံရမယ် ငွေမှုံလေး ... ခရမ်းပြဿနာရှာလည်း ဦးလေးကြွေတို့ ရှင်းမယ် ... မပူနဲ့ အရေးကြီးတာက ဒီကနေ ထွက်သွားနိုင်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ငွေမှုံလေး ... ဒီမှာ ဆက်နေရင်တော့ ငွေမှုံ

ဘဝမလုံခြုံနိုင်ဘူး”

ဦးချိုသာ ထားရာမှာနေ စေရာကိုသွားရတော့မှာပဲလေ သီးသန့်ကြီးထောက်ပံ့ထားတာမျိုး ငွေမှု့လက်ခံချင်။ နောင်ရန်ကုန် သေးသည်။ ဦးချိုသာ အရောက်မြန်လို့ပေါ့ ... ဒေါ်သန္တာနီကော သူ့သား နိုင်ငံခြားသွားတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ ကြီးပီ ပြောဆိုတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဦးချိုသာ စီစဉ်ပေးတာကိုပဲ မဖြစ်မနေလက်ခံရမယ် ... ငွေမှု့ ခရမ်းပြာက မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ် ...”

ငွေမှု့ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ အလုပ်ဝင်ရန် တိုက်ကြီးထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောင်ရှိနေ၏။ ဒေါ်လေးနှင်းပါကပ်ပါလာ၍ ထိပါးစော်ကားတဲ့ စကားမပြောရဲ။ နောင် မျက်လုံးအကြည့်တွေထို ရွံ့မုန်းမိသည်။

“ငွေမှု့ဈာယ်”

“ရှင် ...”

“ငါ့အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အနီတီသန္တာ”

“အင်း ... ကျုပ်က ပြန်ချင်တာပါ ညီမခရမ်းကဆွဲထားတဲ့ ဆက်နေဦးမယ် ... မနေချင်ပါဘူး ... မြင်ရတွေ့ရတာ ကျက်သလေ

တုံးလို့”

ဒေါ်လေးနှင်းသာဆို ပြဿနာက အကြီးအကျယ်တက်ပြီ ပဲ ... ငွေမှု့သည်းခံနေလိုက်သည်။ လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေသာ လစုတစိုက် လုပ်နေရ၏။ ဒေါ်လေးနှင်း မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားလို့တော် ပါသေးရဲ့ မျက်ရည်က ဝဲချင်၏။ ဦးချိုသာကို မမုန်းပါဘူး ... ငွေမှု့ ထံကြမ္မာကို ကြေကွဲနာကျင်ရတာပါ ... ။

“ငွေမှု့လေးရေ ... မနက်စာလာစားပါဦး ... စားထားမှ လုပ်နိုင်မှာနော် ... ကော်ဖီမုန့်လာစား”

“ဟုတ် ...”

ငွေမှု့ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ညည်း မျက်ရည်တွေပဲနေတာလား ... အဝမှာ ဟိုကောင့် ထို့တွေ့တယ် ... သန္တာနီဆိုတဲ့ မိန်းမကရော ဘာပြောလဲ”

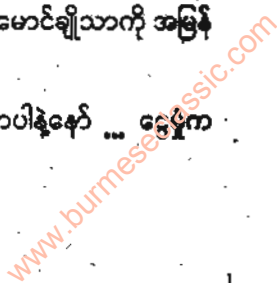
“မပြောပါဘူး ...”

“မေ့စမ်း ...”

“ငွေမှု့ စိတ်ထဲမှာ ဖေဖေသောင်းကို သတိရလို့ပါနော်”

“ငွေမှု့လေးရယ် ... ဒေါ်လေးနှင်း ဘယ်လိုများ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးရမလဲ ... သနားလိုက်တာ မောင်ချိုသာကို အမြန် ဆုံး စီစဉ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုရမယ်”

“ဒေါ်လေးနှင်းရယ် ... အရမ်းမလောပါနဲ့နော် ... ငွေမှု့က ချင်တယ် ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ”

ပိုင်မြတ်နိုး

ဦးချိုသာ အဆင်မပြေဖြစ်ရမှာ ငွေမှုံမလိုလားနိုင်ဆုံးပင်။ မမခရမ်းက စွာတော်းလန်နေသည်။ ငွေမှုံအတွက် မစဉ်းစားပါနဲ့ နော် ဥပေက္ခာပဲ ပြုထားလိုက်ပါဦး ချိုသာရယ် ...

“စားနော်ငွေမှုံ ... ကိုယ်က အလုပ်တွေလုပ်ရတာ ကျောင်း တက်ရင်တော့ သမီး မလုပ်နဲ့ ဒေါ်လေးနှင်းပဲ အားလုံးလုပ်မယ်”

ငွေမှုံ စားစရာတွေကို မြန်မြန်စားရသည်။ ဒေါ်သန္တာနီ ခိုင်း စေထားတာလည်း ရှိ၏။ တော်ကြာ စားသောက်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ပြဿနာရှာမှာ စိတ်ပူမိ၏။ စားပြီးငွေမှုံ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ငွေမှုံ ...”

“ရှင် ...”

“အိမ်သန့်ရှင်းရေးပဲလုပ်ပါ ဟိုဟာမကြီး အိပ်ခန်းထဲ မဝင်နဲ့ ဒေါ်လေးနှင်းလုပ်မယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေးနှင်းရယ် ... ပြဿနာရှာနေဦးမယ် ငွေမှုံပဲ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ငွေမှုံ သန့်ရှင်းရေးပစ္စည်းတွေယူပြီး သန္တာနီ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ လှမရှိပေ။ ဒေါ်သန္တာနီ အပြင်ထွက် သွားပုံပင်။ နောင်လည်း အပြင်ထွက်သွားပြီထင်တယ် ... သူမ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေမိသည်။

“ကျွီ ...”

“ဟင် ...”

ငါနဲ့အဝေးဆုံးလို မင်းထွက်သွား

“ဝုန်း”

တံခါးဖွင့်သံနှင့် တဆက်တည်းပဲ တံခါးပြန်ပိတ်သံကြား လိုက်ရ၍ သူမနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နောင်ဖြစ်နေသည့်

“ဟင် ... နင် နင် ဘာဝင်လုပ်တာလဲ ထွက်သွားနော်”

“မင်းပဲ နောင်ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့လို့ ခေါ်တာလေ”

“ဘာပြောတယ် ...”

“မေမေတို့ အန်တီခရမ်းတို့ ဝင်လာရင် ပြောမယ့်စကား လေ”

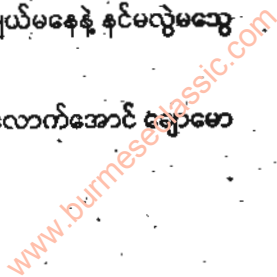
“နင် ... နင် ယုတ်မာလှချည်လား ငါ့ကိုတော့လာထိပါးလို့ ရမယ် မထင်နဲ့နော် ... ငါက အသက်နဲ့လဲပစ်မှာ”

တံမြက်စီးခုတ်ကို ကိုင်ထားပြီး ငွေမှုံပြောပစ်လိုက်သည်။ ကြောက်စိတ်တွေက သူမနှလုံးသားတွေကို တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ခါတုန် ထင်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်နဲ့ရင်းပြီး ခုခံကာကွယ်မယ် နောင် ထာတဖြည်းဖြည်း သူမနားတိုးကပ်လာသည်။

“ငါ အော်လိုက်မှာနော်”

“အော်လေ ... နောင်ဆိုတဲ့ကောင်အကြောင်း နင်သိတယ် ... အဟုတ်လား ... အစေခံမက လာပြီးကြီးကျယ်မနေနဲ့ နင်မလွဲမသွေ ငိုနိုးမပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

ငွေမှုံက အရမ်းစွဲမက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရော့မော

စဉ်းစမ်း

လှပနေသဖြင့် နောင်ဘယ်မှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဘဲ ငွေမှုကို အရ ယူမယ် ... ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“လူယုတ်မာနော် ... ငါ့အနားကပ်မလာနဲ့ အသေသတ်ပစ် မှာ”

“အချစ်ရယ် ... ဟန်ဆောင်ပဲများ မနေစမ်းပါနဲ့ ... ချစ်လို့ ပါ”

ငွေမှု တံမြက်စီး ဒုတ်တန်နှင့် လှမ်းရိုက်တာ လက်တွေ့ထ တုန်ယင်နေ၍ မထိပေ။ နောင်က ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား လူကြီးတွေသိလည်း နောင်ဂရုမစိုက်ဘူး နော် ... နင့်ကို မဖြစ်မနေ ငါ့မိန်းမအဖြစ် သိမ်းပိုက်ရမှာပဲ”

သူမ လက်မောင်းတွေကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အင်အားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ... ငွေမှု ခန္ဓာကိုယ်လေး ပျော့ရွေ့ယိုင်နဲ့နေ၏။ မျက်ရည်တွေက သူမ ပါးပြင်ပေါ် တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာသည်။ သွားပါပြီ။ ငွေမှုမှာ လွတ်မြောက်ရာလမ်းမ မမြင်တော့။ နောင် လူယုတ်မာက စားနေကျ ကြောင်ဖားကြီးအစ အရှက်နှင့် အသက်ကိုလဲပစ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ လုပ်ဆောင်၍ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူမ အင်အားရှိသလောက် ရုန်းကန်ဖယ်ရှားရင်း သူမ တင်းသထက်တင်းကျပ်အောင် ဖက်တွယ်နေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် အစုန်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေလဲ တံခါးဖွင့်

စမ်း ... ”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

နောင်အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်လာတာဖြစ်လိုက်၍ ချိုသာ သေကံဖြစ်ပြီး ခရမ်းအလစ်မှာ တက်လာခဲ့မိသည်။

“ဖွင့်လေ ... ဝုန်း”

“အန်ကယ်ချိုသာ ... နောင်ပါ”

နောင်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ငွေမှု ကြမ်းပြင်မှာ ပုံလျက် ထဲကျနေပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေ၏။ နောင်က အတင်းဆွဲမ ထူမတ် ပေးနေသည်။

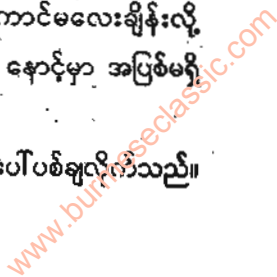
“အဟဲ ကျွန်တော့်နဲ့ ငွေမှုချိန်းတွေ နေကြတာပါ ... သူက ဒီအခန်းထဲလာခဲ့ဖို့ပြောလို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပါ”

“ဘာ ... ”

ဒီကောင်လူလိမ်ပဲ ... ငွေမှုက ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမ လေးမဟုတ်ပေ။ ချိုသာ ဒေါသတွေ အထိတ်အထိပ်ရောက်သွား ပြီး မျက်လုံးတွေပြာစေကာ ဘာမှ မမြင်တော့ ... နောင်ကုတ်ကို ဆွဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“အန်ကယ်ချိုသာ ... လွတ်ပါ ဒီကောင်မလေးချိန်းလို့ ကျွန်တော်လာတာပါလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ ... နောင်မှာ အပြစ်မရှိ ထိခွားနော်”

အောက်ထပ်သို့ ရောက်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။

ခရမ်းရော နောင်အမေပါ ရောက်လာကြ၏။ ချိုသာ အသိမဲ့နေသည်။

“မောင် ... ဘာလုပ်တာလဲ ခရမ်းတူလေးကို”

“မောင်ချိုသာ မင်းရက်စက်လှချည်လား ... မမသန္တာ သားမှာ ဘာအပြစ်တွေရှိလို့လဲ ... သားလေး အမလေး သားအပြင် ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလားကွယ် ... ”

“ဟိုဟာမကွ ချိန်းလို့နောင်ပြန်တက်လာတာပါ ... အနိတိ ခရမ်းအဲဒါကို အနိကယ်ချိုသာက အထင်လွဲပြီး ထိုးတာပါ”

“မောင် ... ”

“ဘာပြောတယ်”

ချိုသာ ဘာမှတုန့်ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ဒေါ်နှင်းအား ငွေမှိုကိုခေါ်ပြီး တန်းလျားပြန်ပို့ရန် ပြောလိုက်သည်။ သူလည်း ရှာခွဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်မှ ခရမ်းလိုက်လာ၏။ ငွေမှိုအား လုံခြုံစွာ အကာအကွယ်ပေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဒီလောက်တောင်မွန်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ငွေမှိုက ငါ့ဦးလေးရဲ့သမီးကွ ... ဒီကောင် မင်းတူက အပြစ် တမ်းထိပါးစော်ကားနေတယ် ငါလုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့ ... မောင် ဒီလောက်အထိ ဒေါသဖြစ်စရာမလိုပါဘူး ... ဖိတ်ချင်အိတ်

တိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ် ... သူတို့နှစ်ယောက်ပေးစားမယ် ... နောင်က အရမ်းချစ်တယ်တဲ့ ခရမ်းဆီမှာ ခွင့်တောင်းထားတယ်”

“ဘာ ... ”

“အစေခံမနဲ့ ခရမ်းတူလေးကို လက်ထပ်ပေးတာ မောင် ဆက်က ဘာများနာစရာရှိလို့လဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ငါလုံးဝသဘောမတူဘူးကွ ... မင်းတူနောင်က လူရှုပ်လူပွေ လက်ကြောတင်းတဲ့ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“မောင်နော် ... လာပြီး ခရမ်းကိုရိုင်းစိုင်းမနေနဲ့ မောင် ဘာအချိုးပြောင်းသွားတာလဲ ... မောင်ဟာမကိုထိလို့ ဆတ်ဆတ် ထိခံတာလား ... ဦးခွန်းချိုသာ ရှင်ဘယ်တုန်းကများ ဒေါသတွေ ဒီလောက်အထိ ပေါက်ကွဲတတ်သွားတာလဲ ... ရှင်က ဂုဏ်သရေ ရှိလှကြီးလှကောင်း အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်နော် ... ခရမ်းကို သူ့အတွက်နဲ့ ရှင်အရှက်သိက္ခာတွေ မြောင်းထဲအထိ ထိုးစိုက်ကျ သွားမယ်”

ငွေမှိုချယ်ကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ခရမ်း သတိထားမိလိုက်သည်။ မောင်ဦးလေးရဲ့ မွေးစားသမီးပဲ သွေးသား အာဇာနည်မို့ မရှိပေ။ ငွေမှိုချယ်က ချောမောလှပ အိမ်ကန်နေတဲ့ မိန်းမလေးပါ။ နောင်နှင့်လက်ထပ်ပေးရမယ် ... ခရမ်းအလျှော့မပေး ခြင်း ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘယ်လိုလဲ မောင် ... စိတ်ကို လျော့လိုက်ပါ ... ဒီကောင်
မလေးက နောင်ကို ချိန်းတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ် အဆင့်ချင်းက
အရမ်းကွာနေတယ်”

ချိုသာ ခွန်းတုန်ပြန်ပြောရန် စကားလုံးတွေ ရွေးချယ်မရဲ့
ခရမ်းကြောက်စရာကောင်းလွန်းမှန်း တဖြည်းဖြည်း သူသိနေခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။ သူမှားတယ် အသုံးမကျဘူး ... သူ့ကြောင့်ပဲ အခုလို
ငွေမဲ့လေး အစေခံမလေး ဘဝနှင့် အကာအကွယ်မဲ့ခဲ့ရသည်။

“မမသန္တာက အရမ်းစိတ်ဆိုးနေပြီနော် ... မောင်၊ အစေခံ
ကို သူ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့တောင် ခရမ်းကတော်တော်လေး
နားချရမှာ မောင့်မျက်နှာနဲ့လေ ... မောင်တော်တော်ပြောင်းလဲနေ
တာပါလား ... အရင်ကတော့ အစေခံမလေးတစ်ယောက် ခရမ်း
အတွက် ခေါ်လာတာဆို ဘယ်လိုလဲ ဦးခွန်းချိုသာရဲ့”

ခရမ်းနှင့် ဆက်ပြီး စကားစစ်ဖိုးဖို့ ချိုသာမှာ အင်အားမရှိတော့
သူ ဖမ်းတီးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ပဲ ... အပြစ်ရှိခဲ့သူက ချိုသာတို့ မိသားစု
ငွေမဲ့ချယ်သာသိရင်လည်း သူ့ကို အမုန်းကြီးမုန်းတီးနေမှာပဲဖြစ်
သည်။

“နောင်ကို သေသေချာချာမေးပြီး လက်ထပ်ဖို့ ခရမ်းစီမံ
မယ် ... ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်လေ ... မောင်က ငွေ
ချယ်ကို ဆရာဝန်မဖြစ်အောင် ထောက်ပံ့စောင့်ရှောက်ပေးချင်တာ

ဟေ့တ်လားလို့”

ခွန်းချိုသာ မလှုပ်နိုင်အောင် ခရမ်းကချည်နှောင်နေသည်။

“စိတ်ကူး မလွဲခဲ့နော်မောင် ... ရှင့်ဟာမလေးနဲ့ နောင်က
လွန်လွန်ကျူးကျူးတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ... နောင်တာဝန်ယူ
တာပဲ မောင်ကျေးဇူးတင်လိုက်”

သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခရမ်းပြောသလိုများဖြစ်နေမ
ထား ... မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ငွေမဲ့ချယ်သာ ဖြူစင်ရိုးသားတယ် ...
သူငွေးသားဆိုပြီး အထင်ကြီးမှာ မဟုတ်ပေ။ သူ လုံးဝ လက်မခံ
နိုင်။ သူ့ကြောင့်ပဲ ငွေမဲ့ဘဝလေး ရေတိမ်ထဲမှာ ထပ်မံနစ်ရတော့
မည်။ ချိုသာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်။ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေ
သလိုပင် ... ဒီကောင့် လက်ထဲငွေမဲ့ကို ထည့်လို့ မဖြစ်ဘူး ...
ကောင်းတာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်နေတဲ့ကောင်ပဲ ... သူ့ခေါင်းကို
အရမ်းပစ်လိုက်၏။ မဖြစ်ဘူး ... လုံးဝ မဖြစ်ဘူး ... အရာရာကို
ထောက်ပံ့ပစ်ချင်နေသည်။

အခန်း (၁၇)

“ငွေမုံလေး ငွေမုံလေး ဒီကောင်ဘယ်လောက်အထိ အော်ကားလိုက်လို့လဲ ပြောစမ်းပါ ... သက်ဆိုင်ရာကို ထိုင်ရမယ် ထောင်ထဲ ထည့်ပစ်မယ်”

“ဟင်အင်း ... ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ ငွေမုံ ရှက်တာပဲရှိတာပဲ ဦးချိုသာ ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ ... ငွေမုံ ဒီမှာဆက်နေရမှာကြောက်ပါတယ်”

ငွေမုံကြောင့် ဦးချိုသာဘဝ ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်ရုံမှာ စိုးရိမ်မိသည်။ ဦးချိုသာက မမခရမ်းကို ကြောက်နေရမှာ ငွေမုံက ကံဆိုးမပါ။ ငယ်စဉ်လေးထဲက မိဘတွေအပြုပြု အကွဲအကွဲနှင့် ဒုက္ခတွေ ဆက်တိုက်ပဲ တွေ့ကြုံခံစားလာခဲ့ရ၏။ ဒီကောင်အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးချင်မိသည်။

“မောင်ချိုသာ စီစဉ်ပေးမှာပါ ငွေမုံရယ် ... အရမ်းကြီးကြောက်ဝမ်းနည်းမနေစမ်းပါနဲ့ကွယ် ... ငွေမုံ အလုပ်မလုပ်နဲ့ထောင်ထဲ

ဒေါ်လေးနှင့်တို့ပဲ သွားမယ် ... အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ထားနော် ... ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပေးနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

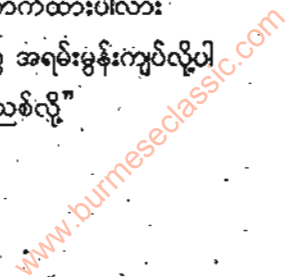
“မကြာခင် ဒေါ်လေးနှင့်တို့ ဒီကနေထွက်သွားကြမှာပါ ငွေမုံလေးဘဝ အေးချမ်းစေရမယ်”

ဦးလေးကြောနှင့် ဒေါ်လေးနှင့်တို့နှစ်ယောက် တိုက်ကြီးထဲ သို့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ငွေမုံတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့၏။ ဦးချိုသာ ကယ်ဝေလို့ပဲ မမခရမ်းနှင့် ဘယ်လောက်များ ပြဿနာတက်နေမလဲ ငွေမုံစိုးရိမ်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညအမှောင်ထုက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ဦးလေးကြောနှင့် ဒေါ်လေးနှင့်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာကြသေးတာလဲ ... တခါတရံ မမခရမ်းက အလုပ်တွေကို ညဦးနက်တဲ့အထိ ခိုင်းစေနေတတ်၏။ စားစရာတစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်ခိုင်းနေတတ်သည်။ ငွေမုံတစ်ယောက်ထဲ ငှက်တုတ်လေး ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ သူမတို့ အခန်းတံခါးကို လာခေါက်သဖြင့် ထကြည့်တော့ ဦးချိုသာဖြစ်နေသည်။

“ဟင် ... ဦးချိုသာ အရက်တွေသောက်ထားပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... ငွေမုံလေး စိတ်တွေ အရမ်းမွန်းကျပ်လို့ပါ ဦးချိုသာ သေပစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်လို့”

“ငွေမှုံကြောင့်လားဟင် ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ရှင် ...”

“ဒီမှာ ငွေမှုံချယ် မင်းကို တစ်ခုမေးမယ် ... မင်း အမှန် အတိုင်းဖြေ ... ခြောက်ခါပိတ်ထားရဦးမယ် ... ဦးချိုသာ လမ်း လျှောက်ဝင်လာတာ ကားအပြင်မှာရပ်ထားခဲ့တယ်”

ငွေမှုံ အထိတ်တလန့်နှင့် ရင်တွေတဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာ သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ဦးချိုသာ အရက်သောက်တတ်တာ ငွေမှုံ မြင်ဖူးခဲ့ပေ။ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ နာကျင်ရ၏။ ငွေမှုံ ကြောက်လာမိသည်။

“ကဲ ... ငါမေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေနေော် ... မလိမ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“မင်းနဲ့နောင် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား”

“ရှင် ...”

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတယ်ဆိုရင် ခရမ်း က လက်ထပ်ပေးမယ်တဲ့”

“မဟုတ်တာပဲ ဦးချိုသာ ... လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး ... ချစ်သူ ဖြစ်ဖို့ ဝေလာဝေး ... ငွေမှုံအော့နှလုံးနာလွန်းလို့ အရမ်းမုန်းတီးနေ တာပါ ... နောင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ လက်ထပ်နိုင်ပါဘူး ... ကျောင်း-

ဆက်မတက်ရလဲ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ငွေမှုံ ပြန်ပါတော့မယ် ... ဒီမှာလည်း ဆက်မနေချင်တော့ပါဘူး”

“မင်းကို ငါယုံတယ် အရမ်းကိုရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး ဝဲ ... မင်းဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့ ... မင်းအတွက် ငါအားလုံး စိစဉ် ထားပြီးပြီ ... နောင်ဆိုတဲ့ လူရှုပ်လူပွေ လက်ကျောမတင်းတဲ့ ကောင်လက်ထဲကို လုံးဝ မအပ်နိုင်ဘူး ... ငါတောင်းပန်ပါတယ် ငွေမှုံ ... တကယ်တော့ မင်းဒီလိုဘဝမျိုးရောက်ရတာ ဦးချိုသာ ကြောင့်ပါကွာ”

ချိုသာ အရမ်းမူးလာသည်။ သူ့ရင်တွေ နာကျင်ရလွန်း၏။ သူချစ်တာ ငွေမှုံ ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲ ... မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး သူ စည်းစောင့်ရမယ် ... ခရမ်းပြောချင်တာပြော ငွေမှုံအတွက် သူ့စောင့်ရှောက်ပေးရမည်ဖြစ်၏။ သူ ပြန်ရမယ် မျက်လုံးတွေ ပြာ ဝေလာပြီ ... ကြာလာရင် သူ့စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ တာ သူသိလာသည်။

“မင်း ... မင်းဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ မင်းဘဝရှေ့ရေးအတွက် ငါအားလုံးတာဝန်ယူပေးမယ် ငွေမှုံလေး အား ... ငါ အရမ်းမူးလာပြီထင်တယ် ... ငါပြန်တော့မယ်”

သူ လှည့်အထွက်တွင် ခေါင်းထဲမှာ ချာခဲနမူးဝေသွားပြီး ပြုလဲကျသွားသည်။

“ဟင် ... ဦးချိုသာ ...”

ပွင့်မြတ်နိုး

ငွေမှို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဦးချိုသာအနား တိုးကပ်လာသည်။
“ဦးချိုသာ ဦးချိုသာ သတိထားပါဦး ... ငွေမှို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ဦးလေးကြွကို သွားခေါ်ပေးမယ်နော်”

သူမအထဲတွင် ဦးချိုသာက သူမလက်လေးအား ဆွဲယူဆုတ်ကိုင်ထားသည်။

“မခေါ်ပါနဲ့ ငွေမှိုရယ် ... ဟိုမိန်းမသိရင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာရှာလိမ့်မယ် ... ခဏလေးပါ”

ချိုသာစိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့အင်အားတွေ ကင်းမဲ့သွားရသည်။ ငွေမှိုလက်လေးကို ဆွဲယူ၍ သူရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖတ်ထားမိ၏။ ချစ်တယ်ဟု ဖွင့်ပြောမိသွားသည်။

“ဦးချိုသာ ချစ်တာငွေမှိုပဲ အရမ်းချစ်တယ် ငွေမှိုရယ် ... နှလုံးသားတွေ ကွဲအက်နာကျင်ရတယ် ငွေမှိုကို ချစ်တယ်ကွာ”

“ဟင် ... ဦးချိုသာ သတိထားပါနော် ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ငွေမှိုတောင်းပန်ပါတယ် ... လွှတ်ပါနော်”

နောင်နှင့် မတူတဲ့ ခံစားမှုတွေက ငွေမှိုနှလုံးသားထဲမှာ တိုးဝင်ခံစားလာရသည်။ ဦးချိုသာအပေါ် ငွေမှိုလည်း သံယောဇဉ်ကြီးစွာ တွယ်မိသွားရ၏။ လူမှန်းမသိအောင် အရက်တွေသောက်လာတာလည်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

“ဦးချိုသာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ငွေမှိုရယ် ... ဦးချိုသာ အသုံးမကျခဲ့တာပါ ... ငွေမှိုလေးကို အထင်လွဲပြီး မလုပ်သင့်တာတွေ

လုပ်မိတာပါ ... အခုမှ အခုမှလေ ငွေမှိုလေးကို ချစ်မိသွားတယ် အရမ်းချစ်မိသွားတယ်ကွာ ... ”

သူရင်ခွင်ထဲမှ ငွေမှိုလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိသည်။ ငွေမှိုလေးက တတုတ်တုတ်တောင်းပန်ရင်း ငြင်းဆန်ရုန်းဖယ်ပစ်နေသည်။ သူ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားပြီး ငွေမှိုလေးကို အနမ်းမိုးတွေ ရွာသွန်းဖြူးမိသွား၏။ မှောင်မှိုက်တဲ့ ချောက်ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ငွေမှိုလေးကို ဆွဲခေါ်သွားမိသည်။

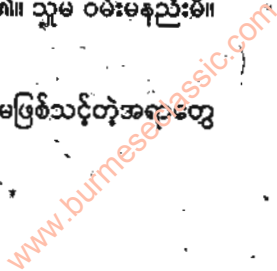
“ငွေမှိုကိုချစ်တယ် ... အရမ်းချစ်မိသွားလို့ပါကွာနော်”

ငွေမှိုလည်း ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ ... ဦးချိုသာကို ပေးဆပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေက ပြင်းပြစွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဦးလေးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့ ဦးချိုသာရဲ့ နာကြည်းမှုတွေအတွက် ငွေမှိုဘယ်လိုနည်းနှင့် မဆိုပေးဆပ်နိုင်နေ၏။ ဦးချိုသာရဲ့ ဆန္ဒတွေ မှန်သမျှ ငွေမှို မငြင်းပယ်ရက်ပဲဖြစ်နေရသည်။

“ငွေမှိုလေးရယ် ... ”

ဦးချိုသာရဲ့ ညီးညူသံနှင့်အတူတူ လက်တွေလည်းပြေလျော့သည်။ ငွေမှိုရဲ့ အပျိုစင်ဘဝလေးလည်း ဦးချိုသာရဲ့အချစ်တွေအောက်မှာ ကျဆုံးပျက်စီးကြော့သွားရပြီဖြစ်၏။ သူမ ဝမ်းမနည်းမိ။ ကျေနပ်စွာ ပေးဆပ်လိုနေခဲ့သည်။

“ဦးချိုသာရယ် ... ဘာဖြစ်လို့များ မဖြစ်သင့်တဲ့အရာတွေ

အခုမှလာဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

ဦးချိုသာက အသိကင်းခဲ့စွာဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ငွေမှု
အင်အားရှိခဲ့စွာဖြင့် ဦးချိုသာအနားမှာ ခွေခွေလေးအိပ်နေရာမှ
သတိဝင်လာရကာ လူးလဲထလိုက်မိ၏။ ဦးလေးကြွေတို့ ပြန်ရောက်
လာတော့မယ် ဦးချိုသာနှင့် ငွေမှုတို့ အဖြစ်အပျက်အား သိသွား၍
မဖြစ်ပေ။ ဦးချိုသာကိုလည်း ပြန်ပို့ပေးရဦးမယ် ... မမခရမ်းသိလို
မဖြစ်ဘူး။ သူမ အနေအထားတွေကို ပြင်ပြီးသည်နှင့် ဦးလေးကြွေ
သို့ ပြန်ရောက်လာတာနှင့် အတော်ပဲဖြစ်သွားသည်။

“ငွေမှုဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို ... ဟိုမှာ ဦးချိုသာ အိပ်ပျော်နေတယ် ... အရမ်းမူး
နေတယ်”

“ဟင် ... ”

“ဘာပြောတယ် ငွေမှုလေ ... ဘုရားရေ ပြဿနာတစ်
တော့မယ် ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ကားကိုလည်း လမ်းမှာရပ်ထားတယ်တဲ့ ... လမ်းလျှောက်
ဝင်လာတာတဲ့”

“ခဏနေဦး ... ဦးလေးကြွေအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်
ဦးမယ် ... ကားလည်းပြန်သွင်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး ... မောင်ချိုသာ
နောက်ကျလို့ ခရမ်းပြာ အရမ်းဒေါသထွက်နေတယ် ... ဖုန်းဆယ်

လို့လည်း မရဘူးတဲ့ ... ခရမ်းပြာ အိပ်ပျော်သွားမှ စီစဉ်ရမှာပဲ
ဦးလေးကြွေတို့ကိုလည်း မပြန်နိုင်ဘူး”

“တို့တွေ ဒီကနေ အမြန်ဆုံးပြောင်းမှဖြစ်မယ် ... ကျုပ်တို့
မှာ ငွေလေးစုဆောင်းထားတာ ရှိပါတယ် ... အိမ်ငှားနေကြမယ်”

ဦးချိုသာက အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုတာ ငွေမှုသိနေ
သည်။ အခု ဘယ်လိုဆက်လုပ်မှ ဖြစ်မှာလဲ ... ဦးချိုသာ အနားက
နေ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားမှ ဖြစ်မည်။ ဦးချိုသာနိုးအောင် စောင့်
နေရသေး၏။ မနက် ၂ နာရီလောက်မှ ဦးချိုသာနိုးလာသည်။

“မောင်ချိုသာ နိုးပြီလား”

“အင် ... အား ကျွတ် ... ကျွတ်”

“မောင်ချိုသာ ... ”

“ဟင် ... ”

“နိုးပြီလား ... အခု မောင်ချိုသာရောက်နေတာ ဦးကြွေတို့
အလုပ်သမားတန်းလျားမှာလေ”

“ဗျာ ... ”

ဦးလေးကြွေပြောမှ ချိုသာအသိတွေဝင်လာပြီး လူးလဲထမိ
သည်။ ဟုတ်သားပဲ ... သူ့အရက်တွေ အရမ်းသောက်မိသွား၏။
သတိလက်လွတ်ပင် ငွေမှုအတွက် အလွန်အမင်း ခံစားနေ၍ဖြစ်၏။
ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။

“မောင်ချိုသာ ကားကိုလမ်းမှာ ရပ်ထားခဲ့တာလား ... ငွေမှု

လေးပြောပြတာ”

“ဗျာ ... ငွေမှုံရော”

“အိပ်နေတယ် ... ညက ခရမ်းပြာဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ဦးလေး တို့ကို ပြန်မလွှတ်ဘူးလေ ... ဒီမှာ ငွေမှုံလေးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

သွားပြီ ... သူ ဘာတွေထပ်လုပ်မိပြန်ပြီလဲ ... သူနှင့်ငွေမှုံ နှစ်ယောက်ထဲတဲ့ ... သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ဘာမှ စဉ်းစားမရ ခေါင်းတွေ ကိုက်လာ၏။ သူ့အပြင်ထွက်ပြီး ကားယူ၍ ခြံထဲဝင် လာခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်တက်သွားတော့ ခရမ်းက အိပ်ပျော်နေ၏။ ရင်တွေပူလောင်လာ၍ ရေတစ်ခွက်ယူသောက်ရသည်။

“ရှင် ... ရှင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာတာလဲ ... ဒီ လောက်တောင် ညဉ့်နက်နေတာ ကလပ်ကနေ ပြန်လာတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ကုမ္ပဏီမှာအ လုပ်ကိစ္စတွေရှိလို့ပါ အခုတောင် မောင်အရမ်းအိပ်ချင်လို့ ပြန်လာတာ”

“မယုံဘူး ... ရှင်ဗွေဖောက်ချင်နေတယ် ... ခရမ်းအပေါ် အရမ်းအေးစက်တယ် အချစ်မပါဘူး”

“တော်ပါတော့ကွာ ...”

ခရမ်းနှင့် စကားဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် အင်္ကျီကို ချွတ် စဉ် မထင်မှတ်ဘဲနှင့် သူ့အင်္ကျီမှာ ကလစ်လေးတစ်ခု ... ငွေမှုံ ပစ္စည်းပဲ ... ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းက သူ့အင်္ကျီမှာ ကလစ်လေးတစ်

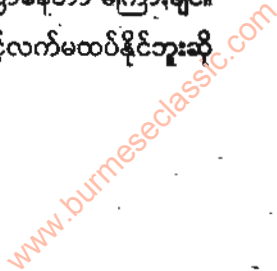
ခု အခုနောက်တစ်ခု ကပ်ငြိလာပြန်သည်။ ခရမ်းမတွေ့ခင် သူသိမ်း ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ... အရက်တွေလည်းသောက်လာတယ် ... ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာရှိနေလို့လဲ ... ပြောစမ်းပါ ... ရှင် ဘယ်တုန်းကများ အရက်သောက်ဖူးလို့လဲ”

ခရမ်းပြာပြောရင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဒေါသတွေပေါက် ကွဲနေသည်။ ခေါင်းကိုက်လိုက်တာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင် နေ၏။ ခရမ်းကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ ... ငွေမှုံအပြင်မှာနေနိုင်အောင် သူ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီဖြစ်သည်။

“မောင် ... ရှင်ကို တစ်ယောက်ထဲ လွှတ်မထားနိုင်တော့ ဘူး ... ခရမ်းပါ မောင့်ကုမ္ပဏီကို လိုက်ရမယ် ... နောင်နဲ့ငွေမှုံကို လည်း အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးရမယ် ... မမသန္တာ လက်မခံလို့ မြောင်းဖျနေရတယ် ... နောင် ပူဆာနေလို့ သိလား”

အဝတ်အစားတွေလဲပြီး အိပ်ယာပေါ် ပစ်လဲချမိသည်။ နောင်လက်ထဲ ငွေမှုံကို မထည့်နိုင်ဘူး ... သူနှင့်ငွေမှုံတို့မှားယွင်း သွားကြပြီလားပဲ ... ကလစ်လေးတစ်ခုတောင် တွယ်ကပ်လာတာ ပဲ ... ခရမ်းက နောင်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပြောနေတာ မကြားချင်။ ဇနက်ဖန်ပဲ ငွေမှုံကို ရွှေ့မယ်။ ငွေမှုံ နောင်နှင့်လက်ထပ်နိုင်ဘူးဆို ၍ ချိုသာ စိတ်အေးသွားရသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“မနက်ကျရင် ငွေပုံကို အသိပေးရမယ် ... မောင်နော် ခရမ်းကို လျှော့တွက်မထားနဲ့ မောင်သစ္စာမဲ့လို့ကတော့ မိုးမီးလောင်ပြီ မှတ်ထားပါ”

ခရမ်း စိတ်ထဲမှာ မောင်အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသည်ဟု ထင်သည်။ ငွေပုံကြောင့်ပဲဖြစ်နိုင်၏။ နောင်နှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့ ကိစ္စပြောပြီးထဲက မောင်မျက်နှာ မကောင်းတော့ အရက်တွေပါ သောက်တတ်လာသည်။

“မောင့်ကို ခရမ်းမသင်္ကာတော့ဘူး ... ခရမ်း မျက်စိအောက်ကနေ လုံးဝ အပျောက်မခံနိုင်တော့ဘူး ... ရှင် အရက်တွေပါ သောက်လာပြီဆိုတော့ ... ခရမ်း လက်မခံနိုင်ဘူး”

သူ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်တွေ ပူလိုက်တာ မင်းအတွက်ပဲလေ ငွေပုံ ... အတိတ်က ဖြစ်ရပ်မှန်တွေ သိသွားရင် ဦးချိုသာကို မုန်းတီးပစ်မှာလား ... ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ငွေပုံလေးကို သနားမိသည်။

“ခရမ်းနဲ့ ဘယ်လိုပဲတိုက်ပွဲဝင်ရပါစေ ... ငွေပုံဘဝလေး အေးအေးချမ်းချမ်း ရပ်တည်နိုင်အောင် ဦးချိုသာစောင့်ရှောက်ပေးမယ်”

ဦးချိုသာရင်တွေ မီးတောက်နေပြီထင်တယ် ... ငွေပုံရေမင်းနဲ့ ဦးချိုသာ အမှားအယွင်းတွေများ ဖြစ်သွားလားပဲ အိပ်စက်လို့

မရပဲ ဖြစ်နေမည်။

“မောင် ... မောင် ဟွန်း စကားမပြောချင်တိုင်း အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ် ... မောင်”

ခရမ်း ဒေါသတွေထွက်ရသည်။ မောင် လုံးဝ မလှုပ် ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ငွေပုံကြောင့်ပဲ ထင်တယ် ... မောင် မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတတ်တာ ခရမ်းအသိဆုံးဖြစ်၏။ မိုးလင်းအောင် ခရမ်းအတော်လေး စောင့်နေရသည်။

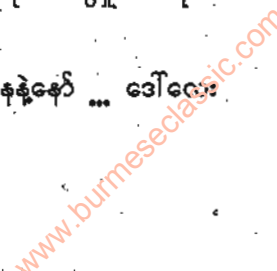
“ငွေပုံ နင့်ကိုနောင်နဲ့လက်ထပ်ပေးရမယ် ... နင်အပျိုစင်ဘဝနဲ့နေလို့ မရဘူး ... နောင်ကို ထိန်းချုပ်ခိုင်းထားရမယ်”

အရေးထဲ မမသန္တာက လက်မခံပေ။ အိမ်စေမကို ချွေးမတော်ရမှာ သိက္ခာကျတယ်တဲ့ ... အမျိုးမျိုး မြူဆွယ်ဖြောင်းဖျနေရသည်။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ငွေပုံချယ်နေတဲ့ အစေခံတန်းလျားသို့ ခရမ်းရောက်လာ၏။ ဦးကြောနှင့် ဒေါ်နှင်းတို့အား အရင်ဆုံး အလုပ်သွားဝင်ဖို့ ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ သွားနှင့်ပါ ... ကျွန်မ ဒီမှာငွေပုံချယ်နဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

ဒေါ်နှင်းစိတ်ထဲမှာ ခရမ်းပြာကိုမယုံမိ။ ငွေပုံအားလုံးဝ အလျော့မပေးဖို့ ထပ်မှာထားခဲ့ရသည်။

“ငွေပုံ ဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံမနေနဲ့နော် ... ဒေါ်လေးနှင်းတို့ ဒီကနေပြောင်းတော့မယ်”

ငွေမှုံလည်း စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရသည်။ ဦးချိုသာကြောင့်ပဲ ထင်တယ် ... ညကဒီမှာ အိပ်သွားတာ၊ သိသွားပြီလား မသိဘူး ... ငွေမှုံ ခြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်နေသည်။

“ငွေမှုံချယ်”

“ရှင် ...”

“နင့်မျက်လုံးတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင် ... ဟို ဟို”

ငွေမှုံ ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိ ... မမခရမ်းအကြည့်တွေက စူးရှလွန်းနေသည်။

“ငါ့သွယ်ဝိုက်ပြောမနေတော့ဘူး ငွေမှုံချယ် ... ငါတို့မိသားစု အဆင်ပြေရေးအတွက် နင်နဲ့နောင်လက်ထပ်ရမယ် ... နင့်ဦးချိုသာလည်း သဘောတူတယ် ငါပြောပြီးပြီ ဒါပဲ”

မမခရမ်းထွက်သွားသည်။ ငွေမှုံ ကျောက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်မိနေ၏။ ဦးချိုသာပြောထောင့် နောင်ကို လက်မထပ်ရဘူးတဲ့ ငွေမှုံတို့အပြင်မှာနေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးမည်တဲ့ အခုတော့ မမခရမ်းက နောင်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ လာပြောနေသည်။ ဦးချိုသာ သဘောတူသည်တဲ့ ဘာကြောင့်လဲဟင် ... ငွေမှုံကို နောင်လက်ထပ်ထိုးအပ်လိုက်တော့ မလွဲလား ... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့နော် ... ငွေမှုံ

စိုးလပြည့်စာပေ

အပျိုစင်ဘဝ ဘယ်လောက်ပျက်သွားပါစေ ... ဦးချိုသာရယူလိုက်တာမို့ ငွေမှုံ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ပါတယ်နော် ... သူမ ကြိုက်၍ ငိုကြွေးပစ်မိသည်။

ကဏားကို ချပစ်လိုက်စမ်းပါ ... နောင်က ကြောက်မယ်ထင်နေလား ... မင်းက ငါ့လက်ခတ်ထဲက ရေပဲ ဟား ... ဟား ... ဟား”

“နင် ... နင် တိုးကပ်မလာနဲ့နော် ... ငါတကယ်ထိုးပစ်လိုက်မှာ”

“ထိုးလေ သတ္တိရှိရင် ထိုးပစ်လိုက်စမ်းပါ ... နင် အလကား နေရင်း မာယာများပြမနေနဲ့ ... ငွေမူလေးရယ် ... နောင်ကို လက်ခံပါ မင်းထိုးရဲရင်ထိုးလေ ... နောင် သေရဲပါတယ်”

ငွေမူ လက်တွေ့တုန်ရင်နေသည်။ မထိုးရဲ နောင်မျက်နှာကြီးက ပြုံးပြဲဖြဲနှင့် သူမအနားတိုးကပ်လာနေသည်။ ထိုးလိုက်စမ်းပါ ဒီကောင်ရဲ့ ဇော်ကားမှုကို နင် ခုခံကာကွယ်ရမယ် ... နောင်က ရယ်မောလျက် သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဓားက အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဒေါက် ...”

“ဟင်”

“ဟား ဟား ဟား ... ငွေမူလေး ဒီလောက် သတ္တိမရှိဘူးဆိုတာ နောင်ကသိပြီးသားပါ ... နောင် အချစ်တွေကို အသာတကြည် ခံယူလိုက်စမ်းပါ”

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ငွေမူတစ်ယောက်ထဲရှိနေသည်။ နောင်က ပြန်သလိုလိုနှင့် အလစ်မှာဝင်လာတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်သန္တာနီ နှင့် နောင်တို့ပြန်သွားကြပြီထင်၍ ဒေါ်လေးနှင်းက ငွေမူကိုတစ်

အခန်း (၁၈)

“ငွေမူချယ် ... မင်းကို အန်တီလေးက ပြောထားပြီးပြီ မဟုတ်လား ... နောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့လေ မင်းဝမ်းသာဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ ... နောင်က သူဌေးသားလေ”

“နင့်ဟာနင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါသဘောမတူဘူး လက်လည်း မခံဘူးနော် ... နင်ထွက်သွားပါ”

ငွေမူ အသားလှီးတဲ့ဓားကို လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ နောင်အစော်ကားကိုတွေ့ မခံနိုင်။ သူမဘဝမှာ ဦးချိုသာတစ်ယောက်ထဲရှိရမည်ဖြစ်၏။ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်က သူမအသားကို ထိမှာပင် စိုးရွံ့နေမိသည်။ ငွေမူဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ဦးချိုသာအား အရယူမည်မဟုတ်ပေ။ ငွေမူဘဝကြီး တစ်ခုလုံး ပေးဆပ်ချင်ခဲ့တာပါ။

“ငွေမူချယ် ... မင်း ဒီလိုလုပ်လို့ရမယ်ထင်လား ... လက်ထဲ

ယောက်ထဲ ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ အချစ်ရယ်”

“နင် ... နင် လူယုတ်မှာ”

“အချစ်ရယ် ... ချစ်လို့ပါ ... မင်း နောင်လက်ထဲကနေ မလွတ်ဘူး ငွေမှုံချယ် ... မင်း အသာတကြည်လက်မခံဘူးဆိုရင် အန်ကယ်ချိုသာနဲ့ မင်းဖောက်ပြန်နေတယ်လို့ အန်တီလေးခရမ်းကို ပြောလိုက်မယ်”

“ဟင်”

ငွေမှုံအသိတွေ ကင်းမဲ့သလို တုန်လှုပ်ခြောက်ချားသွားရသည်။ ဦးချိုသာကိုတော့ ထိလို့မရဘူး အသက်ချင်းလဲပစ်ရမယ်။ လူယုတ်မာကောင် သူမမျက်ဝန်းတွေ ပြာဝေသွားရကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ ဓားကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး သူမ အနီးတိုးကပ်လာတဲ့ နောင်ကို မျက်စိမိတ်ပြီး ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“အား ... နင် နင် ကောင်မ နင့်လင်ကို ထိမှာကြောက်လို့ ငါ့ ငါ့ကို အား ...”

နောင်က ရင်ဝကို လက်နှင့်ဖိပြီး လဲကျသွားသည်။ ဦးချိုသာ ဝင်လာ၏။ သူမ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် နံရံမှာကပ်ပြီးကျောက်ရုပ်လေး တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေမိသည်။

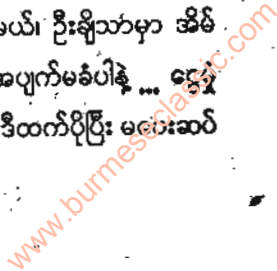
“ငွေမှုံ သတိထားစမ်းပါ ... ဒီကိစ္စ ဦးချိုသာကြည့်ရှင်းမယ် မင်းသွားတော့ မင်းသတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ဦးချိုသာထိုးပစ်

တာ မှတ်ထား”

“ဟင်အင်း ... မဟုတ်ဘူး ... ဟင်အင်း ငွေမှုံထိုးတာပါ ဦးချိုသာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ... ငွေမှုံ အပြစ် ငွေမှုံခံမယ် ... ဦးချိုသာ သွားပါတော့ ... မမခရမ်း သိသွားရင် ပြဿနာတက်လိမ့်မယ် ... ဦးချိုသာကို လုံးဝ အထိအခိုက် မခံနိုင်ဘူး ... သွားပါတော့ ငွေမှုံကို သနားရင် ဒီကိစ္စနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ”

“မသွားဘူးကွာ ... ငါ့ကြောင့် မင်းဒီဘဝရောက်ရတာပဲ မင်းကို လုံးဝစိတ်မချလို့ ဦးချိုသာ လာကြည့်တာပါ ... ဒီကောင်က ပြန်သွားသလိုလို ဟန်ရေးပြပြီး မင်းဆီဝင်လာတယ် ... လူယုတ်မာကောင် ... ငွေမှုံလေးရယ် မင်းအနာဂတ်က လှပပါတယ် ... အနစ်မွန်း မခံပါနဲ့ ... မင်းအတွက် ဦးချိုသာ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီ ... ဦးကြေတို့ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ် မင်းဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ ... ဒီလူယုတ်မာသေပြီ ... မင်းအတွက် အန္တရာယ်ကင်းသွားပြီလို့ပဲ မှတ်ပါနော်”

“ဟင်အင်း ... ဟင်အင်း ... ငွေမှုံ လက်မခံဘူး လူယုတ်မာတို့ ငွေမှုံ လက်မခံဘူး ... လူယုတ်မာကို ငွေမှုံပဲ သတ်တာ ... အဲဒီ အပြစ်ကို ငွေမှုံ ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူမယ်၊ ဦးချိုသာမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ နာမည်အပျက်မခံပါနဲ့ ... ငွေမှုံကြောင့် ဦးချိုသာ ဘဝပေးဆပ်နေခဲ့တာပါ ဒီထက်ပိုပြီး မပေးဆပ်

ပါနဲ့တော့ ဦးချိုသာရယ်နော် ... ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်သေးဘူး ... ငွေမှုံတာကယ်တမ်းမှားတာက ဦးချိုသာပါ ... ဦးချိုသာ အသုံးမကျခဲ့တာပဲ”

“နောင့်ကို ငွေမှုံသတ်လိုက်တာပါ ကျွန်မဝန်ခံပါရစေ”

ငွေမှုံသတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ မမလေးခရမ်း ဝင်လာ၏။ သူတူအလောင်းကို ပွေ့ပြီးငိုယိုယင်းဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတော့သည်။

“ပြောစမ်း ... နင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူသတ်တာလဲ ငါတူလေးက နင့်ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုခဲ့တာပဲ ... သူ့အမေသဘောမတူတာတောင် အတင်းတောင်းဆိုခဲ့တာ နင် တော်တော် ရက်စက်တာပဲ ... ပြောစမ်း ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ထိုးလိုက်တာပါ ... ကျွန်မကို အမြဲတမ်းစော်ကားဖို့ ကြံစည်နေလို့လေ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

ခရမ်းက ဒေါသတကြီးနှင့် ငွေမှုံအား ရန်ပြုမည်ဖြစ်နေအဖြင့် ချိုသာအားဆီးလိုက်သည်။

“မင်းသက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ ခရမ်း ... သူ့ကို ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးလိမ့်မယ် ... မင်းတို့က မတရားလုပ်နေတာကွ ရုပ်တန်းကရပ်လိုက်ပါ ... ”

“ဘာ ... ရှင်က ဟိုဟာမကဘက်ထာလား ... ကောင်းပြီလေ ရှင့်ဟာမကို သေဒဏ်ကျခံရအောင်လုပ်ပြမယ်”

ခရမ်းဒေါသတကြီးနှင့် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

“လူသတ်သမား နင်သိမယ် ... ငါ့ယောက်ျားကိုပါ လုယူချင်တဲ့ မိန်းမယုတ် ... နင့်ကို ငါကောင်းကောင်း ပညာပေးရမယ် ... ရှင်လည်း သတိထားပါ ... ရှင့်ဘဝလည်း မြောင်းထဲရောက်အောင် လုပ်ပစ်မယ်”

ဒေါသန္တာန်လည်း ရောက်လာသည်။ ဦးလေးကြွေတို့လည်း ရောက်လာကြ၏။ ငွေမှုံကိုကြည့်ပြီး ဒေါသန္တာန်က တစစီဆွဲဖဲ့မတတ် ဒေါသတွေကပေါက်ကွဲနေသလောက် ဦးလေးကြွေနှင့် ဒေါ်နှင်းက ရင်ထုမနာဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေကြသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငွေမှုံလေးရယ် ... ဒီကောင်မရှိဘူးထင်လို့ ဒေါ်နှင်းတို့ ထွက်သွားတာပါ ... အမြဲတမ်း ပြန်ပြန်လာပြီး ငွေမှုံလေးကို ဒုက္ခပေးတယ် တောက် ... ယုတ်မာလိုက်တာ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် နင်တို့လို အစေခံတွေကများ ငါ့သားကို အားလုံးမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း ... ခရမ်း ... ခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်ပစ် ... ခွန်းချိုသာ နင်လည်း ကြံရာပါပဲ ဒီဟာမနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီး ငါ့သားကို အသေသတ်ပစ်လိုက်တာ နင် ထည်း တရားခံပဲ”

ရှင်ပြန်

ချိုသာ ဘာတစ်ခုခုမှ တုန်ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ ... အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းတဲ့ ခရမ်းအစ်မသားအမိကို လက်ခံထား မိတာပဲ နောင်တရမိသည်။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပဲ ငွေမှဲ့ဘက်ကနေ ခုခံ ကာကွယ်ဖို့ ချိုသာဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။ သက်ဆိုင်ရာတွေ ရော့ဘ် လာပြီး ငွေမှဲ့ကို လက်ထိပ်ခတ်ဖမ်းဆီးကြသည်။

“အမလေး ငွေမှဲ့လေးရယ် ... ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးခံရပြီ ပေါ့ ... ဒေါ်လေးနှင်း ဘယ်လိုဖြေရမလဲကွယ်”

ငွေမှဲ့ အံသွားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာစေ့ကပ်ထားမိသည်။ ရင်ဆိုင်မယ် ငွေမှဲ့ကြောင့် ဦးချိုသာ နာမည်ဂုဏ်သတင်း မှေးမှိန် သွားရတာပင်။ စိတ်ထိခိုက်နာကျင်ရ၏။ ဦးချိုသာ ဘဝကို သူမ အသက်နှင့်လဲပြီး ခုခံကာကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“အစေခံမ ... နင့် အပြစ်ဘယ်လောက်အထိ ခံရမလဲဆိုတာ ငါလုပ်ပြမယ် ... နင့် အသက်ပါပေးရမယ်”

ငွေမှဲ့ အံကြိတ်ပြီး မျက်ရည်တပေါက်လေးမှ မကျစေရန် တင်းခံလျက် သက်ဆိုင်ရာတွေ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ခြေလှမ်း မပျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူမ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတာမျိုး ဦးချိုသာကို မြင်စေချင်ပေ။ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ ငိုယိုထဲ တွေ သူမအား ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံတွေနှင့် အဝေးဆုံးကို သွားရ တာပဲ ကံကောင်းခြင်းအဖြစ်သတ်မှတ်ထားမိသည်။

“ငွေမှဲ့လေး ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ သမီးလေးမှာ အပြစ်ခံ

ပါနဲ့အဝေးဆုံးကို မင်းထွက်သွား

ကြောင်း ဒေါ်လေးနှင်းတို့ ခုခံကာကွယ်မယ် သက်သေခံမယ်”

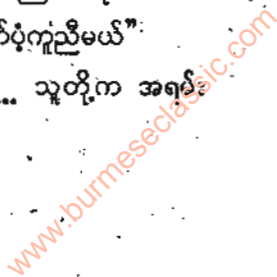
ချိုသာဘာဆက်လုပ်သင့်လဲဆိုတာ သတ္တိရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ရ တော့မည်ဖြစ်သည်။ ငွေမှဲ့ကိုကာကွယ်မယ် ... ဦးချိုသာကြောင့် ငွေမှဲ့လေး ဘဝပျက်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားရသည်။

“ငွေမှဲ့လေးကို မင်းစောင့်ရှောက်ပေးပါ ... လက်ထိပ်မယ်ဆို ရင်လည်း လက်ထိပ်ပါ ... ဒါမှ မဟုတ် မင်းမှာလက်ထိပ်ရမယ့် ချစ်သူရှိနေပြီဆိုရင်လည်း ငွေမှဲ့လေးကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးပါ မောင်ချိုသာရယ် ... ဦးလေးသောင်း အသေ ဖြောင့်အောင် ကတိပေးပါလား”

ဦးလေးသောင်းစကားကို သူ ပြန်ကြားယောင်လာရပြီး သူကတိပေးခဲ့ပေမယ့် ငွေမှဲ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့သည်။ အစေခံဘဝ တို့ သူ့သွပ်သွင်းထားလိုက်တာပါ ... ဦးကြွေနှင့် ဒေါ်နှင်းကိုလည်း ငွေမှဲ့အတွက် စိစဉ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ပြောင်းနေဖို့ လုပ်ပေး လိုက်သည်။

“ဦးကြွေတို့ ပြောင်းနေကြပါ ... ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါ နဲ့ ... ငွေမှဲ့ အမှုကနေသက်သာရာ သက်သာကြောင်းကိုပဲ အသေ အချာကြိုးစားရမယ် ... ကျွန်တော် ထောက်ပံ့ကူညီမယ်”

“မောင်ချိုသာ မင်းဖြစ်ပါ့မလား ... သူတို့က အရမ်း ခြောက်စရာကောင်းတယ်နော်”

“မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... ဦးကြွေတို့အတွက်လည်း မပူပါနဲ့ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကြေးလည်း ရှိပါတယ် ... ငွေမူလေးကိုပဲ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါ”

ဦးကြွေတို့ ပြောင်းသွားကြသည်။ ခရမ်းကတော့ မကျေမနပ်နှင့် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုကြစည်နေ၏။ ချိုသာ ပြတ်သားစွာပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မင်းတို့ညီအစ်မနဲ့ ငါလုံးဝ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး ခရမ်း အခော်ကားလည်း မခံနိုင်ဘူး ... မောက်မာလွန်းတဲ့ မင်းတို့အကျင့် စရိုက်တွေကိုလည်း ငါလက်မခံနိုင်ဘူး ... ဒီတိုက်ကြီးထဲကနေ ထွက်သွားပေးကြပါ ... မင်းရသင့်ရထိုက်တာကိုလည်း ငါပေးဖော် ကွာ ... ရှင်းကြရအောင်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... ကိုခွန်းချိုသာ ရှင်က ဟိုဟာကြောင့် တော်တော်လေး သတ္တိတွေ ရှိနေပါလား ... အရင်ကတော့ ဘယ်ကိစ္စမဆို ခရမ်းသဘောကျ စီစဉ်ဆို ... ဒီတိုက်ကြီးထဲက ကျွန်မကို မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ရှင်ပဲထွက်သွား ... ကွာရှင် မယ်ဆိုရင်တောင် ရှင်စည်းစိမ်တစ်ဝက်ပေးရမယ် ရှင်းပြီလား”

“တောက် ...”

ခရမ်းနှင့်ဆက်ပြီး စကားပြောဆိုခြင်း မပြုလိုတော့ဘူး။

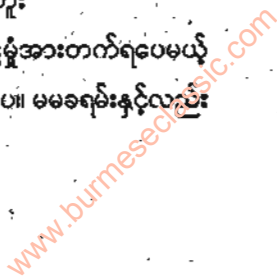
ကုမ္ပဏီမှာနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခရမ်းပြောတောင်းဆိုသမျှ ပေးဖို့လည်း စဉ်းစားထား၏။ ငွေမူကို အကောင်းဆုံးရှေ့နေတွေ့စွားပြီး ထုချေဖို့လိုအပ်သည်။

“ကိုခွန်းချိုသာ ဟင်း ဟင်း ခရမ်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေး ချိုးလည်းဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်နော် ... ရှင့်ဟာမ ဘယ်လိုဇာတ် သိမ်းမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်”

သူ့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ လိုအပ်တာ တွေယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း သူ့နာမည်က ပျက်နေ၏။ သန္တာနိဗ္ဗတား၍ ဖြစ်သည်။ မပြောရဲကြပေမယ့် ဝန်ထမ်းတွေ ထတိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်နှင့် မျက်နှာတွေ ပျက်နေကြတာ သူသိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကုမ္ပဏီကြီး ပျက်စီးရုံမကလို့ သူ့ဘဝဆင်းရဲမွဲတေ သွားပါစေ အမှန်တရားဘက်ကနေ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ် သည်။ အချုပ်ထံမှာ ရှိနေတဲ့ ငွေမူအား သွားတွေ့ခဲ့၏။ လောက အစစ်တရားကို ကြုံကြုံခံနေတဲ့ ငွေမူကတော့ သူ့ရှေ့မှာ အပြုံးမပျက် ခဲ့ ... ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ သတ္တိတွေ ရှိနေကြောင်း ပြသခဲ့သည်။

“ဦးချိုသာ ကျွန်မကိုလာမတွေ့ပါနဲ့တော့ ... ကျွန်မအပြစ် ကျိုးကျွန်မရင်ဆိုင်ရပါတယ် ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ဦးချိုသာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မလာစေလိုပေ။ မမခရမ်းနှင့်လည်း အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေစေလိုသည်။

“ဦးချိုသာရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ တည်ငြိမ်အေးချမ်းစေဖို့ လုပ်ဆောင်ပါ ... ငွေမဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ငွေမဲ့ မျက်နှာလေး ချောင်ကျနေသည်။ သူ့ရင်တွေမွန်းကျက် နာကျင်ရ၏။ သူ အသုံးမကျလို့ မထားသင့်တဲ့ အညှိုးအဟေးတွေ ထားမိလို့ပါ။

“ဦးလေးကြော့တို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ရလို့ ငွေမဲ့ပျော် တယ် ... ငွေမဲ့ လွန်ကျူးခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ဥပဒေကပေးမယ့် အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူမယ် ... ပြီးမှ ငွေမဲ့ဘဝကို အသစ်စတင်ပါတယ် ငွေမဲ့ ဆရာဝန်မဖြစ်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ... ငွေမဲ့ ထံ ကြမ္မာကို လက်ခံပါတယ်”

“ငွေမဲ့လေးရယ်”

ချိုသာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။ ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး ပါ သူ့အပေါ်လည်း အားနာပြီး ပြန်လည်ပေးအပ်လိုနေ၏။ ဦးချိုသာ ရဲ့ အပြစ်တွေပါ ငွေမဲ့လေးအပေါ် အထင်လွှဲပြီး မဆင်မခြင် လက် တုန်ပြန်လိုက်မိတာပါ။ အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ပြည့်ဝလွန်းသူဖြစ် သည်။

“ဦးချိုသာကို မမခရမ်းက တစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ် ... အမှတ် ကို ဆွဲထည့်လိမ့်မယ် ... ငွေမဲ့အပြစ်ကို တစ်ယောက်တည်းပဲ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ခံပါရစေ”

ငွေမဲ့ ငိုပစ်ချင်သည်။ ဦးချိုသာနှင့် အဝေးဆုံးမှာနေဖို့ ဆုံး

ဖြတ်ထားသည်။ ငွေမဲ့ ထောင်ကျချင်သလောက် ကျပါစေ။ ဦးချို သာ မပါဝင်စေရမဲ့ သူ့မတစ်ယောက်ထဲ ခံယူမည်ဖြစ်၏။ နောက် ထပ် မလာတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“နောက်ထပ် အတွေ့မခံတော့ပါဘူး ... ကျွန်မကို စိတ်ဒုက္ခ ရောက်အောင် ထပ်မတွေ့ဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါရစေ”

“ငွေမဲ့ကို ဦးချိုသာတစ်ခုပဲမေးမယ် ... ဟို ဟို ဦးချိုသာမူး ပြီး လာတဲ့နေ့က ငွေမဲ့နဲ့ ဦးချိုသာ လွန်လွန်ကျူးကျူးများ ဖြစ်ခဲ့ လားလို့”

“အို ... မဖြစ်ပါဘူး စိတ်အေးအေးထားပါ ... ဖြစ်စရာလား ဦးချိုသာရယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်”

ငွေမဲ့ ငိုချင်သည်။ ဦးချိုသာနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို လုံးဝ ထုတ်ဖော်မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဦးချိုသာကို နောက် ဆံ မတင်းစေလိုပေ။ မမခရမ်းနှင့် တည်ငြိတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုပဲ တည်ဆောက်စေလိုသည်။ ဦးချိုသာ အထပ်ထပ်မေးနေ၏။ ငွေမဲ့ လုံးဝ မဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

“ဦးချိုသာကို ငွေမဲ့အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါနော် ... ခေါင်း ထဲမှာ လုံးဝမထည့်ပါနဲ့ ဒါပါပဲ”

ငွေမဲ့ဆက်ပြီး မဖြေချင်တော့သဖြင့် ထိုင်ရာမှထပြီး ထွက် သွားဖို့ပြင်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ဒီမှာ ဒီကလစ်လေးတွေက ငွေခွဲပစ္စည်းတွေလား ဦးချိုသာ အင်္ကျီမှာ ကပ်ပါလာတာပါ”

“ဟင်”

သူမ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ် ဆတ်တုန်ရင်လာ၍ ဖြစ်သည်။

“ဒါကတော့ ... ဆွဲလားရမ်းလားဖြစ်လို့ထင်ပါတယ်၊ ဦးချို သာနဲ့ ကျွန်မ လုံးဝလွန်လွန်ကျူးကျူး မဖြစ်ပါဘူး အမှန်ပါ”

သူမ ရာခဲထဲ၍ ဦးချိုသာရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၉)

အမှုရင်ဆိုင်နေရတဲ့အချိန်တွေမှာ ဦးချိုသာနှင့်လုံးဝ မတွေ့ နဲ့ ငွေခွဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ဦးချိုသာက အပြင်ကုန်ဆောင်ရွက်နေ ကြောင်းတော့သိ၏။ ဦးလေးကြောနှင့် ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကိုပဲ တွေ့ဆုံ သည်။

“ငွေခွဲလေး ပိန်လိုက်တာကွယ် ... ကျန်းမာရေးမကောင်း ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ချင်တယ်၊ ရင်ထဲမှာပျို့နေတယ် အစား ထွေပျက်တယ်”

“ဘုရားရေ ... ”

“ရှင် ... ဘာလဲဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးလေးကြောကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဒေါ်လေးနှင်းက ငွေခွဲ အား တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေးသည်။

“ငွေခွဲလေး”

“ရှင်”

“မိန်းကလေးဓမ္မတာရော မှန်လား”

“ဟင် ... မလာသေးဘူး ဒေါ်လေးနင်း ... နှစ်လတောင် ကျော်နေပြီထင်တယ်”

“ငွေမှုံ မှန်မှန်ဖြေနေော် ... ဟိုညကလေ မောင်ချိုသာမူးထာ တဲ့ညက ငွေမှုံလေးနဲ့ လွန်ကျူးခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်”

“အဲဒါကြောင့် သမီးမှာလေ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီထင်တယ်”

“ရှင်”

ဒေါ်လေးနင်းစကားကြောင့် ငွေမှုံခေါင်းတွေ မိုက်ခနဲပြာသွားကာ လဲပြိုကျမတတ် ယိုင်ချိုသွားသည်။ ဟုတ်တယ် ... ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငွေမှုံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဇောချွေးတွေပင် ပျံ့ချင်လား။ အချုပ်ခန်းရဲ့ သံတိုင်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ငွေမှုံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒေါ်လေးနင်း ... ငွေမှုံကကိုယ် ဆိုးဝါးနေတာပါ။ ဒီကိစ္စ ဦးချိုသာ မသိပါစေနဲ့ ငွေမှုံကြောင့် ဦးချိုသာ တို့မိသားစုအဝလေး အပြိုကွဲမခံနိုင်ပါဘူး ... ဒေါ်လေးနင်း ကတိပေးပါ။ ဦးချိုသာကို လုံးဝမပြောပါဘူးလို့ ... တကယ်လို့ ဦးချိုသာ သိသွားရင်လည်း ငွေမှုံ ငြင်းမှာပဲ။ နောက်ဆုံး ငွေမှုံအထာပဲ အသေခံပြစ်လိုက်မယ်”

“ငွေမှုံလေးရယ်”

ကံဆိုးမလေးရဲ့အဖြစ်ကို ဒေါ်နင်း မကြည့်ရတ်အောင် နေသည်။ သနားလွန်းရ၏။ မောင်ချိုသာကိုလည်း အသိပေးချင် ငွေမှုံလေးဆန္ဒအတိုင်းပါပဲဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါ်လေးနင်းရယ် ... ဦးချိုသာ ရင်သွေးလေးကို ငွေမှုံမွေးမှာပါ။ မပြစ်မနေရအောင် မွေးမယ် ... ငွေမှုံ အပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့အချိန် ထောင်ထဲမှာပဲမွေးပြီးရင် ဦးလေးကြော နဲ့ဒေါ်လေးနင်းတို့လက်ထဲ အပ်ပါ့မယ် ... မွေးပေးပါ ... ဦးချိုသာ မေးရင်လည်း နောင်နဲ့မှားယွင်းမိလို့ ရတာပါလို့ ပြောပေးပါ”

“ကလေးရယ် ... အမှန်အတိုင်းပြောတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ ... မောင်ချိုသာက တာဝန်ယူမှာပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ငွေမှုံ လက်မခံနိုင်ပါဘူး ဦးချိုသာ စိတ်ထဲမှာ လုံးဝကို အနေကံအယုက်အဖုအထစ် မရှိချင်လို့ပါ ... ငွေမှုံ အပြစ်ဒဏ်ခံရပြီး ထောင်ကနေထွက်လာရင် ဘာဝသစ်ကို ကြိုးစားရုန်းကန်တည်ဆောက်ပါ့မယ်”

“ဒီကိစ္စတွေအတွက် စိတ်ချပါ ငွေမှုံလေးရယ်၊ ဒေါ်လေးနင်း တာဝန်ယူပါတယ် ... ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ လိုအပ်တဲ့ ငွေ ဒေါ်လေးနင်း ဝယ်ပို့ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ငွေမှုံအားတင်းနေပါ့မယ် ... အရမ်းပိုစမ်းအာတယ်၊ ငွေမှုံ သံယောဇဉ်တွယ်တာရတဲ့ ဦးချိုသာနဲ့ ရှိတာပဲ”

လေးကို မွေးဖွားခွင့်ရလို့လေ၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ ငွေမှုံကျေနပ်ပါပြီ နော် ... ဦးချိုသာကိုတော့ လုံးဝအသိမပေးပါနဲ့”

“အေးပါကွယ် ... ငွေမှုံလေးသဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရ ပါမယ်၊ ကျန်းမာပျော်ရွှင်အောင်နေပါ”

ငွေမှုံ အားတက်သွားသည်။ ဒေါ်လေးနှင်း ပြန်သွား၏။ ငွေမှုံ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ဦးချိုသာရဲ့ရင်သွေးလေးက ငွေမှုံဆီမှာ ရှိနေ၏။ ပျော်လိုက်တာ ... ဟုတ်တယ် ငွေမှုံကျန်းမာအောင် နေ ထိုင်ရမယ်။ ရင်သွေးလေးကိုမွေးမယ်။ ထောင်ထဲမှာ မွေးရတဲ့ ကလေး ဘာဖြစ်လဲ။ မေမေ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြုစုပျိုးထောင် မယ်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ဝေါ့ ... ဝေါ့ ... အား ... ”

အရွယ်ကျနေစဉ်အတွင်း အမှုကိုရင်ဆိုင်ရင် ငွေမှုံသတိထား ပြီး ရင်သွေးလေးကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့သည်။

“ဦးချိုသာရယ် ... ငွေမှုံ အရမ်းပျော်ပါတယ် ... ရင်သွေးလေး ကိုမွေးမှာပါ”

ဦးချိုသာရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အပျက်စီးမခံနိုင်၍ ရင်သွေး လေးအကြောင်း လုံးဝထုတ်ဖော်မပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ငွေမှုံကိုယ်ဝန်က ရင့်သထက်ရင့်လာ၏။ ဦးလေး

ကြော့ ပြောပြချက်အရ ဦးချိုသာရှေ့နေတွေ ငှားရမ်းပြီး အကောင်း ဆုံးခုခံကာကွယ်ပေးနေသည်တဲ့။ ငွေမှုံ မတွေ့ချင်ဘူးတောင်းဆို သဖြင့် ဦးချိုသာ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်နှင့်ငွေမှုံ ထောင်ဒဏ် သုံးနှစ်ကျခံရသည်။

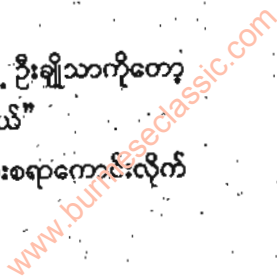
“ဒင်းမှာ ကိုယ်ဝန်တောင်ရှိနေပြီ ... အလိုတူအလိုပါဖြစ် ထွက်တာပဲ ... ဒင်းလိုအစေခံမနှင့် ကလေးရတာရုံတယ်၊ အစေခံမ ခဲ့သွေးကိုလည်း လုံးဝတာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

ဒေါ်သန္တာနီ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် မောက်မောက်မာမာ ပြောဆိုနေတာကို ငွေမှုံ မငြင်းဆန်ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ရှင်တို့သွေးကိုများ ငွေမှုံကလွယ်ထားမယ်ထင်နေလား။ ဝေးသေး တယ် ... ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကနေ ဖောက်ထုတ်ပြစ်မှာ အခု ကျွန်မလွယ်ထားရတဲ့ ရင်သွေးလေးက ကျွန်မချစ်မြတ်နိုးပြီး သံယောဇဉ်တွယ်တာရတဲ့ ဦးချိုသာရဲ့သွေးပါ။ ကျွန်မ ဓာန်ဖိုးထားရ တဲ့ ရင်သွေးလေးပါ။

“ငွေမှုံလေးအား မလျှော့နဲ့နော် ... ကလေးမွေးခါနီးနေပြီ ချစ်ကိုတင်းထားပါကွယ်”

“ငွေမှုံ့ကို စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးနှင်းရယ် ... ဦးချိုသာကိုတော့ ချေးဝေပြောပြပါနဲ့နော် ... ငွေမှုံ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကလေးရယ် ... သနားစရာကောင်းလိုက်

ရှင်မြတ်နိုး

တာနော်၊ ရင်ကျိုးရပါတယ် ... ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ငွေမှုလေး ကံကောင်းပါစေ”

ငွေမှု ကိုယ်ဝန်ကြီး မွေးလုမွေးခင်ဖြစ်နေ၍ ထောင်ဆေးရုံ မှာပဲနေရသည်။ သတ္တိတွေအပြည့်နှင့် ရင်သွေးလေးဘေးမသိရန်မခဲ မွေးဖွားနိုင်ရန် ငွေမှု စိတ်တင်းထားရ၏။ ၁၁၀၀၉ ကြေးအတွက် ပေးဆပ်ရတာပဲ ငွေမှု ကျေနပ်သည်။

“ဦးချိုသာလည်း ငွေမှု့ လိုပဲ ဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ဆုံးရှုံးခံရပြီး နာကျင်ကြေကွဲနေခဲ့ရတာပါ ... ခုထိ လည်း ငွေမှု့ ကြောင့်ပဲ အိမ်ထောင်ရေး မတည်မငြိမ်မှုတွေနဲ့ စိတ် သောကတွေ ခံစားနေခဲ့ရတာပါပဲလေ”

ဦးချိုသာကို လွမ်းနေမိသည်။ ငွေမှု့ကို အစေခံတန်းလျား မှာထားလည်း ငွေမှု့ မမုန်းမိ ကျေနပ်စွာပေးဆပ်လိုခဲ့၏။ အရက် တွေမှူးလာတဲ့ညကလည်း ငွေမှု့ကိုယ်တိုင် အလိုတူ အလိုပါ လက်ခံ ခဲ့၍ဖြစ်သည်။

“ဦးချိုသာက ငွေမှု့ကိုချစ်နေတယ်တဲ့လေ၊ ငွေမှု့ တကယ် မယုံနိုင်ပါဘူး။ အရမ်းမုန်းတီးနာကြည်းနေမယ်လို့ ထင်ထားမိခဲ့တာ ပါ”

ထိုညက ငွေမှု့ အပျော်ကြီးပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခဲ့မိသည်။ ဒီကိစ္စ တွေကို ဦးချိုသာအား လုံးဝအသိမပေးခဲ့ပေ။ ရင်သွေးလေးကိုရှေး ပြီးတာနှင့် ဦးလေးကြေတို့လက်ထဲ အပ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားမိ

သည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငွေမှု့ချယ်”

“အား ... အမလေး ... ကျွန်မ ဗိုက်နာလာပြီထင်တယ် အား ... ”

“ကလေးမွေးတော့မယ်ထင်တယ် ... ကဲ ကဲ လာ ... အား တင်းထားနော်၊ ညည်းဘဝလေးကလဲဟယ် သနားစရာကောင်း လိုက်တာ တကယ့်ကို ငယ်ငယ်ချောချောလေးပဲ”

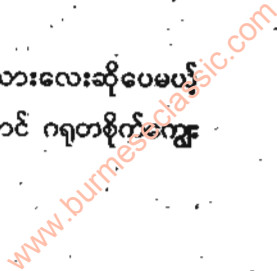
“အား ... အိအိ ... ကျွန်မ အရမ်းညစ်ချင်လာပြီ”

ကလေးရယ် မေမေဗိုက်ထဲကနေ အရမ်းထွက်ချင်နေပြီလား ကျွယ်။ တိုးထွက်နေပါလား။ သူမအား မွေးခန်းထဲခေါ်သွားပြီး မွေး တောင်ပေါ်တင်လိုက်သည်နှင့် ချောမောစွာ မွေးဖွားနိုင်ခဲ့သည်။

“ဟယ် ... ယောက်ျားလေး ... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ နော်၊ ပေါင်လည်းပြည့်တယ် ငွေမှု့ချယ် ... သမီးမွေးတာ ယောက်ျား လေး”

“ဟုတ်လား ... အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ငွေမှု့ အားလေးမွေးတာနော်”

“ထောင်ထဲမှာမွေးတဲ့ ထောင်မင်းသားလေးဆိုပေမယ့် ညည်း လွတ်သွားရင် လူလိမ်မာလေးဖြစ်အောင် ဂရုတစိုက်စကား

ရှင်မြတ်နိုး

မွေးစောင့်ရှောက်နော် ငွေမှုချယ် ... ညည်းလေးမတတ်နိုင်ရင်
လည်း သူ့အဖေ အသိုင်းအဝန်းလက်ထဲ ထည့်လိုက် ကြားလာ
ကလေးရဲ့ အနာဂတ်အတွက်လေ ... သူ့အဖေ မရှိတော့ပေမယ့်
အသွားကချမ်းသာတာပဲ”

“သူ့အဖေ ရှိပါတယ် မသေပါဘူး”

“ဟင် ... ညည်းလေး သတ်လိုက်တာ သူ့အဖေဆို”

“ဪ ... အင်း ဟုတ်တယ် ... ”

ကျွန်မရင်သွေးလေးရဲ့ အဖေက လူကြီးလူကောင်းတစ်
ယောက်ပါ။ အရမ်းခန့်ညားချောမောတယ်။ သားလေးနဲ့တူလိုက်
တာ။ ခဏနေတော့ ငွေမှု အိပ်ပျော်သွားသည်။

အခန်း (၂၀)

“ငွေမှု ရင်သွေးလေးကို သေသေချာချာ ကျွေးမွေးစောင့်
ရှောက်ပေးပါနော် ... ဦးလေးကြော ဒေါ်လေးနှင်းရောပဲ၊ ငွေမှု စိတ်
ချပါတယ် ... နောက်ထပ် ထောင်ဝင်စာ လာမတွေ့ပါနဲ့တော့၊
သားလေးကိုလည်း ခေါ်မလာပါနဲ့၊ ငွေမှုပဲ ထွက်လာခဲ့ပါမယ်”

“အေးပါကွယ် ... စိတ်ချလက်ချနေပါ။ သားလေးကိုစောင့်
ရှောက်ဖို့ ငွေမှု ကျန်းမာနေဖို့ လိုမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ပြန်ကြတော့နော် ... ”

ဦးလေးကြောနှင့်ဒေါ်နှင်းတို့သားလေးကို ချီပွေ့ပြီးပြန်ထွက်
လာခဲ့ကြသည်။ မျက်ရည်တွေလိမ့်ဆင်းကျလာရ၏။ သနားစရာ
ကောင်းလိုက်တဲ့ ငွေမှုစံ ... ဘဝရဲ့ဝဋ်ကြွေးက ကြီးမားလှန်းသည်။

“မောင်ချိုသာတို့ အိမ်ထောင်ရေးလည်း ပြိုကွဲသွားပြီ ငွေမှု
ဆန္ဒအတိုင်း ကလေးကိစ္စ ဘာမှမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြမယ်၊
ငွေမှု ပြန်ထွက်လာမှ သူ့သဘောအတိုင်းပဲဖြစ်ပါစေ”

ရှင်မြက်ခိုး

ကလေးကို မောင်ချိုသာ ပေးထားတဲ့တိုက်ခန်းသို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ... ဖြူဖြေးဝတုတ်တုတ်လေး။ မောင်ချိုသာနှင့်ပင် ဆင်ဆင်တူနေသေး၏။ မောင်ချိုသာရဲ့ အထောက်အပံ့နှင့် ငွေကြေးကပြည့်စုံသဖြင့် စိတ်မပူရပေ။ ဦးကြွေတို့ဇနီးမောင်နှံ ဂရုတစိုက်နှင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

အပြင်မှတ်ခါးခေါက်သံကြောင့် ဦးကြွေ တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ဒေါ်သန္တာနီ ဖြစ်နေသည်။

“ဟင် ... ခင်ဗျား ဘာကိစ္စလာတာလဲ ခင်ဗျားလာပတ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ထွက်သွားပါ ...”

“ကျွန်မမြေးကို လာခေါ်တာပါ”

“ဘာပြောတယ် ... အစေခံမသွေးဆို မပေးနိုင်ဘူး ... ထွက်သွားပါ”

“ကျွန်မသား သေပြီပဲ ... ကျွန်မသားသွေးက ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးတော်စပ်နေတာပဲ၊ အစေခံမသွေးကို ဆေးကျောပြစ်ဖို့ လာတောင်းတာပဲ”

“မပေးနိုင်ဘူး ... ခင်ဗျားတို့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေကြပါ၊ အစေခံမသွေးက အစေခံမသွေးပဲ ဆေးကြောလို့မရဘူး၊ သူ့အမေထောင်ကထွက်လာမှ လာခေါ်ကြ”

“ကြီးကျယ်မနေကြနဲ့ ... ကျုပ်ကလည်း ခေါ်ချင်လို့မဟုတ်”

ငါ့နှုတ်ခမ်းဆုံးကို မင်းထွက်သွား

သွား၊ ကျုပ်သားသွေးစပ်နေလို့”

“ဘာသွေးမှမစပ်ဘူး၊ ထွက်သွားနော် ... ကျုပ်လူထပ်သတ်မိလိမ့်မယ်”

ဦးကြွေ ဓားကိုထဆွဲသဖြင့် ဒေါ်သန္တာနီ ထွက်ပြေးသွားသည်။

“တောက် ... ရာရာစစကွာ”

“ကိုကြွေ ရှင့်စိတ်ကိုထိန်းပါ ... စကားတွေမှားမယ်နော်”

“အေးပါကွာ”

ကလေးသုံးလအရွယ်တွင် မောင်ချိုသာက ဦးကြွေတို့ဆီရောက်လာသည်။

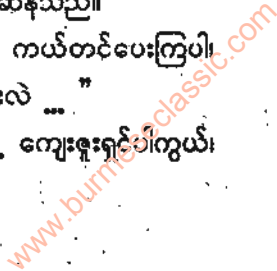
“ငွေမဲ့ကလေးတစ်ယောက်မွေးတယ်ဆို ... ပြောစမ်းပါ၊

ဦးလေးကြွေ ဒီကလေးက ဘယ်သူ့ကလေးလဲ နောင်ကလေးလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ... ကျွန်တော်နဲ့ငွေမဲ့တို့ မှားယွင်းခဲ့ကြတာ သေချာတယ်၊ အမှန်ကိုပြောပြပါ ...”

သူ သတင်းတစ်ခု ကြားလာသည်။ နောင်နှင့်ရတဲ့ရင်သွေးကို ငွေမဲ့ မွေးလိုက်သည်တဲ့။ ကလေးကို ဒေါ်သန္တာနီ သွားတောင်းသည်ဟုပင်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်ရတာက သူနှင့်ငွေမဲ့တို့ လွန်ကြူးမိသွားတာပဲဖြစ်၏။ ငွေမဲ့က ငြင်းဆန်သည်။

“ပြောကြပါ ... ကျွန်တော့်ဘဝကို ကယ်တင်ပေးကြပါ၊ သားလေးက ဘယ်သူ့သားလဲ ဘယ်သူ့သွေးလဲ ...”

“မောင်ချိုသာက ဦးလေးကြွေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါကွယ်၊

ငွေမှုံ ကတိတောင်းထားလို့ပါ။ ဦးလေးကြော့တို့ ဘာအကြောင်းမှ မပြောပါနဲ့လို့ မင်းသိချင်ရင် ငွေမှုံ ပြန်လွတ်လာမှ မေးပါလား။”

ဦးလေးကြော့တို့က သစ္စာရှိသည်။ ပေးထားတဲ့ ကတိတစ်ခုကို အပျက်ခံမှာမဟုတ်။ ကလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ သူနှင့်တစ်ထပ်တည်းတူနေတာကို တွေ့ရသည်။ သူ့ရင်သွေးလေးပါ။ သူနှင့် ငွေမှုံတို့ ငြိစွန်းခဲ့သည်ဟု အမြဲတမ်း သံသယဝင်နေခဲ့၏။ ဦးကြော့လက်ထဲမှ ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ဒီကလေးက ဘယ်သူကလေးပဲဖြစ်နေပါစေ ကျွန်တော်ပဲ စောင့်ရှောက်မယ် ဦးကြော့ ... သူ့အမေ လွတ်လာတဲ့အထိပေါ့”

မောင်ချိုသာက သူ့ခြံနှင့်တိုက်ကိုလည်း ခရမ်းပြာကိုပေးလိုက်ရသည်။ သူတို့တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးပြီ။ ငွေမှုံနှင့်ပဲနေထိုင်တော့မည်ဖြစ်၏။ သားလေးက သူ့သားလေးပဲ။ လုံးဝယုံကြည်လျှက် ဂရုတစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ သားလေးကို လောလောဆယ်ဆယ် သည်းဦးလေးလို့ ခေါ်မယ် ... သူ့အမေ ပြန်လွတ်လာမှ တခြားမှည့်ချင်တာ မှည့်ပါစေ”

“အမလေး ... ခုကွဲပါပဲ မောင်ချိုသာရယ်၊ ငွေမှုံက မင်းမသိပါစေနဲ့တဲ့ ... ဦးကြော့တို့ဖော်တာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးနှင်းလည်း ကဆိုပျက်ပြီထင်တယ်”

“ဘာမှစိတ်ပူမနေကြနဲ့၊ သားလေးက ကျွန်တော့်သွေးဆိုတာ မျက်နှာလေးကြည့်တာနဲ့သိတယ်။”

ဒေါ်လေးနှင်းလည်း ဝမ်းသာမိသည်။ ထောင်ထဲမှာတွေ့ရတဲ့ကလေးဘဝ ကံဆိုးမှုတွေနှင့်ထပ်ပြီး မဆုံစေချင်တော့ပေ။ ခြံနှင့်တိုက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပေမယ့် မောင်ချိုသာက အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်၍ ငွေကြေးရှာဖွေနိုင်လေသည်။ ငွေမှုံချယ် အပြစ်ဒဏ်ခံရပြီး လွတ်မြောက်မယ့်နေ့တွင် သားလေးက သုံးနှစ်ပြည့်ပြီဖြစ်၏။ မောင်ချိုသာနှင့် ဦးကြော့တို့သားလေးနှင့်အတူတူ သွားကြိုကြသည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ငွေမှုံလေး ထွက်လာပြီ၊ သားလေးရေ ဟိုမှာသားမေမေ တွေ့လား ... ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ ဒေါ်နှင်းရယ် သားလေးက အမေကိုမှမမြင်ဘူးတာပဲ လာပါ ... ကျွန်တော်တို့ အနီးကပ်သွားကြိုကြမယ်”
မိသားစုတွေ ဂိတ်တံခါးပေါက်ကြီးနားအထိ တိုးကပ်ခမ်းကြိုကြသည်။

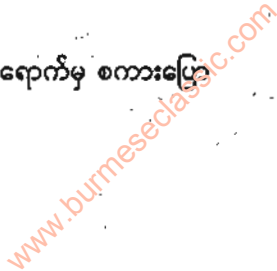
“ငွေမှုံ”

“ဟင် ... ဦးချိုသာ၊ ဘယ်ကနေဘယ်လို ငွေမှုံကိုလာကြိုရတာလဲ၊ မမရရမ်းပြာရောဟင် ... ဒါ ... ဒါ ငွေမှုံသားလေးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်တို့သားလေးပဲ”

“ဘာရှင်”

“ကဲပါ ... ကားပေါ်တက်ကြပါ၊ အိမ်ရောက်မှ စကားပြောကြတာပေါ့”

ရှင်မြတ်နိုး

ချိုသာက မပြောမဆိုနှင့် ငွေမှု့လက်လေးကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်တက်စေသည်။ ငွေမှု့ချယ်က တစ်ခွန်းမှ စောဒက မတက်နိုင်ခင် ဦးကြွေးအား ကားမောင်းထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။

“သားလေး ... ဒါ သားမေမေပဲ”
“ဟင့်အင်း ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာက သားဖေဖေ”

ငွေမှု့ချယ် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ချိုသာကိုလည်း ဒေါသတကြီး ကြည့်သည်။

“ရှင် ... ရှင်က သားလေးဖေဖေဖြစ်နေရတာလဲ ဦးချိုသာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ ... ဦးချိုသာ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးကြွေးဒေါ်လေးနှင်း ...”

“ဒေါ်လေးနှင်းတို့ကို အထင်မလွဲနဲ့နော်၊ သူ့ရုပ်နဲ့တူတယ်ဆိုပြီး သူ့သားအတင်းလုပ်တာပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ ငွေမှု့ ... သားလေးကိုကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်နဲ့တယ်လောက်တူလဲ၊ မငြင်းပါနဲ့ကွာ၊ သားလေးက ကိုယ့်သွေးပါ၊ ကိုယ် ဒီအင်နီအေ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ၊ ကိုယ့်သားမှ ကိုယ့်သားအစစ်ပဲ”

“ငွေမှု့လေးရယ် အမှန်တွေကို လက်ခံပေးလိုက်ပါ၊ သားလေးဘဝမှာ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တွေပဲ ပေးကြရအောင်ပါ”

ငွေမှု့လည်း ဆက်မငြင်းလိုတော့ပါဘူး။ သားလေးအဖေက ဦးချိုသာပဲဟာ။ ဒါပေမယ့် မမရရမ်းက လက်ခံပါ့မလား။ သူတို့တိုက်ခန်းပြန်ရောက်တဲ့အထိ စိတ်ပူနေမိသည်။

“ဦးချိုသာလည်း ဒီမှာပဲအတူတူနေတယ် ငွေမှု့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခရမ်းပြာ တောင်းသလောက်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပေးပြီး ကွာရှင်းလိုက်တယ်”

“ဦးချိုသာရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ငွေမှု့ကြောင့် ဦးလေးရင်းတစ်ယောက်ကို လက်ရွတ်ခဲ့ရတယ်၊ အခုလည်း ငွေမှု့ကြောင့် ဦးချိုသာတို့မိသားစုဘဝလေး ပျက်စီးရပြီ၊ ငွေမှု့လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ငွေမှု့”
“ဟင်”

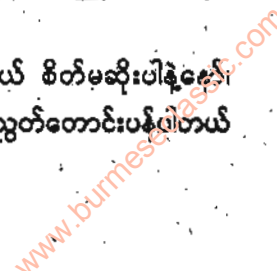
“အိပ်ခန်းထဲကို လိုက်လာခဲ့ ကိုယ်ပြုစရာတစ်ခုရှိတယ်”
“ဟင်”

ငွေမှု့လက်လေးကိုဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ မေမေခိုင်ယာရီကို ဖတ်စေသည်။

“တကယ်တော့ ငွေမှု့တို့မိသားစုဘဝက ဦးချိုသာဖေဖေကြောင့် အပြုပြီအကွဲကွဲဖြစ်ရတာပါ၊ မေမေခိုင်ယာရီကို စိတ်နာပြီး မဖတ်ဘဲဖြစ်ထားတာ၊ ကိုယ်မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှ ဖတ်မိသွားတယ်လေ ငယ်ငယ်ထဲက အထင်လွဲပြီး ငွေမှု့ကို လက်စားချေမိတာပါ”

သူ့မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေနှင့် အညှိုးအတေးများအား ဇာတ်စုံရှင်းပြလိုက်မိသည်။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ ငွေမှု့ရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကိုယ်မှားသွားပါတယ် ... ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ကွာနေနံ ... ကိုယ့်ကို မုန်းချင်ရင်တောင်မှ ကိုယ့်သားလေးမျက်နှာ ထောက်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ငွေမှုံ့ကို ဘယ်လိုဘဝမျိုးရောက်အောင်ပဲလုပ်လုပ် မမုန်းတီးနိုင်ပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ ဦးချိုသာရယ်။ သားလေးမျက်နှာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုအရင်ထဲကပါနော်။ ဦးချိုသာက သူမမေးစေလေးကိုဆွဲမော့လျှက် ကိုယ့်ကိုမုန်းလားဟု မေးစဉ် ငွေမှုံ့နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက အပြုံးတောက်တောက်တွေနှင့်ခေါင်းလေးခါရမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ငွေမှုံ့”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား ခေါင်းညိတ်ပြမနေနဲ့နော်၊ ငွေမှုံ့နှုတ်ခမ်းလေးထဲကထွက်ကျလာတဲ့ စကားသံကိုပဲ ကြားချင်တယ် ... ဖြေလေ”

“အင်း ... ချစ်ပါတယ်၊ ဦးချိုသာက ငွေမှုံ့ကို မုန်းနေထဲကိုက ငွေမှုံ့ဘက်က ဦးချိုသာကို ချစ်နေခဲ့ရတာပါ”

ချိုသာ အရမ်းပျော်သွားကာ သူ့မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ပန်းလေးတစ်ဖွင့်ကို သူ့လက်တွေနှင့် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး